

การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมในต่างประเทศ

สิทธิในการทำซ้ำนั้นเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของหลาย ๆ ประเทศได้มีบทบัญญัติรองรับไว้อย่างชัดเจน สอดคล้องกับหลักและแนวทางในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ตามอนุสัญญาเบิร์น (Berne Convention) ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์อาจจะใช้สิทธิดังกล่าวด้วยตัวเองหรืออาจจะให้ผู้อื่นใช้สิทธิดังกล่าวแทนตนก็ได้ โดยการโอนหรืออนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิดังกล่าวแทนตนก็ได้ ทั้งนี้ เจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับเงินค่าสิทธิ (royalty fee) เป็นการตอบแทนงานวรรณกรรมนั้นนับได้ว่าเป็นงานลิขสิทธิ์ประเภทแรกที่ได้รับ ความคุ้มครองในฐานะงานสร้างสรรค์ที่มีคุณค่า ประกอบกับเป็นงานลิขสิทธิ์เป็นงานที่ง่ายต่อการถูกนำเอาไปทำซ้ำ โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำสำเนาจากเครื่องถ่ายเอกสารที่นับวันจะมีประสิทธิภาพมากขึ้น และมีใช้กันอย่างแพร่หลาย ซึ่งการจะทำดังกล่าวถือว่าการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ที่มีโทษทั้งทางแพ่งและทางอาญา แต่มาตรการทางกฎหมายลิขสิทธิ์อย่างเดียวไม่สามารถที่จะให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในต่างประเทศจึงมีการนำเอาวิธีการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์มาเป็น มาตรการเสริม โดยมีการจัดตั้งเป็นองค์กรหรือสมาคม (Collective societies) เพื่อเป็นตัวแทนของเจ้าของสิทธิในการจัดเก็บเงินค่าสิทธิหรือเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (royalty fee) หากปรากฏว่างานอันมีลิขสิทธิ์ของเขาเหล่านั้นถูกนำเอาไปใช้โดยบุคคลอื่น ซึ่งองค์กรการจัดเก็บค่าตอบแทนของต่างประเทศนั้น ได้มีการพัฒนา มาเป็นลำดับ ซึ่งความเป็นมาและวิธีการดำเนินงานในการจัดเก็บของแต่ละประเทศ ก็มีความแตกต่างกันออกไปดังจะได้กล่าวถึงในประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประวัติความเป็นมาและความจำเป็นในการจัดตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม
 - 3.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม
 - 3.3 องค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมในต่างประเทศ
 - 3.4 ประโยชน์ที่จะได้รับจากองค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม
 - 3.5 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม
- 3.1 ประวัติความเป็นมาและความจำเป็นของการจัดตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม

โดยเหตุที่งานวรรณกรรมเป็นงานสร้างสรรค์ที่ได้รับความคุ้มครองภายใต้ระบบกฎหมายลิขสิทธิ์ให้ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายในการแสวงหาประโยชน์ในงานที่เขาได้คิดสร้างสรรค์ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิทางเศรษฐกิจ (Economic Right) และงานวรรณกรรมดังกล่าว ก็นับว่าเป็นงานที่มีความเสี่ยงในการถูกละเมิดสิทธิโดยการทำางานมากที่สุดประเภทหนึ่ง แม้จะมีตัวบทกฎหมายลิขสิทธิ์ที่ได้บัญญัติไว้อย่างแจ่มชัดว่าการทำางานวรรณกรรมนั้นเป็นการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย และมีโทษทั้งทางแพ่งและทางอาญาก็ตาม ก็มิได้ทำให้สถิติในการละเมิดลิขสิทธิ์โดยการทำางานได้ลดน้อยลง หากแต่กลับมีการละเมิดลิขสิทธิ์เพิ่มขึ้นในปัจจุบันนี้ เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการทำางานโดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องถ่ายเอกสาร ซึ่งนับวันจะมีประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้น

และจัดหาได้ง่าย จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลทำให้มาตรการคุ้มครองภายใต้กฎหมาย ลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ไม่เพียงพอในการรักษาผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจให้แก่เจ้าของ ลิขสิทธิ์ อีกทั้งการฟ้องร้องดำเนินคดีทำให้สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายและไม่ สามารถที่จะทำให้สถิติการละเมิดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำลดน้อยลงแต่อย่างใด เจ้าของ ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมจึงเกิดแนวความคิดในการจัดตั้งระบบการให้อนุญาตเพื่อ การทำซ้ำ โดยให้ผู้ที่ประสงค์จะนำเอาวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ ไปทำซ้ำจะต้อง ชำระเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม แต่การจัดเก็บค่าตอบแทน ดังกล่าวโดยผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายนั้น จะเป็นไปได้ยากและมี อำนาจต่อรองน้อยกว่าการจัดเก็บโดยกลุ่มองค์กรตัวแทนของผู้สร้างสรรค์งาน จึงเกิด การรวมตัวกันของผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมเป็นกลุ่มองค์กรขนาดใหญ่ เพื่อให้การ จัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์มีระบบและมีประสิทธิภาพ ซึ่งการจัดตั้งองค์กรดังกล่าวนี้มี ชื่อเรียกโดยทั่วไปว่า "องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ซึ่งองค์กรดังกล่าวนี้เป็นที่ เข้าใจในระดับสากลว่าเป็นองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right Organization หรือ RRO")

โดยองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้มีการก่อตั้งครั้งแรกเมื่อ ปี ค.ศ. 1777 ในฝรั่งเศส มีชื่อว่า สมาคมผู้ประพันธ์และผู้สร้างสรรค์ในคณะนาฏกรรม (The Societe des Auteurs Compositeurs Dramatiques หรือ SACD) อันเป็นสมาคมแรกที่มีการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์และ ได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปีที่มีการก่อตั้ง มีการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อมีการนำ เอางานลิขสิทธิ์ไปใช้ จนกระทั่งปี ค.ศ. 1847 มีคดีฟ้องร้องกันระหว่างผู้ประพันธ์ทำนอง โดย Paul Henrion Victro Parizot และผู้ประพันธ์เนื้อร้อง โดย Ernest Bourgest กับเจ้าของร้านอาหาร ชื่อ Ambassadeurs a Cafe Concert เนื่องจากทางร้านอาหารดังกล่าวได้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมของเขา ทั้งสองโดยแอบนำเอาเพลงที่เขาทั้งสองเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ไปเล่นโดยมิได้ขออนุญาต

และจ่ายค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ในขณะที่ เขาทิ้งสองจะต้องจ่ายเงินค่าอาหารให้แก่
 เจ้าของร้านอาหารดังกล่าว แต่ เขาทิ้งสองปฏิเสธที่จ่ายเงินค่าอาหารให้แก่
 เจ้าของร้าน คดีดังกล่าวจึงถูกนำมาพิจารณาพิพากษาตัดสินในศาลและในที่สุดศาลก็
 ตัดสินให้ เจ้าของลิขสิทธิ์ทั้งสองเป็นฝ่ายชนะ" โดยผลของคดีดังกล่าว ทำให้เจ้าของร้าน
 อาหารที่นำเอาดนตรีไปแสดงจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้ประพันธ์เพลง
 (ในที่นี้คือผู้ประพันธ์ทำนองและคำร้องดังกล่าวข้างต้น) จากแนวคำพิพากษาดังกล่าว
 ส่งผลให้การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์มีความชัดเจนมากขึ้น จึงได้มีการก่อตั้งองค์กร
 ที่เป็นตัวแทนของเจ้าของงาน อันมีลิขสิทธิ์ในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์
 ทางดนตรีกรรมอย่างเป็นทางการ ในรูปของสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนการ
 ใช้ผลงานทางดนตรีกรรมเป็นครั้งแรกในฝรั่งเศส เมื่อปี ค.ศ.1850 มีชื่อว่า
 "Societe de Auteurs, Compositeurs of Editeurs de Musique"
 (SACEM) องค์กรหรือสมาคมบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้ได้รับความนิยม
 อย่างแพร่หลาย ในหลาย ๆ ประเทศทั่วโลกจึงได้มีการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บ
 ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์การใช้ผลงานทางดนตรีกรรม ซึ่งจัดตั้งในหลายรูปแบบ เช่น
 สมาคม ชมรม บริษัท หรือ สหกรณ์ เป็นต้น

จากการที่องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์การใช้ผลงานทางดนตรีกรรม
 ได้ประสบความสำเร็จอย่างสูงและได้มีการจัดตั้งกันอย่างแพร่หลายทั่วโลกใน
 ระยะเวลาอันรวดเร็ว ประกอบกับมีการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์กับงานลิขสิทธิ์ประเภท
 อื่น ๆ เพิ่มขึ้น จึงได้มีการนำเอาหลักการในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์
 ดังกล่าวไปใช้ในการจัดเก็บค่าตอบแทนในงานลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ อาทิเช่น
 องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากการบันทึกเทปในบ้าน (Collective
 Administration of Rights Concerns by Home Taping) องค์กรจัดเก็บ
 ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เชิงกล (Collective Administration of Mechanical
 Rights) องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยการกระจายเสียง

และภาพทางสายเคเบิล (Collective Administration of Rights Concerned by Cable Transmission of Broadcast Programs) และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการที่ทำงานวรรณกรรม ตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็ได้รับแนวคิดตลอดวิธีการดำเนินการบริหารการจัดเก็บ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ในประเทศได้มีการจัดตั้งองค์กรในลักษณะขึ้น เพื่อบริหารการจัดเก็บ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการที่ทำงานวรรณกรรมขึ้น ซึ่งองค์กรดังกล่าวนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม RROs (Reproduction Right Organisations) ซึ่งในแต่ละประเทศก็จะมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป¹ ไม่ว่าจะองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนข้างต้นจะเรียกว่าอย่างไร แต่ทุก ๆ องค์กรในแต่ละประเทศก็มีจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่เหมือนกันก็คือ การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีที่มีการนำเอางานวรรณกรรมของสมาชิกไปทำซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำสำเนาผ่านทางเครื่องถ่ายเอกสาร

องค์กรสิทธิในการทำซ้ำหรือที่มีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษว่า "Reproduction Rights Organisations" ซึ่งมีชื่อย่อว่า "RROs" นั้นได้ถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อรองรับผลกระทบที่เกิดจากวิวัฒนาการทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องถ่ายสำเนาเอกสาร ซึ่งทำให้การทำสำเนาหรือการทำซ้ำ (reprographic หรือ reproduction) ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ในที่นี้คือ งานวรรณกรรมได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งยังมีราคาที่ถูกกว่าการที่ผู้ใช้งานจะไปซื้อหาซึ่งงานต้นฉบับ การถ่ายสำเนาแต่ละครั้งก็มิได้มีการขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่อย่างใด การกระทำดังกล่าวนี้นับได้ว่าเป็นการกระทำที่ละเมิดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ ซึ่งเป็นลิขสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ ดังรายละเอียดที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 การดำเนินงานและวัตถุประสงค์ของ RROs นั้น ก็คงเหมือนกับองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ใช้ผลงานทางดนตรีกรรม

¹ รายละเอียดจะได้กล่าวต่อไปในบทที่ 3

องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมนั้นจะเป็นองค์กรที่
ทำหน้าที่แทนเจ้าของลิขสิทธิ์ ในที่นี้ได้แก่ผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมในการให้อนุญาต
แก่บุคคลทั่วไปที่มีความประสงค์จะขอให้นำเอางานวรรณกรรมไปใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
การนำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำหรือการทำสำเนาตามวิถยานิพนธ์ฉบับนี้ ซึ่งผู้ได้รับ
อนุญาตสามารถนำเอางานวรรณกรรม ตามที่ตนได้รับอนุญาตไปทำสำเนาได้โดยไม่ต้อง
ขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์โดยตรง ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วก็ เป็นไปได้ยากที่ผู้ที่มี
ความประสงค์จะทำสำเนางานวรรณกรรมจะขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ทุกครั้ง
ทั้ง ๆ ที่เขามีความต้องการที่จะขออนุญาตก่อนมีการทำสำเนาแต่ก็ไม่สามารถที่จะ
ทำได้ เนื่องจากไม่มีข้อมูลว่า เจ้าของลิขสิทธิ์คือใครและจะสามารถติดต่อได้อย่างไร
ในขณะเดียวกันก็เป็นการยากสำหรับเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะตามดำเนินคดีฟ้องร้องผู้ใช้
งานลิขสิทธิ์ของตนโดยมิได้รับอนุญาต เนื่องจากพัฒนาการทางเทคโนโลยีของ
เครื่องถ่ายเอกสารที่มีประสิทธิภาพในการทำสำเนาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งในแต่ละวัน
จะมีงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ถูกนำเอาไปทำสำเนาทั่วโลกเป็นจำนวนไม่ต่ำกว่า
ล้านฉบับ² ไม่ว่าจะเป็นตำราเรียน หนังสือนิยาย หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร
 ฯลฯ องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ก็จะทำหน้าที่เป็น
ตัวกลางคอยประสานงานระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ (ผู้อนุญาต) กับ ผู้ใช้งาน
(ผู้รับอนุญาต) ซึ่งการอนุญาตดังกล่าวเป็นการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ
(Compulsory Licence)³ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์จะไม่ถูกตัดสิทธิในการเข้ามา
ทำการเจรจากับผู้ที่มีความประสงค์จะขอใช้งานในที่นี้คือผู้รับอนุญาตในเรื่องของ
ค่าตอบแทน การใช้สิทธิหรือที่เรียกว่า ค่าใช้สิทธิ (royalty)

²European Writers' Congress, Authors' Rights.

Handbook of the European Writers' Congress (Munich: Tallinn Book
Printers, Tallinn, Estonia, 1995), p.95.

³รายละเอียดโปรดดูบทที่ 2

ค่าใช้สิทธินั้นอาจจะมีการเรียกได้หลายอย่างไม่ว่าจะเป็น royalty fee, compensation, remuneration ฯลฯ ต่างก็มีความหมายที่เหมือนกัน⁴ คือค่าตอบแทนที่ผู้รับอนุญาตจะต้องจ่ายให้แก่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อการใช้สิทธินั้น ๆ ตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือสิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right) ซึ่งเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิทางเศรษฐกิจ อันเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ที่จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนทางเศรษฐกิจจากการที่บุคคลอื่นใช้ประโยชน์จากงานสร้างสรรค์ของตนภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ผลประโยชน์ตอบแทนที่ผู้สร้างสรรค์จะได้รับจึงมักเป็นตัวเงินที่เรียกว่า "ค่าใช้สิทธิ" หรือ "ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์" ตามแต่จะเรียกซึ่งมีความหมายที่เหมือนกันตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยเงินค่าตอบแทนนั้นอาจจะถูกกำหนดให้มีจำนวนที่แน่นอน หรืออาจเป็นอัตราส่วนต่อยอดขายหรือทั้งสองอย่างประกอบกัน และสำหรับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของการทำซ้ำ ซึ่งงานวรรณกรรมตามวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ก็จะมีการกำหนดขึ้นอย่างแน่นอนหรือที่เรียกว่า ระบบเหมาจ่าย (lump - sum payment) และวิธีการคิดคำนวณตามจำนวนหน้าของงานวรรณกรรมที่มีการทำซ้ำ

จากประสิทธิภาพในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ทำให้องค์กรดังกล่าวได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ดังจะเห็นได้ว่าหลายประเทศทั่วโลกได้มีการจัดตั้งองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right Organisations) หรือ "RROs" ขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ซึ่งได้จัดตั้งอยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บริษัท (ส่วนใหญ่) องค์กรกลางซึ่งเป็นของรัฐสมาคม ซึ่งมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันออกไป แต่ทั้งนี้ไม่ว่าจะมีชื่อเรียกว่าอย่างไร องค์กรต่าง ๆ ในแต่ละประเทศก็มีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกัน คือ การจัดเก็บ

⁴นรินทร์ ตั้งศรีไพโรจน์. "การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536), หน้า 11.

ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์และนำมาจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ตัวอย่างองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมของแต่ละประเทศ ได้แก่ Copyright Agency Limited หรือ CAL ของประเทศออสเตรเลีย ในรูปแบบของบริษัท Copyright Clearance Center หรือ CCC ของประเทศสหรัฐอเมริกาในรูปแบบองค์กรของรัฐ The Copyright Licensing Agency Ltd. หรือ CLA ของสหราชอาณาจักร ในรูปแบบของบริษัท Canadian Copyright Licensing Agency หรือ Cancopy ของประเทศแคนาดา ในรูปแบบองค์กรของรัฐ Japan Reprographic Rights Center หรือ JRRC ของประเทศญี่ปุ่นในรูปแบบองค์กรของรัฐ⁵ ซึ่งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมของแต่ละประเทศนั้นก็มีหน้าที่ในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของสมาชิกภายในขอบเขตอาณาบริเวณประเทศที่ RROs แต่ละแห่งจัดตั้งอยู่

แต่ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการติดต่อสื่อสาร ตลอดจนเครื่องมือที่นำเอามาใช้ในการทำซ้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องถ่ายเอกสาร (photocopying machines) ได้รับการพัฒนาให้มีประสิทธิภาพในการทำงานได้อย่างรวดเร็วทันใจ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศเกิดขึ้นได้โดยง่ายและรวดเร็ว ซึ่ง RROs มีขีดความสามารถในการพิทักษ์รักษาผลประโยชน์สมาชิกจำกัดอยู่แต่ภายในประเทศเท่านั้น การละเมิดลิขสิทธิ์มีการเปิดกว้างมากขึ้นจากเดิมที่เคยมีการละเมิดแต่เพียงภายในประเทศก็ แปรเปลี่ยนเป็นการกระทำละเมิดระหว่างรัฐหนึ่งกับอีกรัฐหนึ่ง องค์กรสิทธิในการทำซ้ำ หรือ RROs ของแต่ละประเทศจึงได้มีข้อตกลงร่วมกันในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมระหว่างประเทศขึ้น เพื่อให้ความคุ้มครองซึ่งกันและกัน RROs ของประเทศต่าง ๆ จึงมีความต้องการที่จะมีองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กลางเกิดขึ้น เพื่อทำหน้าที่ประสานงานเป็นจุดศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนข้อมูล และดำเนินการ

⁵ รายละเอียดโปรดดูหัวข้อ 3.3

ให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการยกระดับให้องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของแต่ละประเทศมีความเป็นสากลมากขึ้น

ดังนั้นใน ปี ค.ศ.1980 องค์กรสิทธิในการทำซ้ำระหว่างประเทศ จึงได้ก่อตั้งขึ้นโดยมีชื่อเรียกว่า "International Federation of Reproduction Rights Organisation" หรือที่รู้จักกันดีในนามของ "IFRRO"* ในฐานะคณะทำงานของคณะกรรมการลิขสิทธิ์แห่งสมาคมผู้ประกอบการพิมพ์และสมาคมนักวิทยาศาสตร์ระหว่างประเทศและสมาคมผู้ผลิตสิ่งพิมพ์ทางการช่างและทางการแพทย์ (Technical & Medical Publishers โดยมีชื่อย่อว่า "STM") ต่อมาเมื่อเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1984 ในการประชุมที่กรุงออสโล คณะทำงานดังกล่าวได้เปลี่ยนสถานะอย่างใหม่เป็นทางการมาเป็นสภาองค์กรสิทธิในการทำซ้ำระหว่างประเทศ (International Forum for Reproduction Rights Organisations)

ในปี ค.ศ.1988 IFRRO ก็เป็นองค์กรสิทธิในการทำซ้ำระหว่างประเทศอย่างเป็นทางการและมีการพัฒนาต่อมาเป็นลำดับ IFRRO นั้นประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม จำนวน 21 RROs และสมาชิกอื่นที่มีได้เป็น RROs อีกกว่า 43 องค์กร^๑ ซึ่งเป็นตัวแทนของผู้สร้างสรรค์งานหรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศต่าง ๆ อาทิเช่น กลุ่มประเทศในแถบยุโรป สแกนดิเนเวีย แคนาดา สหรัฐอเมริกาสหราชอาณาจักร ออสเตรเลีย ญี่ปุ่น และรัฐเซีย

*ต่อไปในวิกิพีเดียฉบับนี้ หากปรากฏคำว่า "IFRRO" จะหมายถึงถึง "องค์กรสิทธิในการทำซ้ำระหว่างประเทศ" (International Federation of Reproduction Rights Organisation)

^๑รายละเอียดโปรดดูภาคผนวก

ต่อมาในปี ค.ศ.1993 ได้มีการจัดตั้ง IFRRO ขึ้นในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกขึ้น โดยมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า "IFRRO Asia Pacific Cammittee" เพื่อให้การช่วยเหลือแนะนำในการจัดตั้งองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีมีการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้โดยการทำซ้ำในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก IFRRO และ RRO ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์ที่อยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยเมื่อเดือนกันยายน ปี ค.ศ.1992 IFRRO ได้ลงนามร่วมกันในแถลงการณ์ให้ความคุ้มครองสื่อสิ่งพิมพ์ที่จัดเก็บในสื่ออิเล็กทรอนิกส์กับกลุ่มผู้ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์และการช่างและการแพทย์ และในปี ค.ศ.1954 IFRRO ก็ได้ลงนามในคำแถลงการณ์ลักษณะนี้ร่วมกับสมาคมนักเขียนแห่งยุโรป (European Writers Congress) สมาพันธ์นักหนังสือพิมพ์ระหว่างประเทศ (The International Federation of Journalists) สมาคมนักประพันธ์อเมริกา (The Authors Guild of America) สมาคมผู้สร้างสรรค์งานตำราและการศึกษา (Academic Authors Association) คำแถลงร่วมดังกล่าวส่งผลให้ RRO ของแต่ละประเทศเพิ่มบทบาทในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานตามสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดย RRO ของบางประเทศได้จัดให้มีการอนุญาตที่เรียกว่า "Digital Licenses" แก่ผู้ใช้ในกรณีที่มีความต้องการทำซ้ำงานวรรณกรรมทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์

IFRRO นั้นเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นอย่างมีระเบียบมีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการที่มีระบบ มีกฎเกณฑ์ข้อบังคับขององค์กรที่ชัดเจนแน่นอน ซึ่งวัตถุประสงค์หลัก ๆ ของการจัดตั้ง IFRRO นั้น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ส่งเสริมและสนับสนุนตลอดจนให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่ประเทศต่าง ๆ ที่มีความประสงค์จะจัดตั้งองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right Organisation) หรือ RROS

2. ศึกษาวิจัยแก้ไขปรับปรุงเงื่อนไขในสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้มีประสิทธิภาพและทันต่อความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่าง RRO แต่ละประเทศ
3. พัฒนาแก้ไขปรับปรุงวิธีการที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนและการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ตลอดจนการโอนสิทธิ์ที่เกี่ยวข้องให้มีประสิทธิภาพ
4. พัฒนาคะปาของ RROS ของแต่ละประเทศให้มีบทบาทที่มีประสิทธิภาพและสนองตอบต่อ Public Awareness ให้มากที่สุด

3.2 กฎหมายที่ให้อำนาจในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงาน วรรณกรรม

โดยที่การจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานวรรณกรรมนั้น อาจจะกล่าวไว้ว่าเป็นการจัดเก็บในลักษณะบังคับหรือจะเก็บได้ก็ต่อเมื่อผู้จัดเก็บมีอำนาจในการจัดเก็บ สืบเนื่องจากการให้ความคุ้มครองงานวรรณกรรมในฐานะงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียว ในการแสวงหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของตน ไม่ว่าจะเป็นการทำซ้ำหรือดัดแปลงซึ่งสิทธิต่าง ๆ เหล่านี้แล้วแต่เป็นสิทธิ์ที่อยู่ในบทบัญญัติของกฎหมาย กล่าวอีกนัยหนึ่งกฎหมายให้อำนาจแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการป้องกันมิให้บุคคลอื่นล่วงละเมิดสิทธิ์อันชอบด้วยกฎหมายของตน การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นว่าเป็นสิทธิ์อย่างหนึ่งที่เป็นมาตรการในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ การจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จึงจะต้องมีสภาพบังคับดังเช่นการบังคับใช้สิทธิ์อย่างอื่นที่มีกฎหมายระบุไว้อย่างชัดเจน ในส่วนนี้จะขอกล่าวถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำงานดังต่อไปนี้

3.2.1 ข้อตกลงระหว่างประเทศ

สืบเนื่องจากพัฒนาการทางเทคโนโลยีการติดต่อสื่อสารในโลก

ปัจจุบันที่สามารถทำการติดต่อกันได้อย่างทั่วถึงสะดวกและรวดเร็ว ส่งผลทำให้การละเมิดลิขสิทธิ์ก็เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว จากอดีตที่เคยมีการกระทำละเมิดภายในประเทศและระหว่างประเทศเพียงเล็กน้อย แต่ปัจจุบันปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งภายในและระหว่างประเทศได้เพิ่มมากขึ้นด้วยวิวัฒนาการด้านการติดต่อสื่อสารและเครื่องมือในการกระทำละเมิด เช่น เครื่องถ่ายเอกสาร จากสภาพการดังกล่าวทำให้อัตราการกระทำละเมิดสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ จึงเกิดระบบการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศขึ้น

ระบบการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในระดับระหว่างประเทศเกิดขึ้นด้วยแนวความคิดหลาย ๆ อย่างประกอบกันกล่าวคือ ความคิดที่ว่า การคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศจะสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานลิขสิทธิ์ในระดับสากลให้มากขึ้น⁷ นอกจากนี้ ยังมีความคิดอีกทางหนึ่งว่า ลิขสิทธิ์เกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์โดยตรง ดังนั้น เมื่อลิขสิทธิ์เกิดขึ้นตามความเป็นจริงแล้ว ก็ควรที่จะมีผลสมบูรณ์และยกขึ้นอ้างได้ในที่ใด ๆ ความคิดประการที่สามที่สนับสนุนการคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศนั้น เทียบเคียงกับทฤษฎีการเงินของ Gresham ที่ว่า "เงินเลวไล่เงินดี" (bad money drives out good money) โดยอธิบายได้ว่า ถ้างานลิขสิทธิ์ชิ้นหนึ่งได้รับการคุ้มครองในประเทศ ก แต่ไม่ได้รับการคุ้มครองในประเทศ ข และ ค งานชิ้นนั้นก็จะถูกทำซ้ำในประเทศ ข และ ค โดยผู้ที่ไม่ต้องจ่ายค่าลิขสิทธิ์และอาจมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่า งานที่ทำขึ้นโดยไม่ได้ขอใช้ลิขสิทธิ์จะมีราคาจำหน่ายที่ถูกลงกว่าเป็นการแข่งขันอย่างไม่เป็นธรรมกับงานที่ทำขึ้น โดยขอใช้สิทธิและจ่ายค่าสิทธิโดยถูกต้อง เป็นผลให้ฝ่ายหลังนี้ต้องถูกกำจัดออกจากตลาดไป⁸

⁷World Intellectual Property Organization (WIPO), Background Reading Material on Intellectual Property (Geneva : WIPO, 1988), p.229.

⁸Stephen M. Stewart, International Copyright and Neighbouring Rights, (London Butterworths, 1983), p.35.

แนวความคิดดังกล่าวข้างต้นได้สร้างเป้าหมายการคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นในระดับระหว่างประเทศ โดยมีหลักการเบื้องต้นว่างานลิขสิทธิ์ในประเทศหนึ่งจักต้องได้รับความคุ้มครองในประเทศอื่นด้วย และอาณาเขต (territory) ของรัฐไม่พึงเป็นอุปสรรคต่อการคุ้มครองเช่นอย่างเก่าก่อนอีกต่อไป ประเทศต่าง ๆ ได้พยายามให้การคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศเป็นจริงเป็นจังขึ้นโดยวิธีการทำข้อตกลงว่าจะคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งกันและกันทั้งในรูปของข้อตกลงทวิภาคี (bilateral treaties) และข้อตกลงพหุภาคี (multilateral treaties) ซึ่งมีพัฒนาการมาเป็นลำดับ โดยมีข้อตกลงที่เกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ดังต่อไปนี้

3.2.1.1 อนุสัญญาเบอร์น (Berne Convention)

อนุสัญญาเบอร์นจัดเป็นข้อตกลงพหุภาคี (multilateral treaties) เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ที่เก่าแก่ที่สุด เกิดจากความต้องการระบบที่เป็นเอกภาพในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศเป็นแรงสนับสนุนให้มีการจัดทำอนุสัญญาเบอร์นว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรม (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works) ซึ่งเสร็จสมบูรณ์และได้รับความเห็นชอบเมื่อวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1886 เพื่อเป็นหลักประกันการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในประเทศภาคีทั้งหลาย^๑ อนุสัญญาเบอร์นได้รับการปรับปรุงแก้ไขอีกหลายครั้งเพื่อให้รับกับการพัฒนาเทคโนโลยีสำหรับใช้งานลิขสิทธิ์ เพื่อรับรองสิทธิใหม่ ๆ และเพื่อปรับปรุงแก้ไขหลักเกณฑ์เดิม

^๑ รัชชัย สุภผลศิริ, คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์, (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2539) หน้า 135.

การแก้ไขอนุสัญญาเบอร์น ในปี ค.ศ. 1971 ณ

กรุงปารีส¹⁰ มีการหยิบยกประเด็นปัญหาของการละเมิดลิขสิทธิ์อื่นที่เกิดจากผลกระทบจากการพัฒนาทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับเครื่องถ่ายเอกสาร มาเป็นประเด็นในการแก้ไขหลักเกณฑ์ที่มีอยู่ในอนุสัญญาระดับเดิมเพื่อรองรับสิทธิใหม่ และจากการศึกษาถึงปัญหาได้แนวทางแก้ไขว่าการบริหารจัดการสิทธิ (collective administration) เป็นวิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ไขปัญหาลิขสิทธิ์ที่เกิดจากเทคโนโลยีดังกล่าว¹⁰

ในอนุสัญญาเบอร์น (Berne Convention)

ได้ให้การรับรองว่าสิทธิในการทำซ้ำเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยไม่มีข้อจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น เว้นแต่อนุสัญญาจะกล่าวเป็นอย่างอื่น ซึ่งก็คือข้อกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์นั่นเอง และอนุสัญญาเบอร์นก็ได้ขยายความหมายของสิทธิแต่เพียงผู้เดียวให้ครอบคลุมถึงการทำซ้ำโดยเครื่องถ่ายเอกสารด้วย สำหรับบทบัญญัติที่กล่าวถึงสิทธิในการทำซ้ำคือ Article 9(1) วางหลักว่า "ผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมและงานศิลปกรรมที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้อนุสัญญานี้เป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำงานเหล่านี้ โดยรูปแบบใด ๆ ก็ตาม ("Authors of literary and artistic works protected by this Convention shall have the exclusive right of authorizing the reproduction of these works in any manner or form")

¹⁰WIFO Collective Administration of Copyright and Neighboring Rights (Geneva : Published by World Intellectual Property Organization, 1990), p.30.

นอกจากอนุสัญญาเบิร์น (Berne Convention)

ก็ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้สาธารณชนได้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้ตามความจำเป็น โดยไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยกำหนดไว้ใน Article 9(2) ว่า "ให้กฎหมายภายในของประเทศที่เป็นภาคีสหภาพเบอรฺนอนุญาตให้มีการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ได้ในบางกรณี ทั้งนี้การทำซ้ำนั้นจะต้องไม่ขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์ของงานตามปกติและไม่เป็นที่เสื่อมเสียแก่ประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้สร้างสรรค์เกินสมควร (Article 9(2) "It shall be a matter for legislation in the countries of the Union to permit the reproduction of such works in certain special cases, provide that such reproduction does not conflict with a normal exploitation of the work and does not unreasonably prejudice the legitimate interests of the author")

3.2.1.2 ข้อตกลง TRIPs (Trade - Related Aspects of Intellectual Property Rights)

TRIPs นับว่าเป็นข้อตกลงชุดใหม่ที่เอาเรื่องการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญามานำเข้ากับข้อตกลงทางการค้า (ข้อตกลงทั่วไปว่าด้วยพิกัดศุลกากรและการค้า หรือ GATT) จากข้อตกลงดังกล่าว ทำให้ตลาดการค้าเป็นตลาดการค้าที่ไร้พรมแดน และสินค้าที่มีการค้าขายกันก็แปรเปลี่ยนไปตามความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยี จากเดิมที่เป็นสินค้าธรรมดาทั่ว ๆ ไป ก็กลายมาเป็นสินค้าทางเทคโนโลยี เช่น คอมพิวเตอร์ แสงวงจรรวม ฯลฯ ซึ่งนับได้ว่าเป็นงานทางด้านทรัพย์สินทางปัญญาที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจไม่แพ้สินค้าธรรมดา ข้อตกลงดังกล่าวมีผลต่อการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

ข้อตกลง TRIPS ในส่วนที่ 2 ซึ่งกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญามีหลักเกณฑ์เกี่ยวกับลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงอยู่หลายประการตั้งแต่ Article 9 ถึง Article 14 พอสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้¹¹

1. ประเทศสมาชิกจะปฏิบัติตาม Article 1 ถึง 21 ของอนุสัญญาเบอร์น (1971) และภาคผนวก ยกเว้น Article 6 bis ซึ่งเป็นเรื่อง moral right หรือสิทธิของผู้สร้างสรรค์ (Article 9)
2. การคุ้มครองลิขสิทธิ์จะไม่ขยายไปถึงความคิด ขั้นตอน วิธีการ หรือแนวคิดทางคณิตศาสตร์ (Article 9)
3. โปรแกรมคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะอยู่ในรูป source code หรือ object code จะได้รับการคุ้มครองอย่างงานวรรณกรรมภายใต้อนุสัญญาเบอร์น (1971) (Article 10 (1))
4. ข้อมูลที่รวบรวมไม่ว่าจะอยู่ในรูปที่อ่านได้ด้วยเครื่องหรือรูปอื่น ซึ่งมีการคัดเลือกหรือเรียบเรียงเนื้อหาในลักษณะที่เป็นการสร้างสรรค์ทางปัญญา่อมได้รับการคุ้มครอง แต่การคุ้มครองนี้จะไม่กระทบถึงลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ในข้อมูลที่น่ามารวบรวมนั้น (Article 10 (2))
5. เจ้าของลิขสิทธิ์ในโปรแกรมคอมพิวเตอร์และภาพยนตร์จะได้รับสิทธิในการให้เช่า (rental right (Article 11))
6. ในกรณีที่มีการนับอายุการคุ้มครองงานใด นอกจากงานภาพถ่ายหรืองานศิลปประยุกต์ที่นับโดยวิธีอื่นนอกเหนือจากอายุผู้สร้างสรรค์ที่เป็นบุคคลธรรมดา อายุการคุ้มครองนั้นจะต้องไม่น้อยกว่า 50 ปีนับจากวันสุดท้ายของปีที่มีการเผยแพร่ผลงานโดยได้รับอนุญาต หรือถ้าไม่มีการเผยแพร่งานเช่นนั้น ต้องไม่น้อยกว่า 50 ปีนับจากวันสุดท้ายของปีที่งานนั้นได้สร้างสรรค์ขึ้น (Article 12)

¹¹ พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้บัญญัติให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ใน TRIPS เป็นส่วนในอนุรายละเอียดจะได้กล่าวถึงในบทที่ 4 หัวข้อ 4.2.1

7. ข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นสิทธิแต่เพียงผู้เดียว อาจมีได้ในกรณีเฉพาะ (certain special cases) ซึ่งไม่ขัดกับการใช้ประโยชน์ของงานตามปกติและไม่กระทบต่อสิทธิของเจ้าของสิทธิเกินสมควร (Article 13)

8. นักแสดง ผู้บันทึกเสียง และองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะมีสิทธิบางประการดังที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ผู้บันทึกเสียงอาจมีสิทธิในการให้เช่า (rental right) ด้วย (Article 14 (1), (2), (3), (4))

9. อายุการคุ้มครองสิทธิของนักแสดงและผู้บันทึกเสียงจะมีระยะเวลาอย่างน้อย 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีปฏิทินที่มีการบันทึกหรือที่มีการแสดง ส่วนอายุการคุ้มครองสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะไม่น้อยกว่า 20 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่มีการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Article 14 (5))

10. ประเทศสมาชิกอาจกำหนดเงื่อนไข ข้อจำกัด สิทธิ ข้อยกเว้นสิทธิ หรือข้อสงวนได้เท่าที่ระบุไว้ในอนุสัญญาโรม (Article 14 (6))

กล่าวโดยสรุป มาตรฐานการคุ้มครองลิขสิทธิ์ตาม ข้อตกลง TRIPS อิงกับอนุสัญญาเบอร์น ฉบับแก้ไข ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 เป็นส่วนใหญ่โดยมีหลักเกณฑ์ใหม่ ๆ บางประการที่ TRIPS บัญญัติเพิ่มเติมขึ้นมา (เช่น ข้อ 3, 4, 5 ข้างต้น)

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลของข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งสองข้างต้นพบว่า ข้อตกลงทั้งสองต่างก็มีจุดมุ่งหมายในแนวทางเดียวกันคือ การเพิ่มกลไกในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่สำคัญข้อตกลงทั้งสองได้ยอมรับและให้การรับรองสิทธิในการทำซ้ำว่าเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งประเทศภาคีจะต้องยึดปฏิบัติตามข้อตกลงทั้งสอง จึงทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ตลอดจนองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทน

ลิขสิทธิ์ของประเทศภาคีสมาชิกแต่ละประเทศ มีอำนาจโดยชอบในการแสวงหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ได้ รวมทั้งมีสิทธิในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ในกรณีที่มีการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามแม้จะมีบทบัญญัติให้สิทธิในการทำซ้ำเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ในบทบัญญัติของข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งสองดังกล่าวข้างต้น ก็มีบทบัญญัติที่จำกัดสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์เช่นกัน ข้อจำกัดสิทธิดังกล่าวเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ กล่าวคือว่าอำนาจในการแสวงหาประโยชน์จากการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์จะถูกลดทอนลงจากเดิมที่เคยเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อบุคคลอื่นได้ใช้ซ้ำสิทธิต่าง ๆ อันเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าว หรืออาจจะกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า ผู้ใช้มีสิทธิที่จะทำซ้ำได้ภายใต้บทบัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่มีสิทธิห้ามปรามและการกระทำดังกล่าวก็ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วย จึงทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์หรือองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ไม่มีสิทธิในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากผู้ใช้งานตามข้อยกเว้นได้

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์บทบัญญัติข้อยกเว้นภายใต้ข้อตกลงทั้งสองพบว่า มีข้อจำกัดในข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์อีกว่าการกระทำที่จะอาศัยข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้นั้นจะต้องมิใช่การกระทำที่ขัดต่อประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร ซึ่งในบทบัญญัติจะใช้คำว่า "ข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวจะต้องไม่ขัดต่อการใช้ประโยชน์ของงานตามปกติและไม่กระทบต่อสิทธิเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร ดังปรากฏในอนุสัญญาเบอร์น (Berne Convention) Article 9(2) "It shall be a matter for legislation in the countries of the Union to permit the reproduction of such works in certain special cases, provide that such reproduction does not conflict with a normal exploitation of the work and does not unreasonably prejudice the legitimate interests of the author."

ในส่วนของ TRIPS ก็ได้วางหลักเกณฑ์ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้กว้าง ๆ ว่า "ประเทศสมาชิกซึ่งวางข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นของลิขสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในกรณีพิเศษบางเรื่องที่จะไม่เป็นการขัดกับการใช้ประโยชน์จากงานตามปกติ และไม่เป็นการเสื่อมประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร (Member shall confine limitations or exceptions to exclusive rights to certain special cases which do not conflict with a normal exploitation of the work and do not unreasonably prejudice the legitimate interests of the rightholder)"

จากบทบัญญัติทั้งสองซึ่งชี้ชัดว่าหากการกระทำของผู้ใช้งานปรากฏได้ว่าขัดกับการใช้ประโยชน์จากงานตามปกติและไม่เป็นการเสื่อมประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรก็ถือว่า ผู้ใช้ละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ ดังนั้นผู้ใช้นี้จะต้องใช้งานอย่างระมัดระวังคือจะต้องใช้เฉพาะภายในขอบเขตของข้อยกเว้น อาทิเช่น การค้นคว้าวิจัยเพื่อการศึกษา ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเอง (private use) ดิจิม วิจัย หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น และการใช้ดังกล่าวก็ต้องไม่เข้าไปในทางการค้าด้วย ซึ่งหากปรากฏว่ามีการใช้งานไปในทางการค้าแล้วก็จะถือว่าเป็นการใช้สิทธิเกินสมควร แต่อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติมักจะมีปัญหาอยู่เสมอในการพิจารณาว่ากรณีใดจะถือว่าเป็นการใช้สิทธิเกินสมควร และทำให้เป็นการเสื่อมเสียประโยชน์ของเจ้าของงานลิขสิทธิ์ จนทำให้เกิดคดีขึ้นสู่ศาลหลาย ซึ่งศาลได้วางแนวทางการพิจารณาตัดสินว่าการกระทำในลักษณะใดจะเข้าข่ายการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาดังปริมาณและเนื้อหาสาระสำคัญของสัดส่วนระหว่างงานลิขสิทธิ์ทั้งหมดกับงานที่นำเอามาทำซ้ำ
2. พิจารณาดังวัตถุประสงค์ของการใช้งานลิขสิทธิ์และลักษณะของการใช้งานลิขสิทธิ์ว่าจะต้องมีใช้ประโยชน์ในทางพาณิชย์หรือแสวงหากำไร
3. พิจารณาดังลักษณะของงานลิขสิทธิ์ว่ามีลักษณะอย่างไร
4. การนำเอางานลิขสิทธิ์มาใช้มีผลกระทบต่องานลิขสิทธิ์ ในด้านการตลาดหรือคุณค่าของงานลิขสิทธิ์หรือไม่

ข้อตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ทั้งสองข้างต้น จะไม่สามารถบรรลุผลตามความตกลงได้ เว้นหากประเทศภาคีสมาชิกมิได้ให้สัตยาบัน โดยการนำแนวทางที่ข้อตกลงทั้งสองได้วางกรอบกว้าง ๆ ไว้ ไปบัญญัติเป็นกฎหมาย ภายในและบังคับใช้ต่อไป ซึ่งกฎหมายภายในดังกล่าวคือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ดังรายละเอียดที่จะได้กล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

3.2.2 กฎหมายลิขสิทธิ์

กฎหมายลิขสิทธิ์เป็นหลักกฎหมายที่วางระเบียบกฎเกณฑ์หลัก ๆ ที่สำคัญในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้ผู้สร้างสรรค์งานมีสิทธิตามกฎหมายได้อย่างเต็มที่ สิทธิในการทำซ้ำงานวรรณกรรมก็เป็นหนึ่งในสิทธิที่กฎหมายให้การรับรองทั้งในระดับข้อตกลงระหว่างประเทศ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อ 3.2.1 นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ของหลาย ๆ ประเทศยังให้การรับรองว่าการทำซ้ำนี้ เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งนับว่าเป็นสิทธิขั้นฐาน เจ้าของลิขสิทธิ์จะใช้สิทธิด้วยตัวเองหรือโอนสิทธิหรืออนุญาตให้บุคคลอื่นใช้สิทธิแทนตนก็ได้ โดยเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิตามกฎหมายที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากการที่บุคคลอื่นนำเอางานลิขสิทธิ์ของตนไปใช้

ดังนั้น การจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม จึงเป็นสิทธิอันชอบธรรมที่เจ้าของลิขสิทธิ์จะจัดเก็บได้ หรืออาจจะทำการโอนสิทธิให้แก่องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้บริหารการใช้สิทธิและจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (collective administration) ในนามของตนเองก็ได้¹² ซึ่งการจัดเก็บและจัดตั้งองค์กรบริหาร จัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของหลาย ๆ ประเทศจะมีการกำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ดังจะได้กล่าวถึงเป็นรายประเทศต่อไป

¹² รายละเอียดโปรดดู หัวข้อ 3.3

ก. ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของออสเตรเลียได้ดำเนินการโดยตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษในฐานะที่เป็นประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรกคือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1905 มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1907 ซึ่งเป็นรูปแบบแรกของกฎหมายลิขสิทธิ์ ต่อมาใน ค.ศ. 1958 Attorney-General ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ Spicer ทำการตรวจสอบกฎหมายลิขสิทธิ์และแก้ไขเพิ่มเติมโดยใช้แบบอย่างของอังกฤษ ต่อมาได้เป็นรากฐานในการสร้างกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 แม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะมีความคล้ายคลึงกับกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ของอังกฤษอย่างมาก แต่มีความแตกต่างหลายประการ ซึ่งก่อให้เกิดความสับสนและมีหลายคดีเกิดขึ้นมา¹³ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 มีการแก้ไขหลายครั้ง เช่น การแก้ไขเพิ่มเติมใน ค.ศ. 1980 ซึ่งนำ "แผนงานอนุญาตตามกฎหมายบัญญัติ" (statutory licence scheme) สำหรับสำเนาจำนวนมาก (multiple copying) เพื่อสถานศึกษา¹⁴ มาใช้ครั้งแรกที่สุดคือ การแก้ไขเพิ่มเติมใน ค.ศ. 1986 อย่างไรก็ตาม กฎหมายลิขสิทธิ์ ฉบับ ค.ศ. 1968 ยังเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน

ดังได้กล่าวแล้วข้างต้นว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ของออสเตรเลียได้นำแบบอย่างและแนวทางของอังกฤษมาทั้งหมด ดังนั้นการให้ความคุ้มครองของลิขสิทธิ์ตลอดจนความหมายของสิทธิแต่เพียงผู้เดียวก็มีความหมายที่เหมือนกันด้วย กล่าวคือ กฎหมายลิขสิทธิ์ออสเตรเลียได้มีบทบัญญัติรองรับว่าสิทธิในการทำซ้ำเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ อีกทั้งกฎหมายลิขสิทธิ์ก็ได้บัญญัติให้มีการรวมตัวของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานลิขสิทธิ์ต่าง ๆ เพื่อจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อมีการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้ ซึ่งก็เป็นบทบัญญัติกว้าง ๆ มิได้กำหนดลงไปอย่างแน่ชัดว่า

¹³ Stephen M. Stewart, International Copyright and Neighbouring Rights, p.620.

¹⁴ Ibid., p.621.

องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะต้องเป็นลิขสิทธิ์ประเภทใด แรกเริ่ม
 องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนเป็นการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่นักแสดง ซึ่งมีชื่อว่า
 "สมาคมลิขสิทธิ์ในการนำออกแสดง หรือ สมาคม APRA (The Australasian
 Performing Right Association) ซึ่งเป็นสมาคมในการให้ใบอนุญาตและจัดเก็บ
 ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพื่อการนำออกแสดง

นอกจากกฎหมายลิขสิทธิ์ออสเตรเลียได้ให้อำนาจในการก่อตั้งองค์กร
 บริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข่างานวรรณกรรมที่ได้กล่าวข้างต้นแล้ว
 กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ตระหนักถึงข้อพิพาทระหว่างคู่กรณีอื่นได้แก่ องค์กรบริหารการจัดเก็บ
 ค่าตอบแทน และผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อพิพาทเรื่องค่าตอบแทนลิขสิทธิ์
 กฎหมายลิขสิทธิ์จึงก่อตั้ง Copyright Tribunal ขึ้นเพื่อให้มีอำนาจชี้ขาดตัดสิน
 ทำการ ได้ส่วนจำนวนค่าใช้สิทธิที่จะต้องจ่ายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยแรกเริ่มนั้น
 Copyright Tribunal ตั้งขึ้นภายใต้วัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการผูกขาดของสมาคม
 APRA อันเป็นองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีการนำออกแสดงใน
 ออสเตรเลีย ซึ่งมีสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เดียวในขณะนั้น โดยที่การตั้ง
 คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ของออสเตรเลียได้แนวทางในการจัดตั้ง และอิทธิพลของ
 กฎหมายลิขสิทธิ์อังกฤษ ซึ่งมีความเป็นมาดังนี้

ใน ค.ศ.1956 อังกฤษได้ก่อตั้ง Performing Right Tribunal
 ขึ้นในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956 โดยบัญญัติให้สิทธิแก่บุคคลที่ได้รับความเสียหายจาก
 เงื่อนไขในแผนงานอนุญาต (licence scheme)* โดยให้มีอำนาจร้องขอ Tribunal

*แผนงานอนุญาต (licence scheme) หมายถึง แผนงานที่จัดขึ้นโดย
 สมาคมอนุญาต (licensing body) จำนวนหนึ่งหรือหลายสมาคม ซึ่งจะจัด
 ประเภทของกรณีต่าง ๆ ที่สมาคมได้เตรียมที่จะให้ใบอนุญาตและเก็บค่าใช้สิทธิ
 การตั้งข้อกำหนดและเงื่อนไขจะขึ้นอยู่กับการให้ใบอนุญาตสำหรับงานประเภทนั้น ๆ
 ผู้บริหารงานตามแผนงานอนุญาตคือ สมาคมจัดเก็บค่าใช้สิทธิ ทำหน้าที่เป็นสมาคม
 อนุญาตตามแผนงานอนุญาตด้วย

ให้ทำการพิจารณาความคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่จะต้องจ่ายและเงื่อนไขอื่น ๆ ในแผนงานอนุญาต เขตอำนาจของ Performing Right Tribunal ถูกจำกัดขอบเขตเฉพาะการนำ ออกแสดง (performing) การแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcasting) และการ กระจายเสียงและภาพในงานดนตรีกรรม (diffusion rights in musical works) โดยในขณะนั้นมิได้รวมถึงสิ่งบันทึกเสียง (sound recording) หรือการ ให้ใช้อนุญาตลิขสิทธิ์อื่น ๆ ในเวลานั้นเป็นหน้าที่ของออสเตรเลียที่จะต้องร่างกฎหมาย เกือบทั้งหมดให้เหมือนกับอังกฤษ ซึ่งเป็นผู้นำด้านกฎหมายลิขสิทธิ์ ใน ค.ศ. 1959 คณะกรรมการ Federal แนะนำว่าควรมีการก่อตั้ง Australian Tribunal ขึ้นทำนองเดียวกับ Tribunal ของอังกฤษ แต่มีเขตอำนาจหน้าที่กว้างขวางกว่า ของอังกฤษมาก ในที่สุดมีการออกกฎหมายชื่อ Federal Act ค.ศ. 1968 โดยใน ส่วนที่ 6 มีการตั้ง "Copyright Tribunal" ขึ้น เป็นที่สังเกตว่าการก่อตั้ง Copyright Tribunal นี้มิได้เป็นเพียงเพราะคำแนะนำของคณะกรรมการ Federal เท่านั้น แต่ยังเป็นความต้องการของสมาคม APRA ด้วย ที่ต้องการให้ มีหน่วยงานในการเข้าระงับข้อพิพาท

สรุปได้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ของออสเตรเลีย ได้มีบทบัญญัติ และมาตรการแก้ไขปัญหาที่ครบถ้วนและได้ปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัยต่อการ เปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่ทำให้เกิดการกระทำละเมิดในรูปแบบใหม่ อีกทั้งยังได้ รongรับสิทธิใหม่ ๆ เช่น สิทธิในการทำซ้ำงานวรรณกรรม และสิทธิที่จะได้รับ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ผ่านทางสมาคมอนุญาต (licensing bodies) ในที่นี้คือ Copyright Agency Limited (CAL) องค์กรบริหารจัดการเก็บ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม

๓. ประเทศสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาถือเป็นประเทศหนึ่งที่ได้ให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญามากที่สุด โดยรัฐธรรมนูญของสหรัฐได้ให้อำนาจแก่สภาองเกรสในการตรากฎหมายลิขสิทธิ์และใช้บังคับครั้งแรก เมื่อปี ค.ศ. 1790 และได้มีการแก้ไขปรับปรุงมาเป็นลำดับ ต่อมาอเมริกาได้ตรากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1891 เพื่อเข้าสู่ระบบกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ และใช้บังคับมาเป็นเวลานานถึง 68 ปี จึงถูกยกเลิกโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1909

ในปี ค.ศ. 1976 สภาองเกรสได้มีมติให้แก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1909 (Copyright Act 1909) ใหม่ โดยมีบทบัญญัติที่ให้ความสำคัญลิขสิทธิ์ใหม่ ๆ ที่ครอบคลุมถึงพัฒนาการทางเทคโนโลยีด้านต่าง ๆ ทั้งที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันและรวมถึงความก้าวหน้าในอนาคตด้วย และมีการเพิ่มกลไกในการให้ความคุ้มครองสิทธิในการทำซ้ำ¹⁵ โดยมีสาระสำคัญในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิในการทำซ้ำ และการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ โดยให้อำนาจในการจัดตั้งองค์กรสิทธิในการทำซ้ำขึ้นเป็นครั้งแรกภายใต้ชื่อว่า "Copyright Clearance Center" หรือ CCC เพื่อเป็นองค์กรตัวแทนให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำงานวรรณกรรม และจัดเก็บค่าตอบแทน นำส่งให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไป ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ (Copyright Act 1976) มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 1978 และบังคับใช้จนถึงปัจจุบันนี้ การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม โดย CCC ซึ่งเป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของสหรัฐจึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย

¹⁵Bernard Korman and Fred I Koeningsbery, Performing Rights in Music and Performing Rights Societies. Journal of Copyright Society of U.S.A. 33 No.1 (July, 1986) p. 333.

ค. แคนาดา

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแคนาดานั้น ก็เหมือนกับกฎหมายของหลาย ๆ ประเทศ กฎหมายที่กล่าวถึงนี้ก็คือกฎหมายลิขสิทธิ์ที่ตนเอง โดยที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของแคนาดานั้น ได้นำแบบอย่างมาจากกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ ปี ค.ศ. 1911 และใช้มาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1988 จึงมีการแก้ไขปรับปรุง มาตราการต่าง ๆ ในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ให้มีความทันสมัยขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์¹⁶ ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับดังกล่าวให้อำนาจแก่นักเขียน ตลอดจนสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ในฐานะเจ้าของลิขสิทธิ์ในการรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมเพื่อเป็นตัวแทนแก่เจ้าของลิขสิทธิ์บริหารการใช้สิทธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการทำซ้ำ ซึ่งเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์

สำหรับการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนของแคนาดานั้น กฎหมายลิขสิทธิ์ เปิดโอกาสให้จัดตั้งในรูปแบบบริษัทหรือสมาคมก็ได้ โดยมีชื่อว่า "The Canadian Copyright Licensing Agency (CANCOPY)"¹⁷ เพื่อเป็นตัวแทนของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการเจรจาประสานงานกับผู้ใช้งาน ซึ่งปกติแล้ว CANCOPY จะให้อุญาต โดยทำเป็นสัญญาอนุญาต (licensing agreement) กับผู้ใช้งานซึ่งผู้ใช้งานจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการใช้ให้แก่ CANCOPY¹⁸ ซึ่งบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะมีกำหนดไว้ตั้งแต่ มาตรา 70.1 ถึง มาตรา 76 ซึ่งได้กำหนดแนวทางการบริหารไว้อย่างละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดขอบอำนาจหน้าที่ มีการกำหนดให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการลิขสิทธิ์ที่มีอำนาจหน้าที่กว้างขวาง เช่น

¹⁶Richard A. Yates, Business Law in Canada (Ontario : Prentice Hall Canada Inc., 1992), pp.449-450.

¹⁷โปรดดูบทที่ 3 หัวข้อ 3.3 ค.

¹⁸Richard A. Yates, Business Law in Canada (Ontario : Prentice Hall Canada Inc., 1992), pp.449-450.

การยุติข้อพิพาทระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายและคู่กรณี มีการกำหนดให้ CANCOPY แจงข้อมูลเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์ ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับการให้ใบอนุญาต (license agreement) พร้อมทั้งรายละเอียดของเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เก็บได้จากผู้ขอใช้งาน ให้แก่คณะกรรมการลิขสิทธิ์ได้ทราบ นอกจากนี้อัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เป็นธรรมจะได้รับจัดการจัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่ในสิ่งพิมพ์ของทางรัฐบาลกลางแคนาดา ซึ่งมีอัตราที่แตกต่างกันไปตามแต่หน่วยงานของผู้ใช้

ง. ประเทศอังกฤษ

ประเทศอังกฤษได้ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์แก่ผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1833 เป็นต้นมา แรกเริ่มเดิมทีเป็นการให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างสรรค์ในงานนาฏกรรม ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับดังกล่าวมีชื่อว่า "กฎหมายลิขสิทธิ์ในงานนาฏกรรม ค.ศ. 1833 (Dramatic Copyright Act of 1833) และได้มีการแก้ไขปรับปรุงมาเป็นลำดับเพื่อให้การคุ้มครองงานประเภทอื่น ๆ เพิ่มขึ้นตามความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี

ใน ค.ศ. 1909 รัฐบาลอังกฤษได้แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาอนุสัญญาเบอร์นฉบับแก้ไข ณ กรุงเบอร์ลินและด้วยคำแนะนำของคณะกรรมการชุดนี้ อังกฤษจึงได้ออกกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 ซึ่งมีผลให้ลิขสิทธิ์และสิทธิในการนำออกแสดงที่มีอยู่ก่อนหน้านี้ มีความมั่นคงขึ้น กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้มีการขอรับในฐานะเป็นแม่แบบให้แก่ประเทศในเครือจักรภพ อาทิเช่น กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1912 (Commonwealth Copyright Act of 1912) ของออสเตรเลีย ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ คำว่า "ลิขสิทธิ์" คือ สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่จะผลิตหรือทำซ้ำซึ่งส่วนใด ๆ ของงานในรูปแบบใด ๆ เพื่อนำออกแสดงปาฐกถา (lecture) หรือขอมให้งานหรือส่วนใด ๆ ของงานมีการนำออกแสดงในที่สาธารณะ แม้ต่อมา กฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษ (Imperial Act) ฉบับ ค.ศ. 1911 จะถูกยกเลิก

โดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1956 ซึ่งตามหลักเกณฑ์ในกฎหมายฉบับนี้ได้ให้การรับรอง ลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำไม่ว่าในรูปแบบใด ๆ ว่าเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้ใช้มาจนกระทั่ง ปี ค.ศ.1988 จึงมีการแก้ไขปรับปรุงให้มีความทันสมัยทันต่อการพัฒนาทางเทคโนโลยีการทำซ้ำ เช่น เครื่องถ่ายเอกสารที่ทำให้ การละเมิดลิขสิทธิ์ด้วยการทำซ้ำมีความแพร่หลายตามไปด้วย เป็นการยากที่เจ้าของ ลิขสิทธิ์ที่จะควบคุมได้อย่างทั่วถึง กฎหมายลิขสิทธิ์จึงเปิดโอกาสให้มีการรวมตัวกันเพื่อ จัดเก็บค่าตอบแทนสิทธิในการทำซ้ำงานวรรณกรรมซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องตั้งแต่ มาตรา 116-144¹⁰

โดยมาตรา 116(2) ได้ให้ความหมายของสมาคมอนุญาต (licensing body) ว่าหมายถึง สมาคมหรือองค์กรอื่น ๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักในการเจรจาเพื่อ อนุญาต ในการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้ในนามของตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งการ อนุญาตนั้นเป็นการอนุญาตที่ครอบคลุมงานที่มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า 1 คน* (Section 116(2) "In this Chapter a" licensing body "means a society or other organisation which has as its main object, or one of its main objects, the negotiation or granting, either as owner or prospective owner of Copyright or as agent for him of copyright license, and whose objects include the granting of licences covering works of more than one Author"

¹⁰โปรดดูกฎหมายลิขสิทธิ์อังกฤษ (Copyright Designs and Patents Act 1988)

* การอนุญาตงานที่มีผู้สร้างสรรค์มากกว่า 1 คน หมายถึง การอนุญาตแต่ละ ครั้งในงานสร้างสรรค์จะต้องมีผู้สร้างสรรค์หลายคน เช่น การอนุญาตแบบ "Blanket Licensing"

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า กฎหมายบัญญัติความหมายของสมาคมอนุญาตไว้กว้าง ๆ มิได้ระบุลงไปว่าเป็นการอนุญาตสำหรับงานลิขสิทธิ์ประเภทใด ดังนั้น การรวมตัวกันของเจ้าของลิขสิทธิ์งานวรรณกรรมเพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมของอังกฤษ จึงมีบทบัญญัติแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ฉบับนี้รองรับ นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติที่ให้อำนาจในการจัดตั้งคณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ (Copyright Tribunal) ให้มากำกับดูแลพิจารณาแนวทางในการอนุญาต (licensing schemes) ของสมาคมที่ให้อนุญาต (license bodies) เนื่องจากเป็นที่เกรงกลัวกันว่าสมาคมอนุญาตจะใช้อำนาจไปในทางผูกขาด เช่น การที่สมาคมไม่อนุญาตให้นำเอางานไปใช้ หรือมีเงื่อนไขหรือข้อกำหนดใด ๆ ที่ไม่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาเรื่องค่าตอบแทนที่อาจมีการกำหนดให้สูงเกินไป ซึ่งคณะกรรมการชี้ขาดสามารถยืนยันหรือเปลี่ยนแปลงการให้อนุญาต หรือแนวทางการให้อนุญาตได้ รวมทั้งสามารถตรวจสอบ และแก้ไขอัตราค่าตอบแทน อีกทั้งสามารถกำหนดค่าตอบแทนใหม่ที่มีความเหมาะสมได้

คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์ (Copyright Tribunal) มีขึ้นครั้งแรกภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ซึ่งมีชื่อว่า คณะกรรมการชี้ขาด (The Performing Right Tribunal) มีอำนาจหน้าที่ดังได้กล่าวแล้วข้างต้น เนื่องจากคณะกรรมการชี้ขาดสามารถวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่พอใจแก่คู่กรณี รวมทั้งสามารถพิจารณาคดีได้อย่างรวดเร็ว และเสียค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องน้อย การจัดตั้งคณะกรรมการชี้ขาด (The Performing Right Tribunal) จึงเป็นที่นิยมแพร่หลาย จนกฎหมายลิขสิทธิ์ในหลาย ๆ ประเทศ ได้มีบทบัญญัติให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการชี้ขาดขึ้น เพื่อทำหน้าที่ควบคุมดูแลการบริหารงานขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในประเทศต่าง ๆ ต่อมากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ของอังกฤษที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ โดยคณะกรรมการ Whifford Committee จึงได้เสนอให้เปลี่ยนชื่อจาก "คณะกรรมการชี้ขาด" (Performing Right Tribunal) เป็น

"คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์" (Copyright Tribunal) ซึ่งมีอำนาจกว้างขวางกว่า "คณะกรรมการชี้ขาด" (Performing Right Tribunal) ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 กล่าวคือ "คณะกรรมการชี้ขาดมีอำนาจอนุญาตเฉพาะสิทธิในการ นำออกแสดง การแพร่เสียงแพร่ภาพ การกระจายเสียงและภาพทางสายเคเบิลเท่านั้น ในขณะที่ "คณะกรรมการชี้ขาดลิขสิทธิ์" มีอำนาจในการพิจารณาข้อพิพาทที่เกิดขึ้น จากงานลิขสิทธิ์ทุกประเภท รวมทั้งงานวรรณกรรมด้วย

จ. ประเทศญี่ปุ่น

ก่อนยุคเมจิ (Meiji era) มีสถาบันสำหรับญี่ปุ่นยุคใหม่ (Foundations for Modern Japan) ก่อตั้งขึ้น (ช่วง ค.ศ. 1868 - 1912) ไม่มีการคุ้มครองความคิดของผู้สร้างสรรค์ มีแต่เพียงกฎข้อบังคับเพื่อควบคุมการโฆษณา (publications) และมี "ประกาศคำสั่งสำหรับการโฆษณา ค.ศ. 1869" (Publication Ordinance of 1869) ถูกนำมาใช้เพื่อควบคุมการโฆษณาและเพื่อคุ้มครองงาน ใน ค.ศ. 1887 มี "ประกาศคำสั่งเรื่องลิขสิทธิ์" (Copyright Ordinance) ประกาศคำสั่งสำหรับบทประพันธ์ทางนาฏกรรมและดนตรีกรรม (Dramatic and Musical Composition Ordinance) และ "ประกาศคำสั่งในงานลิขสิทธิ์ภาพถ่าย" (Photographic Copyright Ordinance) ประกาศคำสั่งเหล่านี้ถือเสมือนเป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรกของญี่ปุ่น

จนกระทั่งเมื่อญี่ปุ่นมีความประสงค์ที่จะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์น (Berne Convention) และอนุสัญญาปารีส (Paris Convention) เพื่อคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม ญี่ปุ่นซึ่งได้ร่างกฎหมายลิขสิทธิ์ขึ้นโดยอ้างอิงกฎหมายของยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎหมายของประเทศเยอรมัน ใน ค.ศ. 1899 กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นเป็นที่ยอมรับและประเทศญี่ปุ่นได้รับอนุญาตให้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์น กฎหมายฉบับนี้มุ่งที่ความสัมพันธ์ของชาวญี่ปุ่นกับนานาประเทศมากกว่า เป็นความต้องการแต่เฉพาะภายในประเทศ

กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรกของญี่ปุ่น คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1899 นับได้ว่าเป็นกฎหมายที่ออกเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์น์ เป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ที่ทันสมัยโดยใช้แบบอย่างของประเทศตะวันตก แต่มีบางมาตราที่เป็นเรื่องพิเศษเกี่ยวกับญี่ปุ่นโดยตรง กฎหมายฉบับนี้มีการแก้ไขหลายครั้ง เช่น ในเรื่องการคุ้มครองการนำออกแสดงซึ่งโสตวิสดุ (phonograms) การญี่ปุ่นยอมรับอารยธรรมของตะวันตกเพื่อพัฒนาประเทศให้ทันสมัย ญี่ปุ่นจึงมีกฎหมายที่ไม่เหมือนใคร เช่น ระยะเวลา 10 ปี สำหรับสิทธิในการแปล ข้อจำกัดสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ และการนำสิ่งบันทึกเสียงออกแสดงในที่สาธารณะ

อย่างไรก็ตาม ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นไม่อาจให้ความคุ้มครองในระดับสูงได้ และหลังสงคราม ญี่ปุ่นไม่อยู่ในฐานะที่จะแก้ไขกฎหมายเพื่อยอมรับบทบัญญัติใหม่ของอนุสัญญาเบอร์น์ได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1899 เพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิใหม่ ๆ บนพื้นฐานของแนวคิดเรื่องสิทธิข้างเคียง (neighbouring rights) สำหรับการนำออกแสดงโสตวิสดุและการแพร่เสียงแพร่ภาพ และใน ค.ศ.1970 กฎหมายฉบับดังกล่าวนี้เป็นลิขสิทธิ์ฉบับใหม่และใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 มีลักษณะเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอันเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศและรวมบทบัญญัติที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะของชาวญี่ปุ่น ซึ่งมีหลักการพื้นฐานอยู่ 4 ประการคือ

1. เพื่อส่งเสริมให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์
2. ทำให้สิทธิข้างเคียงมีความมั่นคงขึ้น
3. พิจารณาการตัดวงผลประโยชน์อย่างยุติธรรมจากผลผลิตทาง

วัฒนธรรม (cultural products)

4. เป็นหลักประกันการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาด้านวัฒนธรรม

กฎหมายได้กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคือ องค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรมทำหน้าที่ร่วมกับ Copyright Council (องค์กรที่ปรึกษาในด้านลิขสิทธิ์) มีอำนาจทำคำสั่งในเรื่องการอนุญาตเชิงบังคับและตัดสินจำนวนค่าใช้สิทธิ (Compensation) ที่จะต้องจ่ายให้แก่ผู้สร้างสรรค์ กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้บัญญัติรายละเอียดของกฎเกณฑ์เรื่องระเบียบพิจารณาและเงื่อนไขของคำสั่งอนุญาต องค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรมยังมีอำนาจแต่งตั้งสมาคมของนักแสดงและสมาคมของผู้ผลิตโสตทัศนศึกษาเพื่อทำหน้าที่จัดเก็บค่าใช้สิทธิสำหรับการใช้ครั้งหลัง (secondary use fees) ของงานโสตทัศนศึกษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการค้า ในปัจจุบันญี่ปุ่นมีสมาคม Japan Council of Performers' Organization ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาคมผู้ผลิตโสตทัศนศึกษา

งานอีกประเภทหนึ่งขององค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรมที่แสดงลักษณะพิเศษในกฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่น คือ ในกรณีที่มีการโต้เถียงกันในเรื่องสิทธิที่จะอนุญาตโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ ผู้อ้างสิทธิสามารถนำคดีฟ้องร้องต่อศาลได้ แต่โดยเหตุที่การดำเนินคดีฟ้องร้องไม่เป็นที่นิยมในญี่ปุ่น กฎหมายจึงได้กำหนด "ระเบียบการไกล่เกลี่ยพิเศษ" (special mediation procedure) คือ เมื่อมีข้อโต้เถียงเกิดขึ้น คู่กรณีฝ่ายที่เกี่ยวข้องอาจจะร้องขอเพื่อให้ทำการไกล่เกลี่ยต่อคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม โดยคณะกรรมการขององค์กรฯ จะทำการแต่งตั้งผู้ไกล่เกลี่ยจำนวน 3 คน จากบุคคลที่มีความรู้และประสบการณ์ในด้านลิขสิทธิ์หรือสิทธิข้างเคียง และยอมรับที่จะพิจารณาเรื่องเหล่านั้น หลังจากมำตัดสินแล้ว ผู้ไกล่เกลี่ยต้องรายงานผลของคำตัดสินต่อคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม²⁰

²⁰ โปรตดู กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่น ค.ศ. 1970 มาตรา 105-111

ลักษณะพิเศษอีกประการหนึ่งของกฎหมายลิขสิทธิ์แห่งญี่ปุ่น คือ การมี "กฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ ค.ศ.1939" (Law on Intermediary Business Concerning Copyrights of 1939) ซึ่งเป็นกฎหมายที่ควบคุมการดำเนินงานขององค์กรจัดเก็บค่าใช้สิทธิที่มีลักษณะเป็นการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์คือเป็นองค์กรที่เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นสมาคมจัดเก็บค่าใช้สิทธิ (collecting society) ในนามของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยได้บัญญัติลักษณะขององค์กรที่ดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ว่า หมายถึงองค์กรที่ดำเนินการเป็นตัวแทนหรือเป็นสื่อกลางในการดำเนินการบริหารการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้งานที่องค์กรได้รับโอนสิทธิมาจากเจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อให้มีการนำงานเหล่านั้นออกแสดงในที่สาธารณะ การแพร่เสียงแพร่ภาพ การบันทึกลงในฟิล์มภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียงหรือการใช้งานในลักษณะอื่น ๆ กฎหมายกำหนดให้ผู้ที่ประสงค์จะดำเนินธุรกิจดังกล่าว กำหนดขอบเขตและวิธีการในการดำเนินงาน เพื่อขออนุมัติจากคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว องค์กรจะต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการฯ อีกครั้งหนึ่งในเรื่องข้อกำหนด เงื่อนไขหรือระเบียบการดำเนินงาน ตลอดจนการกำหนดอัตราค่าใช้สิทธิ รวมทั้งกรณีที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงขอบเขตและวิธีการดำเนินงานก็จะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการเช่นกัน นอกจากนี้คณะกรรมการฯ ยังสามารถออกข้อกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบ การดำเนินงานภายในสมาคมได้ด้วย หากสมาคมไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดดังกล่าว อาจได้รับโทษปรับตามที่กฎหมายกำหนด

กล่าวได้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 เป็นเสมือนกฎหมายที่รักษาดุลยภาพ (fair balance) ระหว่างการให้ความคุ้มครองของผู้สร้างสรรค์และความต้องการของสังคม โดยบัญญัติกฎข้อบังคับที่ละเอียดครอบคลุมในทุกกรณี กฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันและได้รับการแก้ไขปรับปรุงมาเป็นลำดับ เช่น มีการแก้ไขเพิ่มเติมใน ค.ศ.1989 เพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาโรม (Rome Convention) เพื่อให้ความคุ้มครองแก่สิทธิข้างเคียงและมีการแก้ไขเพิ่มเติมครั้งล่าสุดใน ค.ศ.1991 เพื่อให้ความคุ้มครองแก่โสตทัศนวัสดุ (phonogram) มากขึ้น

จ. ประเทศนอร์เวย์

กฎหมายลิขสิทธิ์ของนอร์เวย์นั้นมีการใช้บังคับมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 และใช้มาจนกระทั่งปี ค.ศ. 1995 จึงมีการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ เพื่อให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจตลอดจนการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการเพิ่มบทบัญญัติว่าด้วยการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ และบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ โดยบุคคลที่มีใช้เจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งจะต้องได้รับอนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ในที่นี้คือ Kopinor ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของนอร์เวย์ได้เปิดโอกาสให้มีการจัดตั้งองค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ เพื่อเป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนเมื่องานลิขสิทธิ์ถูกนำไปใช้โดยบุคคลอื่น โดยกฎหมายกำหนดให้ Kopinor มีอำนาจดำเนินการให้อนุญาตในการทำซ้ำกับผู้ที่มีความประสงค์จะขอใช้งานในทางปฏิบัติ Kopinor จะมีการทำสัญญาอนุญาตกับผู้ใช้งานจะมีการจ่ายค่าสัญญาอนุญาตให้มีการทำซ้ำตามประเภทของผู้ใช้งาน เช่น โรงเรียน หน่วยงานของรัฐบาลและองค์กรธุรกิจ เป็นต้น

นอกจากนี้กฎหมายงานลิขสิทธิ์ยังได้กำหนดให้มีคณะกรรมการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (Mediation) ที่อาจจะเกิดขึ้นกับคู่กรณี อันได้แก่ Kopinor และผู้ใช้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อพิพาทเกี่ยวกับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นข้อพิพาทที่เกิดขึ้นกับองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ทั่วโลกก็ว่าได้ แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึงคล้ายคลึงกัน คือ จัดให้มีคณะกรรมการขึ้น ไม่ว่าจะ มีชื่อเรียกว่าอะไรก็ตาม ทั้งนี้มีอำนาจหน้าที่ในการระงับข้อพิพาทที่จะเกิดขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น

โดยสรุปแล้วการจัดเก็บและการจัดตั้งองค์การบริหารการจัดเก็บ
ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของหลาย ๆ ประเทศ ได้รับอำนาจ
ในการจัดตั้งจากกฎหมายลิขสิทธิ์ซึ่งเป็นกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่
ได้ให้การยอมรับว่าสิทธิในการทำซ้ำเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์
หากเจ้าของมิได้ใช้สิทธิดังกล่าวด้วยตนเองก็อาจจะให้บุคคลอื่นใช้แทน ซึ่งผู้ใช้จะต้อง
จ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศ
ต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ได้นำหลักการตลอดจนแนวทางการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์
จากข้อตกลงระหว่างประเทศดังกล่าวไว้ในหัวข้อ 3.2.1 มาเป็นแนวทางการบัญญัติ
กฎหมายลิขสิทธิ์เพื่อให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่ได้มาตรฐานในประเทศของตน

สำหรับวิธีการดำเนินงานตลอดจนรูปแบบขององค์การบริหารการจัดเก็บ
ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของแต่ละประเทศก็จะมีขั้นตอนและรายละเอียดของกระบวนการ
ซึ่งแต่ละประเทศจะต้องเป็นผู้กำหนดไม่มีแบบอย่างที่แน่นอนตายตัว หากแต่ขึ้นอยู่กับ
ระบบกฎหมาย สภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตามความเหมาะสมของแต่ละ
ประเทศไป

3.3 องค์การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมในต่างประเทศ

ก. ประเทศออสเตรเลีย

CAL (Copyright Agency Limited)* เป็นองค์การสิทธิในการทำซ้ำ (RROs) ของออสเตรเลีย จัดตั้งขึ้นในเมื่อ ปี ค.ศ. 1974 โดยกลุ่มนักประพันธ์และสำนักพิมพ์ เพื่อเป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่สมาชิกของ CAL อันได้แก่ ผู้ประพันธ์หรือผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์และสำนักพิมพ์ ซึ่ง CAL ได้จัดตั้งขึ้นในรูปแบบของบริษัทจำกัด แต่จะมีความแตกต่างจากบริษัทจำกัดอื่นทั่วไป ตรงที่ CAL มิได้จัดตั้งขึ้นมาเพื่อหากำไร หากแต่ CAL จะเป็นองค์การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Collective Society) ซึ่งมีอำนาจในการจัดตั้งโดยสำนักงานอัยการตามบทบัญญัติ ส่วน VB แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 CAL นั้น ได้เป็นองค์กรตัวแทนในการบริหารจัดการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่กลุ่มสำนักพิมพ์และนักแต่งหนังสือ รวมทั้งนักหนังสือพิมพ์ของออสเตรเลีย โดยที่ผู้รับเงินค่าตอบแทนนี้ คือ กลุ่มเจ้าของงานลิขสิทธิ์ ผู้ซึ่งมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากงานที่ตนได้สร้างสรรค์ขึ้น แต่เจ้าของลิขสิทธิ์จะต้องเป็นสมาชิกของ CAL ซึ่งสมาชิกของ CAL จะรับสมัครจากนักแต่งหนังสือชาวออสเตรเลีย รวมตลอดทั้งเจ้าของงานตีพิมพ์อื่น ๆ โดยผู้สมัครเป็นสมาชิกไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้น CAL เป็นผู้ดูแลในการให้อนุญาตแก่ผู้ที่มีความประสงค์จะนำเอางานวรรณกรรมไปใช้

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากปรากฏคำว่า "CAL" จะหมายถึงความถึง Copyright Agency Limited ซึ่งเป็น RROs ของออสเตรเลีย

ข. ประเทศสหรัฐอเมริกา

องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำของสหรัฐอเมริกาได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1978 โดยกลุ่มผู้สร้างสรรค์ผลงานวรรณกรรม สำนักพิมพ์และกลุ่มผู้ใช้งาน โดยมีชื่อว่า Copyright Clearance Center, Inc. (CCC)^{*} CCC เป็นองค์กรอิสระที่มีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งหวังกำไร ดังเช่น บริษัททั่วไป โดยได้รับการสนับสนุนให้มีการจัดตั้งจากสภาคองเกรสเพื่อส่งเสริมสนับสนุนรองรับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกา ดังนั้นการจัดตั้ง CCC ขึ้น จึงมีความมุ่งหมายอยู่ที่การเป็นศูนย์กลางระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ และผู้ที่มีความประสงค์จะติดต่อขออนุญาตนำเอาลิขสิทธิ์ไปใช้เพื่อความสะดวกในการให้อนุญาต (licence) และการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทน (collective royalties) นอกจากนี้ CCC ก็ยังดำเนินการในฐานะตัวแทนของผู้สร้างสรรค์และผู้พิมพ์ทั้งในและต่างประเทศในการควบคุมดูแลพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ (economic right) โดยจัดทำระบบการให้อนุญาต และระบบการเก็บค่าตอบแทนที่มีประสิทธิภาพ (collective service) ตลอดระยะเวลา นับแต่ปีที่มีการก่อตั้ง ค.ศ. 1978 CCC ได้พัฒนาระบบการให้อนุญาต (licensing system) ที่สำคัญหลัก ๆ 3 อย่าง²¹ จากที่ผ่านมาระบบการให้อนุญาตทั้ง 4 ได้มีการใช้ และได้ผลตรงตามความมุ่งหมายกับสำนักพิมพ์มากกว่า 8,500 แห่ง และองค์กรอื่น ๆ อีกกว่า 5,000 แห่ง นอกจากนี้ยังปรากฏว่าบริษัทต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกา มากกว่า 75 แห่ง จาก 100 บริษัทยักษ์ใหญ่ก็เข้าสัญญาอนุญาตกับ CCC ด้วย

^{*}ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากปรากฏคำว่า "CCC" จะหมายความถึง Copyright Clearance Center, Inc.

²¹ รายละเอียดจะได้กล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

ดังได้กล่าวแล้วในข้างต้นว่า CCC นั้นเป็นองค์กรสิทธิในการทำซ้ำองค์กรหนึ่ง โดยเป็น 1 ใน RROS ทั่วโลก ซึ่ง CCC ได้ทำข้อตกลงเป็นสัญญาสองฝ่ายกับ RROS อื่น ๆ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนอำนวยความสะดวกในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทน นอกจากนี้ CCC ยังได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกของ IFRRO ซึ่งทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของ CCC ได้รับความคุ้มครองกรณีทำงานของตนถูกนำเอาไปทำสำเนาในต่างประเทศ โดย RROS ของประเทศนั้น ๆ เป็นผู้ดำเนินการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้และนำมาจัดสรรให้แก่ CCC และ CCC ก็จัดส่งให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์อีกครั้งตามขั้นตอนที่ได้มีการตกลงกันไว้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ ในขณะที่เดียวกัน CCC ก็มีหน้าที่ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนและจัดสรรแก่ RROs ของประเทศอื่น ๆ กรณีที่งานลิขสิทธิ์ของสมาชิก RROs ดังกล่าว ได้ถูกนำเอามาทำซ้ำหรือทำสำเนาในสหรัฐอเมริกาตามหลักต่างตอบแทน (reciprocal rule)

ค. ประเทศแคนาดา

Canadian Copyright Licensing Agency หรือ CANCOPY* เป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ที่จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1988 โดยกลุ่มผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมและสำนักพิมพ์ในแคนาดา โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการให้อุญาตเพื่อการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมจัดตั้งขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ เพื่อเป็นองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ซึ่งมีสมาชิกที่เป็นองค์กรตัวแทนของนักเขียน ศิลปินและสำนักพิมพ์มากกว่า 30 องค์กร ซึ่ง CANCOPY ได้เป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่สำนักพิมพ์และผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม อันมีลิขสิทธิ์เป็นจำนวนกว่า 3,000 ราย สำหรับ RRO ของแคนาดานั้นจะมีความพิเศษจาก RRO ของประเทศอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมีองค์กร

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์หากปรากฏคำว่า "CANCOPY" จะหมายถึงความถึง The Canadian Copyright Licensing Agency ซึ่งเป็นองค์กรสิทธิในการทำซ้ำ (RRO) ของแคนาดา

เดิยวแต่เนื่องจากสภาพทางด้านเขตการปกครองและภาษาราชการที่ใช้ในแคนาดา มีทั้งภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ในหลายมลรัฐ และภาษาฝรั่งเศสที่ใช้กับอยู่ในมลรัฐควิเบค ดังนั้นจึงมีการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์อีกแห่งเพื่อรองรับเจ้าของงาน ลิขสิทธิ์ที่มีผลงานเป็นภาษาฝรั่งเศสมีชื่อว่า "l" Union dese crivains quebecois" หรือ "Uneg" มีสำนักงานตั้งอยู่ที่มลรัฐมอนทรีออลมีอำนาจหน้าที่ ในการให้อนุญาตทำซ้ำและบริหารจัดการเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำที่เกิดขึ้น ในมลรัฐควิเบค และ Uneg ก็เป็นสมาชิกของ "IFRRO" ด้วย ส่วน CANCOPY นั้น มีอำนาจหน้าที่ดูแลการให้อนุญาตและจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของ ลิขสิทธิ์ชาวแคนาดาเดียมทั้งหมด ยกเว้นเขตรับผิดชอบของ Uneg โดย CANCOPY มีสำนักงานตั้งอยู่ที่ โตรอนโต โดยองค์กรที่จะต้องมาติดต่อขออนุญาตในการทำซ้ำ กับ CANCOPY นั้นมีทั้งองค์กรของรัฐและเอกชน อาทิเช่น รัฐบาลกลางรัฐบาลท้องถิ่น โรงเรียนไม่ว่าจะเป็นประถมหรือมัธยม วิทยาลัย มหาวิทยาลัยร้านถ่ายเอกสาร (Copyhop) การให้บริการนำส่งเอกสาร (document delivery servios) บริษัทและองค์การที่มีได้มุ่งค้าหากำไร

ง. ประเทศอังกฤษ

The Copyright Licensing Agency Ltd. (CLA) เป็น องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของอังกฤษ ได้ก่อตั้งขึ้น เมื่อปี ค.ศ.1982 โดยผู้ประพันธ์หรือผู้สร้างสรรค์ (authors) และสำนักพิมพ์ CLA นั้น เป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นโดยมิได้มุ่งค้าหากำไร โดยทำหน้าที่ดูแลประโยชน์ที่ เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ให้แก่สมาชิกซึ่งแรกเริ่มของการจัดตั้ง CLA มีสมาชิกอยู่ 2 สมาคม ได้แก่ The Authors Licensing and Collecting Society หรือ ALCS จัดตั้งโดยกลุ่มผู้ประพันธ์งานวรรณกรรม และ The Publishers Licensing Society หรือ PLS จัดตั้งโดยสำนักพิมพ์ หน้าที่หลัก ๆ ของ CLA นั้น ได้แก่ การส่งเสริมสนับสนุนเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ การให้อนุญาต

แก่ผู้ใช้เพื่อการทำซ้ำ จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์ (ALCS และ PLS) จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีที่มีการทำซ้ำงานของสมาชิก นอกจากนี้ก็มีหน้าที่ในการดำเนินการตามกฎหมาย หากมีการละเมิดสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์

ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นว่า ALCS มีส่วนในการจัดตั้ง CLA เพื่อเป็นองค์กรตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนให้แก่ ALCS ALCS ซึ่งก็เป็น RRO ในยุคแรกของอังกฤษ แต่เนื่องจากสมาชิกที่เพิ่มขึ้นของ ALCS ทำให้ ALCS มีหน้าที่อย่างมากในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของตน และเพิ่มความคล่องตัวในการดำเนินงาน ALCS จึงได้ก่อตั้ง CLA ขึ้น โดย ALCS (The Authors' Licensing and Collecting Society) ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ ปี ค.ศ. 1977 จากผลกระทบของพัฒนาการทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องถ่ายเอกสารทำให้งานวรรณกรรมมีโอกาสที่จะถูกนำเอาไปทำซ้ำมีสูง เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว จึงเกิดการรวมตัวกันเพื่อก่อตั้งองค์กรที่มีชื่อเรียกว่า "ALCS" โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการรณรงค์ให้มีการจัดเก็บค่าตอบแทนที่สมเหตุสมผล และจัดเก็บค่าตอบแทนกรณีทำงานของสมาชิกถูกนำเอาไปทำซ้ำ ตลอดจนจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่สมาชิกตามจำนวนที่ถูกต้องซึ่ง ALCS มีอำนาจในการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมในเกรทบริเทน และไอร์แลนด์เหนือ และในสาธารณรัฐไอร์แลนด์ และยังขยายอาณาเขตไปยังประเทศต่าง ๆ ภายใต้อาณัติตามข้อตกลงระหว่างประเทศผ่านทาง "IFRRO" รายได้ของ ALCS มาจากค่าธรรมเนียมที่จัดเก็บจากสมาชิกเป็นรายปีและค่าคอมมิชชั่นจากเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ โดย ALCS จะนำเงินจำนวนนี้ไปใช้จ่ายในการบริหารงานต่อไป

สำหรับสมาชิกผู้ที่จะมีสิทธิได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำของ ALCS ได้แก่

1. สมาชิกสามัญ อันได้แก่ นักเขียน
2. ทายาทของสมาชิก
3. สมาคมผู้สร้างสรรค์ และสมาคมนักเขียน (The Society of Authors and the Writers' Guild) ซึ่งสมาชิกของทั้ง 2 สมาคมนี้จะได้รับสิทธิพิเศษ ยกเว้นค่าธรรมเนียมการเข้าเป็นสมาชิกของ CLA

ผู้ที่จะสมัครเป็นสมาชิกของ ALCS นั้นจะต้องให้ข้อมูลต่าง ๆ ของตนเองที่เกี่ยวกับงานวรรณกรรมที่ตนได้คิดสร้างสรรค์ขึ้น พร้อมทั้งรายละเอียดอย่างอื่น เช่น เลข ISBN ซึ่งข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ ALCS จะใช้เป็นข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนต่อไป

จ. ประเทศญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีการจัดตั้งศูนย์ที่มีชื่อเรียกว่า "JAPAN REPROGRAPHIC RIGHTS CENTER" (JRRC)* ตั้งอยู่ที่กรุงโตเกียว หน่วยงานนี้ตั้งขึ้นมา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ซึ่ง JRRC ได้รับการเสนอให้จัดตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการโดยคณะกรรมการของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ (Copyright Council) สังกัดสำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติญี่ปุ่น เมื่อปี 1974 จัดตั้งขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหาการทำซ้ำงานวรรณกรรมถูกนำไปใช้โดยการทำซ้ำ ทำให้ผู้ประพันธ์ขาดรายได้ส่วนหนึ่งไปเนื่องจากการทำซ้ำทางเครื่องถ่ายเอกสาร ญี่ปุ่นนับเป็นประเทศหนึ่งที่มีพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีของเครื่องถ่ายเอกสารที่มีคุณภาพ

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากปรากฏคำว่า "JRRC" จะหมายความถึง "Japan Reprographic Rights Center" ซึ่งเป็นองค์กรสิทธิในการทำซ้ำของญี่ปุ่น

และมีประสิทธิภาพสูงประเทศหนึ่ง กล่าวกันว่าในช่วงเวลาดังกล่าวญี่ปุ่นมีเครื่องถ่ายเอกสารที่อำนวยความสะดวกให้การทำซ้ำได้ง่ายอยู่ประมาณ 400,000 เครื่อง เอกสารจำนวนกว่า 30 ล้านฉบับถูกทำซ้ำในแต่ละปี โดยที่เอกสารที่ถูกทำซ้ำนั้นมิต้องงานอันมีลิขสิทธิ์ เช่น งานวรรณกรรมประเภทเรื่องที่แต่งขึ้น นวนิยาย ตำราเรียนและอื่น ๆ รวมถึงงานที่ไม่มีลิขสิทธิ์ด้วย ในส่วนของงานอันมีลิขสิทธิ์นี้ถือว่าเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกละเมิดลิขสิทธิ์ คือ สิทธิในการทำซ้ำ ดังนั้นการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมกรณีที่มีการทำซ้ำจึงมีความจำเป็นเพื่อเป็นการทดแทนที่งานของเขาถูกทำซ้ำ ซึ่งสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ ต่อมาในปี ค.ศ. 1975 สมาคมผู้พิมพ์สิ่งพิมพ์ทางวิทยาศาสตร์แห่งชาติญี่ปุ่นได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นเพื่อสำรวจพฤติกรรมของผู้ทำสำเนาหรือทำซ้ำในที่ต่าง ๆ เช่น มหาวิทยาลัยว่ามีปริมาณการทำซ้ำมากน้อยเพียงไร หลังจากนั้นอีก 9 ปี คือ ในปี 1984 จึงมีการเสนอจากคณะกรรมการที่ปรึกษาโดยคำแนะนำของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ (Copyright Council) ให้ริบดำเนิการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมเนื่องจากมีปริมาณงานที่ถูกทำซ้ำมากขึ้นทุกวัน ทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์เสียผลประโยชน์

คณะกรรมการเตรียมการก่อตั้งองค์กรเกี่ยวกับสิทธิในการทำซ้ำ (The Reproduction Rights Organisation) หรือ RRO ในที่นี้คือ JRRC ประกอบด้วย สมาคมเกี่ยวกับการศึกษา สมาคมผู้พิมพ์และสมาคมนักประพันธ์ สมาคมบรรณาธิการและผู้พิมพ์หนังสือพิมพ์ และในที่สุดองค์กรเกี่ยวกับสิทธิในการทำซ้ำและการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของญี่ปุ่นก็ถูกจัดตั้งขึ้นภายใต้ชื่อว่า "Japan Reprographic Rights Centre" (JRRC)* เมื่อวันที่ 30 กันยายน 1991 และเริ่มดำเนินงานเมื่อเดือนเมษายน 1992 JRRC เป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของงานลิขสิทธิ์ประเภทหนังสือกว่า 30,000 เล่ม และ

* JRRC มีชื่อในภาษาญี่ปุ่นว่า "The Nihon Fukushaken"

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

อื่น ๆ ไปทำซ้ำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ส่งผลให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว ซึ่งในแต่ละปีจะมีงานลิขสิทธิ์ที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของสูงถึง 650 ล้านหน้า นับเป็นจำนวนที่สูงมากซึ่งปัญหาดังกล่าวจากที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายจะสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ด้วยตัวเอง จึงเกิดการรวมตัวกันเพื่อก่อตั้งองค์การสิทธิในการทำซ้ำ (RRO) ขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1980 มีชื่อเรียกว่า "Kopinor" มีหน้าที่บริหารการจับเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำและจัดสรรเงินที่เก็บได้ให้แก่สมาชิก ซึ่งปัจจุบัน Kopinor เป็นตัวแทนในการบริหารการจับเก็บเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่สมาชิกที่เป็นผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม ชาวนอร์เวย์ ประมาณ 17,000 คน ซึ่งผู้สร้างสรรค์เหล่านี้ได้มอบหมายให้สมาคมต่าง ๆ ที่ตนเป็นสมาชิกอยู่เป็นผู้ดำเนินการติดต่อประสานงานกับทาง Kopinor โดยสมาคมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสมาชิกของ Kopinor อยู่ด้วย และนอกจาก Kopinor จะเป็นตัวแทนให้แก่สมาคมและผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์ชาวนอร์เวย์แล้ว Kopinor ก็ยังเป็นตัวแทนให้ RROs ของประเทศอื่น ๆ อีกกว่า 18 ประเทศ ที่ Kopinor มีข้อตกลงระหว่างกันอยู่ตามหลักการต่างตอบแทน

* ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากปรากฏคำว่า "Kopinor" จะหมายถึงความถึงองค์การจับเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม

3.3.1 การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำวรรณกรรม

ก. ประเทศออสเตรเลีย

CAL นั้น จะได้รับอำนาจในการบริหารและจัดสรรประโยชน์ที่อยู่ในงานอันมีลิขสิทธิ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้อนุญาตแก่บุคคลที่มีความประสงค์จะขออนุญาตเพื่อนำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำ โดยทาง CAL จะมีคณะกรรมการดำเนินงานอันประกอบด้วยบุคคลต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. กรรมการ จำนวน 2 ท่าน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากสมาพันธ์สำนักพิมพ์แห่งออสเตรเลีย
2. กรรมการ จำนวน 2 ท่าน ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากสมาคมนักเขียนแห่งออสเตรเลีย
3. กรรมการจากสำนักพิมพ์ 1 ท่าน ซึ่งได้รับคัดเลือกจากสำนักพิมพ์ที่เป็นสมาชิกของ CAL
4. กรรมการจากนักเขียน จำนวน 1 ท่าน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากนักเขียนที่เป็นสมาชิกของ CAL
5. กรรมการอิสระที่ได้รับการแต่งตั้งจากกรรมการท่านอื่น ๆ

โดยกรรมการเหล่านี้จะทำหน้าที่บริหารงาน CAL ดังเช่นที่บริษัททั่ว ๆ ไป มีกรรมการในการกระทำการแทน ในส่วนของการบริหารการจัดเก็บนั้น ทาง CAL จะให้อนุญาตในการนำเอางานอันมีลิขสิทธิ์ของสมาชิกไปทำซ้ำแก่ผู้ที่ขออนุญาตเป็นราย ๆ ไป โดยผู้ที่ประสงค์จะขออนุญาตในการทำซ้ำจะต้องทำสัญญาอนุญาตกับทาง CAL ซึ่ง CAL ได้จัดแบ่งรูปแบบการอนุญาตตามรูปแบบดังต่อไปนี้

1. การอนุญาตสำหรับบริษัทจำกัด (Corporate Licence)

CAL ได้ตระหนักถึงความต้องการในการทำสำเนางานของบริษัทต่าง ๆ จึงได้พัฒนารูปแบบของการให้อนุญาตในรูปแบบของสัญญาอนุญาต (licence agreement) ที่จัดทำขึ้นเพื่อบริษัทที่มีความประสงค์จะขออนุญาตทำสำเนางานลิขสิทธิ์ที่ CAL เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์อยู่ ซึ่งสัญญาการอนุญาตดังกล่าวนี้จะเปิดโอกาสให้บริษัทที่เป็นผู้ได้รับอนุญาตมีอำนาจโดยชอบในการทำสำเนางานลิขสิทธิ์ให้แก่กรรมการของบริษัท พนักงานตลอดจนลูกค้าและพนักงานของลูกค้าได้ CAL จะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ได้รับอนุญาต ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลรายชื่อหนังสือหรืองานวรรณกรรมที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของ CAL โดย CAL ได้จัดทำขึ้นในรูปแบบหนังสือรวบรวมชื่อที่อยู่ของเจ้าของลิขสิทธิ์และชื่อผลงาน เพื่อให้ผู้ได้รับอนุญาต (บริษัท) ได้ทราบว่างานวรรณกรรมที่บริษัทมีความประสงค์จะขอถ่ายสำเนานั้นอยู่ในความดูแลของ CAL หรือไม่ แต่การทำสำเนาภายใต้การอนุญาตนี้ บริษัทที่ได้รับอนุญาตไม่สามารถที่จะนำเอาสำเนางานออกจำหน่ายได้ หากฝ่าฝืนบริษัทก็จะมีผลความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ เนื่องจากตนได้รับสิทธิในการทำซ้ำเพื่อใช้ภายในองค์กรหรือเพื่อประโยชน์ขององค์กรเท่านั้น (internal use) แต่อย่างไรก็ตาม หากบริษัทมีความประสงค์ที่จะจำหน่ายสำเนาที่ตนได้ทำซ้ำ บริษัทก็จะต้องขออนุญาตจาก CAL อีกครั้งและจะต้องมีการทำสัญญาแยกจากกัน ตามปกติสัญญาอนุญาตในการทำซ้ำประเภทบริษัท (Corporate licence) จะมีอายุ 2 ปี นับจากปีที่มีการทำสัญญา หลังจากนั้นสัญญาจะมีกำหนดอายุปีต่อปีและจะสิ้นสุดลงในวันที่ 31 ธันวาคม ของปีนั้น ๆ ทั้งนี้คู่สัญญาอาจจะขอยกเลิกสัญญาได้ก่อนครบกำหนดสัญญาโดยจะต้องมีหนังสือบอกเลิกสัญญาล่วงหน้า 30 วัน และเพื่อให้การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนเป็นไปโดยถูกต้องแม่นยำในระหว่างอายุสัญญา CAL หรือเจ้าหน้าที่ตรวจสอบอาจจะขอเข้าไปตรวจสอบบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำสำเนาว่ามีความถูกต้องหรือไม่ โดย CAL จะเก็บข้อมูลที่ได้ไว้เป็นความลับและจะไม่นำข้อมูลได้จากการตรวจสอบไปใช้ในทางที่จะทำให้บริษัทได้รับความเสียหาย โดย CAL จะนำเอาข้อมูลดังกล่าวมาคำนวณเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์และจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ให้ถูกต้องเท่านั้น

ในระหว่างสามปีแรกของสัญญาอนุญาตค่าสิทธิหรือค่าตอบแทนจะถูกกำหนด และคำนวณจากจำนวนลูกจ้างของบริษัท และในกำหนดระยะเวลาสัญญา 3 ปี CAL จะมีการสำรวจพฤติกรรมในการทำสำเนาว่าจะมีปริมาณในการทำสำเนาประมาณเท่าไร โดยบริษัทที่เข้าทำสัญญาอนุญาตจะถูกจำแนกประเภทตามหลักทางสถิติ* ผลจากการสำรวจจะเป็นข้อมูลที่สำคัญของ CAL ที่จะนำมาคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในอัตราใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริงให้มากที่สุด โดยทันทีที่การสำรวจได้เริ่มขึ้นค่าตอบแทนลิขสิทธิ์หรือค่าสิทธิในการอนุญาต (licence fee) ก็จะถูกปรับเปลี่ยนจากการจัดเก็บตามจำนวนลูกจ้างของบริษัท มาเป็นการจัดเก็บตามจำนวนที่ได้จากการสำรวจแทน ซึ่งอัตราค่าสิทธิดังกล่าวจะอยู่ในอัตรา US \$ 10 + Consumer Price Index (CPI)** ต่อจำนวนหน้าของงานที่มีการทำซ้ำ โดยอัตราค่าสิทธิจำนวนใหม่จะมีการเริ่มจัดเก็บใน 3 ปีข้างหน้า และอัตราค่าตอบแทนก็จะมีการปรับเปลี่ยนทุก ๆ สามปี ซึ่งอัตราค่าตอบแทนที่ได้จากการสำรวจนั้นเป็นอัตราที่

*บริษัทที่เข้าทำสัญญาอนุญาต (Corporate Licence) จะถูกจำแนกประเภทของธุรกิจที่ดำเนินการเพื่อความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูล ในการสำรวจพฤติกรรมการทำสำเนางานลิขสิทธิ์ ซึ่งการจำแนกดังกล่าวอยู่ภายใต้ระบบของ Australian and New Zealand Standard Classification (ANZSIC) ตัวอย่างการจำแนกประเภทของกลุ่มธุรกิจมีดังต่อไปนี้

<u>กลุ่มธุรกิจ</u>	<u>การจำแนก</u>
ธุรกิจทางด้านกฎหมาย (Legal Services)	บริการทางทรัพย์สินและธุรกิจ (Property and Business Services)
ธุรกิจบริการทางบัญชี (Accounting Services)	บริการทางทรัพย์สินและธุรกิจ (Property and Business Services)
ธุรกิจทางเภสัชกรรม (Phamaceutical)	การผลิต (Manufacturing)
ธุรกิจธนาคาร (Bank)	การเงินและประกันภัย (Finance & Insurance)

**มีชื่อย่อว่า "CPI" อัตราปัจจุบันเท่ากับ US \$ 0.03

สอดคล้องและถูกต้องตามความเป็นจริงอย่างมาก โดยที่ผู้ขออนุญาตไม่ต้องกังวลว่า CAL จะกำหนดอัตราที่สูงกว่าความเป็นจริง เนื่องจากการสำรวจข้อมูลในแต่ละครั้ง CAL มิได้ดำเนินการด้วยตัวเอง หากแต่มีการว่าจ้างองค์กรอิสระที่มีความชำนาญทางด้านสถิติมาทำการสำรวจข้อมูล จึงมั่นใจได้ว่าข้อมูลที่ CAL นำมาเป็นฐานในการคำนวณค่าตอบแทนและการจัดหาตัวเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ควรจะได้รับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เป็นข้อมูลที่ถูกต้องและสมบูรณ์ที่สุด บริษัทที่สนใจเข้าร่วมในสัญญาอนุญาต (Corporate licence) นอกจากจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในอัตราที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว จะต้องชำระค่าธรรมเนียมเมื่อเข้าทำสัญญากับ CAL จำนวน US \$ 200 ซึ่งค่าธรรมเนียมดังกล่าวนี้ รวมค่าทำสัญญาและค่าอากรแสตมป์ นอกจากนี้ในสัญญาอนุญาตยังได้กำหนดเงื่อนไขให้ CAL จ่ายเงินค่าสิทธิใหม่ทดแทนให้แก่ผู้ได้รับอนุญาต (Licencee) หากผู้ได้รับอนุญาตถูกดำเนินคดีตามกฎหมายในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์อันเกิดจากการทำช่างานที่ได้รับอนุญาต เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ได้รับอนุญาตว่า เมื่อได้ตนได้รับอนุญาตโดยชอบแล้วจะได้รับความคุ้มครองจากการถูกฟ้องร้องจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งมาตรการดังกล่าวนี้จะเป็นมาตรการส่งเสริมให้ผู้ที่ประสงค์นำเอางานวรรณกรรมไปทำซ้ำมาขออนุญาตในการทำซ้ำกับ CAL อีกทางหนึ่งด้วย

2. การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับองค์กรสมาคมที่มีได้มุ่งค้าหากำไร (Non Profit Associations)

CAL ได้จัดทำใบอนุญาตในการทำซ้ำให้แก่องค์กรสมาคมต่าง ๆ ที่มีได้มีวัตถุประสงค์ในทางการค้าหากำไร อาทิเช่น* associations councils societies unions and companies limited by guarantee³⁰ โดยใบอนุญาตดังกล่าวนี้มีชื่อว่า "The Associations Licence" เมื่อสมาคมได้รับ

*ต่อไปจะเรียกว่า "สมาคม"

อนุญาตก็จะมีสิทธิโดยชอบในการทำซ้ำ ซึ่งงานที่อยู่ในความควบคุมดูแลของ CAL ตามวัตถุประสงค์ของสมาคม แต่ทั้งนี้สมาคมที่ได้รับอนุญาตจะต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้าหากำไร คือ การทำสำเนางานจะต้องเพื่อประโยชน์ของสมาคมเท่านั้น การอนุญาตมิได้ครอบคลุมถึงการทำสำเนาเพื่อนำไปใช้เป็นการส่วนตัวของสมาชิก หรือลูกจ้างของสมาคม และสมาคมก็ไม่มีสิทธิที่จะนำเอางานที่ได้จากการทำสำเนาไปจำหน่าย หากสมาคมมีความประสงค์ที่จะนำเอาไปจำหน่ายก็จะต้องมีการขอ อนุญาตต่างหาก เมื่อได้รับอนุญาตสมาคมจะสามารถทำสำเนาบทความ หนังสือพิมพ์ และนิตยสารได้โดยไม่จำกัดจำนวน และมีสิทธิที่จะทำสำเนาตามจำนวนที่กำหนดไว้ ในใบอนุญาตนี้กับงานวารสาร (journal) และหนังสือ

แต่ทั้งนี้หากปรากฏว่าสมาคมไม่สามารถจัดหาต้นฉบับของงานทั้งสองได้ก็ สามารถที่จะทำสำเนาได้มากกว่าข้อจำกัดที่ได้กำหนดเอาไว้ใบอนุญาต การอนุญาตนี้ จะมีอายุปีต่อปีเว้นแต่จะมีการเลิกสัญญา ซึ่งจะต้องทำเป็นหนังสือล่วงหน้า 60 วัน สมาคมที่ได้รับอนุญาตจะต้องให้ความร่วมมือกับ CAL ในการสำรวจปริมาณงานที่มีการทำสำเนาเป็นเวลาหนึ่งเดือนโดย CAL จะเป็นผู้กำหนดเดือนที่จะทำการสำรวจเองตามปีปฏิทินเป็นรายปี โดยในระหว่างเดือนที่มีการสำรวจนั้นสมาคมจะต้องเก็บ บันทึกข้อมูลที่มีความถูกต้องของงานที่มีการนำเอาไปทำสำเนาเพื่อ CAL จะได้นำ ข้อมูลดังกล่าวไปคำนวณว่าในแต่ละปีสมาคมมีการทำสำเนางานจำนวนกี่หน้า หลังจากนั้น CAL ก็จะมีใบเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมการอนุญาต US \$ 50 ต่อปี และค่าอากรแสตมป์อีก US \$ 2 อีกทั้งยังมีค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามจำนวนหน้าที่มีการทำสำเนาในแต่ละปี ในอัตรา 4 cents ต่อหน้า นอกจากนี้สมาคมยังมีหน้าที่ที่จะต้องจัดทำค่าเดือนไว้ ที่เครื่องถ่ายเอกสารให้สมาชิกทุกคนได้ทราบถึงข้อจำกัดในการทำสำเนาตาม associations licence และจะต้องมีข้อความแสดงให้ผู้ทำสำเนางานได้ทราบว่าการทำงานดังกล่าวได้รับอนุญาตตาม associations licence พร้อมทั้งใส่ชื่อเจ้าของงานและสำนักพิมพ์ในตำแหน่งที่เห็นได้ชัดบนสำเนา

และเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับสมาคมที่ได้รับอนุญาตว่าเมื่อตนทำสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์ภายใต้ associations licence แล้วจะไม่ถูกฟ้องร้องว่าได้กระทำการอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ทาง CAL จะจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนกรณีที่มีการฟ้องร้องเกิดขึ้น

3. การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับองค์กรที่เกี่ยวข้องกับศาสนา (Religious Organizations)

CAL ได้จัดทำสัญญาอนุญาตในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมให้แก่องค์กรทางศาสนาในรูปแบบของสัญญาที่มีชื่อเรียกว่า "Worship Licence" เพื่อเปิดโอกาสให้คริสตศาสนิกชนมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายในการทำสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์กล่าวคือเมื่อองค์กรทางศาสนาไม่ว่าจะเป็นกลุ่มคริสต์ศาสนิกชน หรือศาสนาจักรเองได้เข้าทำสัญญา "Worship Licence" กับ CAL แล้วก็จะมีสิทธิโดยชอบในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ที่ CAL เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์อยู่ ซึ่งทาง CAL จะมีข้อมูลเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์ที่อยู่ในความดูแลของ CAL ว่ามีผลงานของใครบ้าง โดยที่การทำสำเนาแต่ละครั้งนั้นก็ยังมีข้อจำกัดตามเงื่อนไขของ "Worship Licence" ซึ่งมีดังต่อไปนี้

- การทำสำเนานิเทศสารที่ออกตามกำหนดเวลา (periodical) นั้น จะทำได้ไม่เกิน 1 บทความ แต่หากบทความดังกล่าวไปเกี่ยวเนื่องกับอีกบทความหนึ่งก็อนุญาตให้มีการทำสำเนาได้มากกว่าหนึ่งบทความ
- การทำสำเนาหนังสือ (book) จะทำได้เพียง 10 % หรือประมาณ 1 บท (Chapter) ของหนังสือเล่มนั้น ๆ
- การทำสำเนาจากงานตีพิมพ์ที่มีการเก็บรวบรวมได้ไม่เกิน 10% ของจำนวนทั้งหมดที่ไม่มีการแยกจัดพิมพ์หรือทำสำเนาได้ไม่เกิน 15 หน้า จากความยาวทั้งหมดของงานรวบรวม (in length in that Collection of works)

โดยที่ผู้ได้รับอนุญาต (licensee) จะต้องแจ้งข้อจำกัดข้างต้นเหล่านี้ให้แก่สมาชิกขององค์กรได้ทราบโดยทั่วกัน โดยจัดทำเป็นคำเตือนติดไว้ที่ข้างเครื่องถ่ายเอกสารและจำนวนสำเนางานที่มีการทำสำเนาในแต่ละครั้งนั้นจะต้องมีปริมาณจำนวนที่เพียงพอหรือพอประมาณกับจำนวนสมาชิกของแต่ละองค์กรศาสนา คิดเฉลี่ยตามสัปดาห์ เนื่องจากคริสตศาสนิกชนจะประกอบศาสนกิจทุก ๆ สัปดาห์ จึงนำจำนวนของผู้เข้าร่วมศาสนกิจในแต่ละสัปดาห์มาคำนวณหาอัตราเฉลี่ยของผู้เข้าร่วมศาสนกิจในแต่ละสัปดาห์ แต่มีข้อยกเว้นในช่วงเทศกาลอีสเตอร์และคริสตมาส เนื่องจากในช่วงเทศกาลดังกล่าวจะมีคริสตศาสนิกชนเข้าร่วมประกอบพิธีกรรมจำนวนมากในแต่ละปี ทำให้ยากแก่การคำนวณ CAL จึงเปิดโอกาสให้ผู้ได้รับอนุญาตได้ทำสำเนางาน เพื่อแจกให้เข้าผู้เข้าร่วมประกอบศาสนกิจได้มากกว่าจำนวนที่มีการทำสำเนาในแต่ละสัปดาห์ แต่ทั้งนี้สำเนาในส่วนที่ได้ทำมามากกว่าจำนวนผู้เข้าร่วมประกอบศาสนกิจจะต้องถูกทำลาย ภายใน 7 วัน การทำสำเนาข้างต้นนี้จะต้องทำเพื่อวัตถุประสงค์ในทางศาสนาเท่านั้นและมิใช่เพื่อประโยชน์ในทางพาณิชย์ โดยผู้ได้รับอนุญาตจะต้องไม่นำเอาสำเนางานดังกล่าวไปจำหน่าย นอกจากนี้ทางผู้รับอนุญาตก็จะต้องใส่รายละเอียดของงานที่มีการทำสำเนาดังต่อไปนี้ ในสำเนา

- ชื่อเรื่อง ชื่อผู้แต่งและสำนักพิมพ์ของงานที่นำเอามาทำสำเนา
- วันที่ที่ทำสำเนา
- ข้อความว่า "การทำสำเนาครั้งนี้ได้รับอนุญาตแล้ว ห้ามทำซ้ำสำเนา"

(Copied under Licence, Unauthorised Re-Copying Prohibited)

ในส่วนของค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น CAL ได้กำหนดให้องค์กรที่จะทำสัญญา "Worship Licence" นั้น ต้องชำระค่าธรรมเนียมการอนุญาตรายปี (annual licence fee)* คิดคำนวณจากจำนวนแต่ละศาสนิกชน โดยเฉลี่ยต่อจำนวน US \$ 45.00 (ชำระครั้งเดียว) การอนุญาตตาม "Worship Licence" นี้จะมีผลเป็นปีต่อปี เว้นแต่จะมีการบอกเลิกโดยคู่สัญญา หากฝ่ายใดประสงค์จะบอกเลิกสัญญาจะต้องมีหนังสือแจ้งการบอกเลิกก่อนจะครบกำหนดต่ออายุสัญญาล่วงหน้าเป็นเวลาหนึ่งเดือน และเมื่อสัญญาได้สิ้นสุดลงแล้วสำเนางานที่อยู่ในความครอบครองของสมาชิกของผู้ได้รับอนุญาต (คริสต์ศาสนิกชนจะต้องถูกทำลายภายใน 30 วัน

4. การให้บริการอนุญาตในการทำซ้ำแบบด่วน (Copyright xPress)

CAL ได้ตระหนักถึงความสำคัญในเรื่องเวลาในการติดต่อขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำของผู้ใช้ ซึ่งในบางครั้งต้องการความรวดเร็วในการขออนุญาตทาง CAL จึงได้มีบริการติดต่อเพื่ออนุญาตในการทำซ้ำอย่างด่วนที่เรียกว่า "Copyright xpress" โดยผู้ขออนุญาตจะได้รับการอนุญาตในการทำสำเนาอย่างรวดเร็วสำหรับงานที่เจ้าของเป็นสมาชิกของ CAL หากงานที่จะทำสำเนานั้นมิใช่งานลิขสิทธิ์ของสมาชิก CAL ผู้ขอบริการก็สามารถใช้บริการสืบค้นข้อมูลของเจ้าของงานได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายเพียงเล็กน้อย และ CAL ก็จะต้องขออนุญาตให้แก่ผู้ขอใช้บริการซึ่งทางผู้ขออนุญาตสามารถที่จะติดต่อเจรจาเพื่อทำการขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เองโดยตรงก็ได้ โดย CAL จะมีที่อยู่และชื่อเจ้าของให้ และเมื่อได้รับอนุญาตแล้ว

* ค่าธรรมเนียมรายปีสำหรับปีแรก CAL จะกำหนดอัตราขั้นต่ำไว้ US \$ 85.00 และค่าอากรแสตมป์อีก A \$ 2.00 ในปีถัดไป ผู้รับอนุญาตจะต้องชำระค่าธรรมเนียมการอนุญาต (licence fee) โดยคิดคำนวณจากอัตรา US \$ 0.50 x จำนวนคริสต์ศาสนิกชน โดยเฉลี่ยต่อหนึ่งสัปดาห์ แต่ทั้งนี้จะต้องไม่ต่ำกว่า US \$ 50.00 สำหรับค่าอากรแสตมป์และค่าจดทะเบียน Worship licence ไม่ต้องชำระอีก เนื่องจากค่าใช้จ่ายทั้งสองจัดเก็บครั้งเดียว

ผู้ขอใช้บริการมีสิทธิ์ที่จะทำสำเนางานลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือตำรา (books) วารสาร (journals) นิตยสาร (magazine) หนังสือพิมพ์ บทความ (articles) ซึ่งจำนวนที่จะสามารถทำซ้ำได้นั้นขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายโดย CAL จะแจ้งให้ทราบเป็นกรณี ๆ ไป แต่หากเจ้าของมิได้จำกัดจำนวน ผู้ขออนุญาตก็สามารถทำสำเนาได้ตามความต้องการของตน ทั้งนี้ผู้ขออนุญาตจะต้องเข้าทำสัญญา (Copyright XPress Agreement) กับ CAL ซึ่งมีค่าใช้จ่ายดังนี้เป็นค่าธรรมเนียมการอนุญาต (licence fee) ในที่นี้คือ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั่นเองโดยจะคิดคำนวณต่อหน้า โดยเจ้าของลิขสิทธิ์จะเป็นผู้กำหนดอัตราค่าตอบแทนเองซึ่งจะไม่เท่ากัน แต่ทั้งนี้ผู้ขอสามารถขอรายละเอียดเกี่ยวกับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในอัตราปัจจุบันได้จาก * CAL * เมื่อผู้ขอได้เข้าทำสัญญากับ CAL แล้ว ผู้ขอก็มีสิทธิ์โดยชอบในการทำสำเนาต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวข้างต้น ไม่ว่าจะเป็นทำในรูปแบบของการถ่ายเอกสาร ซึ่งเป็นการทำสำเนาสมัยใหม่ (photocopying) หรือทำด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัยที่เรียกว่า scanning โดยแต่ละครั้งที่มีการทำสำเนา ผู้ขอจะต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับชื่องานที่นำเอามาทำสำเนา รวมทั้งชื่อผู้สร้างสรรค์งานและจะต้องมีข้อความว่า "การทำสำเนาทำขึ้นภายใต้การอนุญาตจาก CAL (The Copy was made under licence from CAL) และในแต่ละเดือน CAL จะส่งใบเรียกเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ตลอดจนค่าธรรมเนียมอย่างอื่นให้แก่ผู้ขออนุญาตเพื่อดำเนินการชำระต่อไป

* อัตรานี้อาจจะมีการปรับเปลี่ยนได้ทุกปีขึ้นอยู่กับผลการสำรวจการทำสำเนาของผู้ได้รับอนุญาต ซึ่งทางผู้ได้รับอนุญาตจะต้องให้ความร่วมมือในการสำรวจของ CAL โดยเก็บรายละเอียดข้อมูลงานลิขสิทธิ์ที่มีการนำเอามาทำสำเนาทุกครั้ง

** CAL จะมีแต่เพียงอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์สำหรับงานลิขสิทธิ์ที่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้สร้างสรรค์เป็นสมาชิกกับ CAL เท่านั้น สำหรับงานที่เจ้าของลิขสิทธิ์มิได้เป็นสมาชิกกับ CAL ผู้ขออนุญาตจะต้องติดต่อประสานงานกับเจ้าของแต่ละรายโดยตรง

เมื่อผู้ขออนุญาตเข้าทำสัญญา Copyright xPress Agreement กับ CAL แล้วผู้ขอก็จะได้รับความสะดวกในการติดต่อขออนุญาตเพื่อทำสำเนา ตามที่ต้องการ ซึ่ง CAL มีวิธีการติดต่อให้เลือกได้หลายวิธีการ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อทางแฟกซ์ การติดต่อทางไปรษณีย์ เฉพาะกรณีที่ไม่ว่างมาก ทางโทรศัพท์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทาง Internet* ซึ่งสามารถทำให้ผู้ขอติดต่อขออนุญาตผ่านทาง CAL ได้อย่างรวดเร็วโดยไม่มีเวลาทำการ ซึ่งเมื่อเข้าสู่ระบบการให้อนุญาตผ่าน Internet หรือที่เรียกว่า "การบริการออนไลน์" (online service) ซึ่งจะปรากฏแบบฟอร์มให้ผู้ขอได้กรอกรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ผ่านทางหน้าจอคอมพิวเตอร์*

1. ชื่อเรื่องของงานที่ผู้ขอมีความประสงค์จะทำสำเนา
2. ชื่อผู้แต่ง
3. ชื่อสำนักพิมพ์
4. จำนวนหน้าที่ต้องการจะทำสำเนา**
5. ลักษณะของการทำสำเนา***
6. จำนวนสำเนาที่ต้องการทำสำเนาในแต่ละครั้ง
7. ระบุ ISSN หรือ ISBN ของงานที่จะนำมาทำสำเนา

* Login ไปที่ [http : //203.24.211-53/dor/xpress-more.html](http://203.24.211-53/dor/xpress-more.html).

** เพื่อนำมาเป็นข้อมูลของ CAL ในการคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Royalty fee) ซึ่งมีอัตราต่อหน้าที่มีการทำสำเนา

*** เช่น การทำสำเนาโดยการถ่ายเอกสาร (photocopying) หรือ Scanning

จากรูปแบบการให้บริการเกี่ยวกับการอนุญาตให้มีการทำซ้ำ ซึ่งงานวรรณกรรมดังกล่าวข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า CAL พยายามที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ขออนุญาตให้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการจัดแบ่งประเภทของสัญญาอนุญาต (licence agreement) หรือการให้อนุญาตผ่านทางคอมพิวเตอร์ออนไลน์หรือทาง Internet แต่ก็ยังคงมีข้อจำกัดที่ว่า การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นจะจัดเก็บสำหรับเจ้าของงานลิขสิทธิ์ที่เป็นชาวออสเตรเลียเท่านั้น ไม่ได้สอดคล้องกับความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีของการติดต่อสื่อสารและระบบการขนส่งในปัจจุบันที่มีความสะดวกรวดเร็วก่อให้เกิดปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศเป็นไปได้ง่ายและเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว กล่าวคือ งานวรรณกรรมอันมีลิขสิทธิ์ของชาวออสเตรเลีย อาจจะถูกนำเอาไปทำสำเนาในต่างประเทศ โดยที่ตัวเจ้าของลิขสิทธิ์เองไม่ทราบว่างานของตนถูกละเมิดลิขสิทธิ์หรืออาจจะทราบ แต่ไม่สามารถดำเนินการตอบโต้ได้เลย CAL ได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวนี้

ดังนั้น CAL จึงได้มีข้อตกลงภายใต้สัญญาต่างตอบแทน (reciprocal agreements) กับองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมในประเทศอื่น ๆ ด้วย ภายใต้ข้อตกลงดังกล่าว CAL จะเป็นผู้จัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่สำนักพิมพ์ตลอดจนนักแต่งหนังสือของประเทศอื่น ๆ อาทิเช่น สหราชอาณาจักรสหรัฐอเมริกา แคนาดา นิวซีแลนด์ เยอรมัน ฝรั่งเศส สาธารณรัฐแอฟริกาใต้ สเปน สวิสเซอร์แลนด์ เดนมาร์ก นอร์เวย์ หากปรากฏว่างานวรรณกรรมของเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ถูกนำเอามาทำสำเนาในออสเตรเลียและ CAL ก็จะมีเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ ให้ RROS ของแต่ละประเทศนำไปจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไป โดยมี IFRRO เป็นศูนย์กลาง ในการประสานงานให้กับ RROS ของแต่ละประเทศ ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ในการทำซ้ำระหว่างกัน ซึ่ง CAL ก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของ IFRRO ด้วย

ในขณะที่เดียวกันองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของประเทศที่ได้รับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมก็จะปฏิบัติกับ CAL เช่นเดียวกับที่ RROs ของแต่ละประเทศได้รับจาก CAL กล่าวคือ หากปรากฏว่างานวรรณกรรมของสำนักพิมพ์หรือนักแต่งหนังสือจากออสเตรเลียถูกนำเอาไปทำสำเนาในประเทศต่าง ๆ ที่ CAL มีข้อตกลงในเรื่องการดูแลผลประโยชน์และการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ CAL ก็จะได้รับเงินค่าตอบแทนในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรมดังกล่าว เพื่อจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไปตามหลักการต่างตอบแทน (Reciprocal Rule)

ข. ประเทศสหรัฐอเมริกา

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1978 CCC ได้มีการดำเนินการเป็นศูนย์กลางระหว่างผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อให้มีสถานที่ในการขออนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์โดยทาง CCC ได้มีการกำหนดรูปแบบของการให้อนุญาตและการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพื่อความสะดวกในการติดต่อและการจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังต่อไปนี้

1. Annual Authorisations Service (AAS)*

AAS นั้นจะเป็นบริการให้อนุญาตการทำซ้ำแก่องค์กรขนาดใหญ่ที่มีพนักงานหรือลูกจ้างมากกว่า 750 คน ซึ่ง AAS นั้น เป็นกลไกหนึ่งที่จะทำให้เกิดความสะดวกและง่ายต่อการขออนุญาตและปฏิบัติตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ซึ่งผู้ที่มีความประสงค์จะขอใช้งานลิขสิทธิ์ตามบริการในรูปแบบนี้จะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนเป็นรายปี โดยคิดคำนวณจากสถิติผลรวมของค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เจ้าของลิขสิทธิ์แจ้งไว้ และรวมถึงข้อมูลที่ได้รับ

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หากปรากฏคำว่า AAS ก็ให้หมายถึง "Annual Authorizations Service."

จากการสำรวจสถิติของการถ่ายสำเนา (photocopying) ของพนักงานของบริษัท หรือองค์กรที่เข้าทำสัญญาอนุญาตกับ AAS ซึ่งมีบริษัทหรือองค์กรมากกว่า 1,000 องค์กร ที่ขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำกับ CCC อาทิเช่น บริษัททางด้านการบัญชี ธุรกิจการบิน ธุรกิจธนาคาร ธุรกิจทางด้านเคมี ธุรกิจคอมพิวเตอร์ กระทรวงกลาโหม ของสหรัฐอเมริกา ธุรกิจทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ องค์กร เชื้อเพลิง ธุรกิจเกี่ยวกับ สุขอนามัย ธุรกิจการประมง ธุรกิจทางด้านกฎหมาย เกษีษกรรม ธุรกิจ โทรคมนาคม ฯลฯ

การอนุญาตที่ AAS จะให้อนุญาตนั้นจะครอบคลุมถึงงานวรรณกรรมประเภท ต่าง ๆ อาทิเช่น จากหนังสือตำรา หนังสือพิมพ์ นิตยสาร จดหมายแจ้งข่าว (newsletters) กว่า 1.5 ล้านฉบับ สำนักพิมพ์ทั้งในและต่างประเทศกว่า 8,500 แห่ง CCC โดย AAS จะจัดทำบัญชีชื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่อยู่ในความดูแลของ CCC และ AAS พร้อมทั้งอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อให้ ผู้รับอนุญาต (licensee) ได้ทราบว่าจะขอทำซ้ำหรือถ่ายทำสำเนานั้นอยู่ใน ความดูแลและได้รับการคุ้มครองภายใต้การอนุญาตข้างต้นหรือไม่หากผู้ได้รับอนุญาต ไปทำซ้ำกับงานที่มีได้ อยู่ในความดูแลของ CCC ผู้ได้รับอนุญาตก็ต้องสืบหาว่า เจ้าของงานที่ตนจะทำซ้ำนั้นคือใครและทำการขออนุญาต หากกระทำไปโดยมิได้รับ อนุญาตก็就会有ความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์

ดังนั้น AAS ซึ่งเป็นหนึ่งในบริการของ CCC จึงเป็นกลไกกลางที่ อำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่มีความประสงค์จะขออนุญาตใช้งานลิขสิทธิ์ได้มีข้อมูลในการ ติดต่อ ไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการสืบค้นหาเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนใน การทำซ้ำหรือถ่ายสำเนาแต่ละครั้ง เมื่อผู้ที่มีความประสงค์จะขออนุญาตใช้งานโดย การทำซ้ำได้ทำสัญญากับทาง AAS ผู้ได้รับอนุญาตก็จะมีสิทธิที่จะถ่ายสำเนา งานที่อยู่ใน ความดูแลของ CCC ได้โดยไม่จำกัดจำนวน แต่มีเงื่อนไขว่างานที่เกิดจากการทำ สำเนาดังกล่าวจะต้องนำไปใช้ภายในองค์กรของผู้ได้รับอนุญาตเท่านั้น แต่ไม่ ครอบคลุมถึงการนำเอาสำเนางานดังกล่าวไปใช้นอกหน่วยงาน ซึ่งการทำสำเนา งานดังกล่าว ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการจดจำจำนวนที่มีการทำซ้ำด้วย สัญญา

อนุญาตที่กำกับ AAS (AAS license) จะให้การคุ้มครองมิให้ผู้ได้รับอนุญาต (licensee) ถูกฟ้องร้องในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์

2. Academic Permission Service (APS)*

APS หนึ่งในบริการของ CCC ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการเกี่ยวกับการให้อนุญาต (permissions) และการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ เมื่อมีการการผลิตเอกสารรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (Coursepacks) โดย APS จะทำการอนุญาตให้นำเอางานลิขสิทธิ์ที่ผู้ขอมีความประสงค์จะนำไปทำซ้ำ นำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้ได้โดยทันที ซึ่งเป็นกรการให้อนุญาตไว้ล่วงหน้า (pre-authorized) ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ให้อำนาจกับ CCC ในการตกลงและให้อนุญาตแก่ผู้ที่มีความประสงค์จะขอใช้งานลิขสิทธิ์ของตนเอาไปทำซ้ำ หลังจากที่เอกสารรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้ผลิตขึ้น และได้มีการจัดจำหน่ายแล้ว และ CCC ก็จะเป็นผู้จัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ และจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไป และเนื่องจากการผลิตสื่อการสอนนั้นเป็นการผลิตที่มีความจำเป็น ซึ่งในบางครั้งก็จะต้องมีการจัดทำโดยเร่งด่วน การขออนุญาตและการให้อนุญาตในส่วนนี้จึงจะต้องมีความรวดเร็วพอสมควรจากประสบการณ์ที่ผ่านมาทาง APS สามารถที่จะตอบสนองความต้องการดังกล่าวให้แก่ผู้ที่มีความประสงค์จะขออนุญาตผลิตเอกสารรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือผู้ได้รับอนุญาตได้ภายในระยะเวลา 48 ชั่วโมง ซึ่งนับว่าเร็วมาก นอกจากนี้ทาง APS ยังได้มีการสร้างฐานข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียด ตลอดจนข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรายชื่อบทความ ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาของผู้สร้างสรรค์ที่เป็นสมาชิกของ CCC ในรูปของ CD-ROM ที่มีประสิทธิภาพในการจัดเก็บข้อมูลในปริมาณมากและง่ายต่อการสืบค้นข้อมูล ซึ่งฐานข้อมูลดังกล่าวนี้สามารถให้ข้อมูลของตัวของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ หากปรากฏคำว่า APS ก็ให้หมายถึง

ประเภทสื่อการเรียนการสอนได้มากกว่า 55,000 เรื่อง นอกจากนี้ CCC ยังสามารถเป็นศูนย์กลางในการประสานงานติดต่อกับเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ยากต่อการติดต่อ แก่อาจารย์หรือสำนักพิมพ์ที่มีความประสงค์จะขออนุญาตในการผลิตหรือทำสำเนา ซึ่งงานที่เกี่ยวกับเอกสารทางการศึกษา โดยผู้ที่มีความประสงค์จะใช้บริการของ CCC ผ่านทาง APS จะต้องจ่ายค่าบริการรายปีให้แก่ CCC เป็นจำนวน US\$ 105.00 เป็นค่าใช้จ่ายของ CCC ในการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่จะขออนุญาต ทางด้านข้อมูลของงานลิขสิทธิ์และการติดต่อประสานงานระหว่างผู้ขออนุญาตใช้งานกับ เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยที่ผู้ที่จะขออนุญาตใช้งานจะต้องลงทะเบียนกับ CCC ซึ่งทาง CCC ได้จัดทำแบบฟอร์มของการลงทะเบียนที่มีความทันสมัยสะดวกรวดเร็วไม่ว่าผู้ที่ประสงค์ จะขออนุญาตจะอยู่ที่ใดในโลก โดยทาง CCC ได้สร้างระบบการขออนุญาตและการ ลงทะเบียนผ่านทางคอมพิวเตอร์ระบบออนไลน์ (CCC online) เพียงแต่ผู้ที่ประสงค์ จะติดต่อกับ CCC เข้าสู่ระบบ (access) ออนไลน์ผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แล้วกรอกข้อความผ่านทางคอมพิวเตอร์ตามกรอบที่คอมพิวเตอร์กำหนดไว้ให้ ดังตัวอย่าง แบบฟอร์มที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ข้างใต้

นอกจากนี้ CCC ก็ยังมีสัญญาอนุญาตให้แก่ผู้ขออนุญาตไว้ลงนามให้มีผลผูกพัน ซึ่งในสัญญาก็จะมีเงื่อนไขต่าง ๆ ซึ่งสัญญา* ดังกล่าวนี้อาจทำขึ้นระหว่าง CCC และผู้ขอ ใช้อใช้ (user) โดยผ่านทาง APS ซึ่ง APS จะอนุญาตให้มีการทำซ้ำ งานที่เกี่ยวกับการ ศึกษาตามที่สถาบันการศึกษา ร้านขายหนังสือ ตลอดจนศูนย์ถ่ายสำเนาเอกสาร ได้ร้องขอมา แต่ก่อนที่ผู้ขอใช้ (user) จะเข้าทำสัญญาดังกล่าวนี้กับ CCC ทางผู้ขอใช้ จะต้องกรอกข้อมูลต่าง ๆ ให้แก่ CCC ตามแบบฟอร์มที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น หลังจากนั้น ทาง CCC จะแจ้งให้ผู้ขอใช้ (user) ได้ทราบว่า การร้องขอได้รับอนุญาตหรือไม่ หรือเคยมีการให้อนุญาตแล้วก่อนหน้านี้ พร้อมทั้งแจ้งอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (royalty fee) ให้แก่ผู้ขอใช้ได้ทราบ พร้อมทั้งแจ้งข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการ อนุญาต เช่น ข้อจำกัดในเรื่องจำนวนที่จะให้ถ่ายสำเนาได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

* รายละเอียดโปรดดูภาคผนวก

1. กรณีการทำสำเนาตำราเรียน ข้อความในสิ่งตีพิมพ์ ปกิณกะ (essays) บทกวี โคลง กลอน (poems) หรือบทความต่าง ๆ จะอนุญาตให้มีการถ่ายทำสำเนาได้ไม่เกิน 25% ของงานทั้งหมด กรณีการทำสำเนาจาก
2. ผู้ขอใช้ (user) ไม่มีสิทธิที่จะขาย หรือแจกจ่าย ซึ่งสำเนางาน เกินกว่าหนึ่งสถาบันการศึกษา
3. สำเนาที่จัดจำหน่ายโดยผู้ใช้ (user) จะต้องแสดงว่าเป็นอันมี ลิขสิทธิ์ และจะต้องแสดงในสำเนาเอกสารว่าใครเป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์ที่ CCC เป็นผู้อนุญาต (เจ้าของลิขสิทธิ์)
4. งานต่าง ๆ ที่มีการทำซ้ำจะต้องไม่มีการบันทึกในอุปกรณ์ทาง อิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ เว้นเสียแต่การกระทำดังกล่าว ได้ถูกกระทำขึ้นก่อนหรือในระหว่างภาคการศึกษา

จากข้อกำหนดต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าแม้จะมีระบบการให้อนุญาต ในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม ในกรณีนี้ก็คือการทำสำเนา (reprographic) ก็ตาม แต่ก็ยังคงมีขอบเขตในการทำสำเนามิใช่เป็นการให้สิทธิเด็ดขาดในการทำสำเนางาน ทั้งหมด หากมีการกระทำที่เกินกว่าที่ได้รับอำนาจผู้ใช้ (user) ก็มีความผิดฐานละเมิด สิทธิในการทำซ้ำและในทางเดียวกันเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คงจะไม่ยอมให้มีการทำสำเนา งานของตนได้ทั้งหมดเช่นกัน เนื่องจากจะมีผลกระทบต่อยอดในการจัดจำหน่ายงาน ต้นฉบับ ซึ่งการถ่ายสำเนาจะกระทำได้ง่ายรวดเร็วและมีราคาที่ถูกกว่าการซื้อต้นฉบับ งานจากเจ้าของลิขสิทธิ์ สัญญาดังกล่าวนี้จะมีอายุหนึ่งปีและสัญญาจะถูกต่อโดยอัตโนมัติ แต่หากคู่สัญญาประสงค์จะบอกเลิกสัญญาจะต้องมีหนังสือบอกกล่าวล่วงหน้าเป็น ลายลักษณ์อักษร เป็นเวลา 90 วัน และในระหว่างที่สัญญายังมีผลใช้บังคับอยู่นั้น ผู้ใช้ จะต้องจดบันทึกและแจ้งยอดการทำสำเนาให้แก่ CCC ทราบทุก ๆ สัปดาห์ นอกจากนั้น

CCC มสททที่จะเขาตรวจสอบบนทกขอดการทาสานาซึ่งงานทไดรบอนุญาต ณ ททการ
 ของผู้ขอใช้ได้กเวลาระหว่างเวลากำการ โดยจะต้องมีการแจ้งเป็นหนังสือให้ผู้ขอใช้
 (ผู้ได้รับอนุญาต) ทราบล่วงหน้าก่อนที่จะมีการเข้าไปตรวจสอบเป็นเวลา 2 วัน
 หากผลการตรวจสอบปรากฏว่า ผู้ขอใช้แจ้งจำนวนการทาสานาและจ่ายเงินค่าตอบแทน
 ลิขสิทธิ์ต่ำกว่าความเป็นจริง ผู้ขอใช้จะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวให้แก่
 CCC ทั้งนี้ รวมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 10 ต่อปี จากเงื่อนไซในสัญญาดังกล่าวนี้จะเห็น
 ได้ว่าระบบการจ้ดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CCC นั้นใช้ระบบ Manitoring
 System ในการจ้ดเก็บและการจ้ดสรรเงินค่าตอบแทน โดยให้ผู้ใช้งานเป็นผู้จ้ดบันทึก
 จำนวนที่มีการทาสานา แต่การจ้ดบันทึกโดยผู้ใช้นั้นโอกาสที่ผู้ใช้จะไม่แจ้งข้อมูลที่แท้จริงมี
 ความเป็นไปได้สูง CCC จึงต้องมีมาตรการในการตรวจสอบอย่างใกล้ชิด ดังนั้น CCC
 จึงได้กำหนดเงื่อนไซในสัญญาอนุญาตว่าให้ CCC หรือบุคคลที่ CCC แต่งตั้งมีอำนาจ
 เข้าไปตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ผู้ใช้ได้แจ้งให้ CCC ทราบเกี่ยวกับจำนวนงาน
 ที่มีการทาสานา หากปรากฏว่าไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงผู้ใช้นี้ก็จะได้รับการลงโทษ
 โดยจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนที่ยังขาดอยู่รวมทั้งดอกเบี้ย

อัตราค่าธรรมเนียมและค่าตอบแทนลิขสิทธิ์

การดำเนินงานของ CCC แม้จะมีได้ดำเนินการในทางการค้าหากำไร
 แต่ CCC ก็มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานอยู่บ้างเช่น ค่าจ้างพนักงานของ CCC ใน
 แผนกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นแผนกการให้อนุญาต (license) แผนกจ่ายค่าตอบแทน
 ลิขสิทธิ์ (distribution) นอกจากนี้ยังมีรายจ่ายในส่วนของการจ้ดทำฐานข้อมูล
 ของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ ไม่ว่าจะอยู่ในสื่อคอมพิวเตอร์หรือในสื่ออย่างอื่น
 CCC จึงมีความจำเป็นที่จะต้องหาแหล่งเงินได้ เพื่อนำเอามาเป็นค่าใช้จ่ายในการ
 ดำเนินงาน ซึ่ง CCC จะเก็บเงินจากผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อมิให้ผู้ใช้บริการมี
 ภาระในเรื่องค่าใช้จ่ายจนเกินไป ซึ่งค่าใช้จ่ายที่ผู้ใช้บริการจะต้องจ่ายให้แก่ CCC นั้น
 ได้แก่ ค่าธรรมเนียมรายปีกรณีที่มีการใช้การของ APS ค่าบริการของ CCC หรือ

เคยมีการให้อนุญาตแล้วก่อนหน้านี้ พร้อมทั้งแจ้งอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (royalty fee) ให้แก่ผู้ขอใช้ได้ทราบ พร้อมทั้งแจ้งข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการอนุญาต เช่น ข้อจำกัดในเรื่องจำนวนที่จะให้ถ่ายสำเนาได้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. กรณีการทำสำเนาตำราเรียน ข้อความในสิ่งตีพิมพ์ ปกิณกะ (essays) บทกวี โคลง กลอน (poems) หรือบทความต่าง ๆ จะอนุญาตให้มีการถ่ายทำสำเนาได้ไม่เกิน 25% ของงานทั้งหมด กรณีการทำสำเนาจาก
2. ผู้ขอใช้ (user) ไม่มีสิทธิที่จะขาย หรือแจกจ่าย ซึ่งสำเนางานเกินกว่าหนึ่งสถาบันการศึกษา
3. สำเนาที่จัดทำจำหน่ายโดยผู้ขอใช้ (user) จะต้องแสดงว่าเป็นอันมีลิขสิทธิ์ และจะต้องแสดงในสำเนาเอกสารว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ CCC เป็นผู้อนุญาต (เจ้าของลิขสิทธิ์)
4. งานต่าง ๆ ที่มีการทำซ้ำจะต้องไม่มีการบันทึกในอุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ เช่น คอมพิวเตอร์ เว้นเสียแต่การกระทำดังกล่าวได้ถูกกระทำขึ้นก่อนหรือในระหว่างภาคการศึกษา

จากข้อจำกัดต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าแม้จะมีระบบการให้อนุญาตในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม ในกรณีนี้ก็คือการทำสำเนา (reprographic) ก็ตาม แต่ก็ยังคงมีขอบเขตในการทำสำเนาไม่ใช่เป็นการให้สิทธิเด็ดขาดในการทำสำเนางานทั้งหมด หากมีการกระทำที่เกินกว่าที่ได้รับอำนาจผู้ใช้ (user) ก็มีความผิดฐานละเมิดสิทธิในการทำซ้ำและในทางเดียวกันเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คงจะไม่ยอมให้มีการทำสำเนางานของตนได้ทั้งหมดเช่นกัน เนื่องจากจะมีผลกระทบต่อยอดในการจัดจำหน่ายงานต้นฉบับ ซึ่งการถ่ายสำเนาจะกระทำได้ง่ายรวดเร็วและมีราคาที่ถูกกว่าการซื้อต้นฉบับ

งานจากเจ้าของลิขสิทธิ์ สัญญาดังกล่าวนี้จะมีอายุหนึ่งปีและสัญญาจะถูกต่อโดยอัตโนมัติ แต่หากคู่สัญญาประสงค์จะบอกเลิกสัญญาจะต้องมีหนังสือบอกกล่าวล่วงหน้าเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเวลา 90 วัน และในระหว่างที่สัญญายังมีผลใช้บังคับอยู่นั้น ผู้ใช้จะต้องจัดบันทึกและแจ้งขอการทำสำเนาให้แก่ CCC ทราบทุก ๆ สัปดาห์ นอกจากนี้ (service charge) และค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จะต้องจ่ายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยมีอัตราค่าธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายดังต่อไปนี้

- ค่าธรรมเนียมรายปี US\$ 105
- ค่าบริการ (service charge) ซึ่งจะคำนวณจากรายการที่ขอทำซ้ำ 1 รายการ ในอัตราตามส่วน คำนวณ $\$.0075 \times$ จำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ \times จำนวนชุดของเอกสารที่มีการทำซ้ำ อัตราค่าบริการขั้นต่ำที่ผู้ใช้บริการจะต้องจ่ายให้แก่ CCC คือ \$ 1.00 (กรณีที่ผู้ใช้บริการยกเลิกหรือไม่ได้นำเอางานที่ได้รับอนุญาตไปทำสำเนา) และค่าบริการสูงสุดที่ทาง CCC จะเรียกเก็บจากผู้ใช้บริการคือ \$ 6.50
- ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จะต้องจ่ายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ (royalty fee) ไม่มีอัตราที่แน่นอนตายตัว เนื่องจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายเป็นผู้กำหนดค่าตอบแทนเองในอัตราต่อหน้า จึงเป็นการยากที่จะระบุ หรือประเมินค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ได้ยาก แต่ส่วนใหญ่อัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะมีอัตราในขั้นต่ำ \$ 0.05 ต่อหน้า จนถึง \$ 1.00 ต่อหน้า หรือมากกว่า

3. Transactional Reporting Service (TRS)*

ให้บริการอนุญาตในการทำซ้ำสำหรับหน่วยงาน องค์กร หรือบุคคลที่ไม่เข้าข่ายในการให้บริการของ AAS APS โดย TRS จะเป็นตัวประสานในการขออนุญาตให้มีการทำซ้ำ ซึ่งมีรูปแบบในการดำเนินงานที่เหมือนกับหน่วยบริการอื่นที่มีสัญญาอนุญาต (license agreement) เป็นเอกสารประกอบการอนุญาต เมื่อผู้ใช้บริการเข้าทำสัญญากับ TRS ผู้ใช้บริการจะได้รับอำนาจในการทำสำเนางานทันทีจากสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่า 1.75 ล้านฉบับ จากสำนักพิมพ์มากกว่า 9,200 สำนักพิมพ์ทั่วโลก ผ่านทาง IFRRO หน้าที่ของ TRS นั้นจะเป็นผู้ที่จัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำสำเนาไม่ว่าจะเป็นชื่องานที่มีการนำเอามาทำสำเนา ชื่อผู้สร้างสรรค์งานเมื่อ CCC ได้รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จากผู้ใช้บริการครบถ้วนแล้วก็จะส่งข้อมูลดังกล่าวให้แก่ CCC เพื่อเป็นข้อมูลในการจัดเก็บค่าตอบแทนและจัดสรรเงินแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ต่อไป โดยที่ผู้ใช้บริการไม่ต้องเสียเวลาในการหาตัวเจ้าของลิขสิทธิ์ ตลอดจนไม่ต้องมีการจ่ายเงินค่าตอบแทนให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์โดยตรงด้วยตนเอง เมื่อผู้ใช้ได้รับอนุญาตจาก CCC ภายใต้การบริการ TRS แล้ว ผู้ใช้มีสิทธิในการทำซ้ำในสื่อสิ่งพิมพ์ที่ได้รับอนุญาต โดยที่ผู้ใช้จะต้องแจ้งให้ CCC ทราบ ถึงชื่องานที่มีการนำเอาไปทำซ้ำตลอดจนจำนวนที่มีการนำเอาไปทำซ้ำเพื่อให้ CCC ได้คำนวณเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์แล้วเรียกเก็บจากผู้ใช้ (user) และเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่ประสงค์จะนำเอางานของบุคคลอื่นไปทำซ้ำ CCC ได้รวบรวมเป็นฐานข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับงานที่จะมีการทำซ้ำ นอกจากนี้ก็ยังมีข้อความกำกับการขออนุญาตก่อนที่จะมีการนำเอาไปทำซ้ำ เพื่อป้องกันมิให้ผู้ใช้นำเอางานไปทำซ้ำก่อนได้รับอนุญาตจากเจ้าของอนุญาตลิขสิทธิ์ ตัวอย่างข้อความที่มักจะมีปรากฏอยู่ในสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่ทาง

*ต่อไปในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้หากปรากฏคำว่า "TRS" ก็ให้หมายความถึง Transactional Reporting Service

สำนักพิมพ์จะพิมพ์ลงในเอกสารดังกล่าว เพื่อเตือนให้ผู้ที่มีความประสงค์จะนำเอา
งานดังกล่าวไปทำสำเนาจะต้องขออนุญาตก่อนที่จะมีการทำสำเนามักจะปรากฏ
ข้อความดังนี้

"Where necessary, permission is granted by the
Copyright owner for those registered with the Copyright
Clearance Center (CCC) 222 Rosewood Drive, Danvers Mass.
01923 to photocopy articles owned by Forbes for a flat fee of
US \$ 1.50 per Copy per article. Send Payment to the CCC
stating the ISSN (0015 - 6914), volume and first and last page
number of each article copied. Copying for other than personal
use or internal reference or of articles or columns not owned
by Forbes without express permission of Forbes or the Copyright
owner is expressly, prohibited."

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นเป็นสิ่งบ่งชี้ว่างานวรรณกรรมดังกล่าวเป็นงาน
อันมีลิขสิทธิ์ที่เจ้าของงานนั้นยังคงมีสิทธิในลิขสิทธิ์ของตนและต้องการให้มีการขออนุญาต
ก่อนที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดจะนำเอาไปทำสำเนา อีกทั้งผู้นำเอางานไปใช้ไม่สามารถที่
จะปฏิเสธได้ว่างานที่ตนได้เอามาทำสำเนานั้นยังคงเป็นมีลิขสิทธิ์ที่มีเจ้าของอีกหรือไม่
นอกจากนี้ผู้ใช้ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าตนไม่สามารถติดต่อขออนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์ในงานนั้นได้ เนื่องจากมีข้อความระบุได้ชัดเจนถึงที่อยู่ในการติดต่อขออนุญาต
ตลอดจนจำนวนเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ผู้ใช้บริการจะต้องชำระเมื่อมีการทำสำเนา
ในที่นี้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้กำหนดไว้ในอัตรา US\$ 1.50* ต่อหนึ่งบทความที่นำเอาไปทำ
สำเนา โดยผู้ใช้บริการจะต้องชำระเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวให้แก่ CCC

* อัตราค่าตอบแทนถูกกำหนดขึ้นโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคน มีทั้งอัตรา
ค่าตอบแทนต่อหน้า และต่อบทความ

พร้อมทั้งแจ้งรายละเอียดของงานที่ตนนำเอาไปทำซ้ำ เช่น ISSN NO... เล่มที่ เพื่อ CCC จะได้นำเอาข้อมูลดังกล่าวไปคิดคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพื่อจัดเก็บ และจัดสรรเงินให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์โดยถูกต้องต่อไป นอกจากนี้ผู้ใช้บริการจะต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์แล้ว ผู้ใช้บริการก็จะต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียมรายปีของ CCC อีก US \$ 105 และค่าบริการที่คิดคำนวณตามจำนวนที่มีการทำสำเนา สำหรับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า มีอัตราที่ไม่คงที่แน่นอนและมีความแตกต่างกันออกไป เนื่องจากเจ้าของงานลิขสิทธิ์แต่ละรายจะเป็นผู้กำหนด จึงยากต่อการประมาณ แต่โดยทั่วไปแล้วอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ต่ำสุดประมาณ US \$ 1.00 ต่อการทำสำเนาหรือบางครั้งอาจจะสูงถึง US \$ 14.00 ต่อการทำสำเนา

แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าการทำสำเนาในงานลิขสิทธิ์จะได้รับการอนุญาต แต่ก็มิได้หมายความว่าผู้ใช้บริการจะสามารถนำเอาสำเนางานไปใช้ได้ในทุกกรณี กล่าวคือ จะมีข้อยกเว้นว่าการนำเอาสำเนางานไปใช้นั้นจะต้องเป็นการใช้ส่วนตัวหรือใช้ภายในองค์กรเท่านั้น (internal use) นอกจากนี้การให้อนุญาตของ TRS ไม่ครอบคลุมถึงการกระทำดังต่อไปนี้

- เก็บบันทึกข้อมูลที่ได้จากการทำสำเนาลงในฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์รูปแบบอื่น
- ทำสำเนางานเพื่อการเผยแพร่ต่อสาธารณชน เช่น การโฆษณา
- การทำสำเนางานทั้งหมด
- การทำสำเนางานเพื่อจำหน่าย

แต่หากผู้ใช้บริการของ TRS ประสงค์ที่จะทำสำเนางานเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวข้างต้น ผู้ใช้บริการจะต้องติดต่อขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์โดยตรง

ค. ประเทศแคนาดา

RRO ของแคนาดา หรือที่มีชื่อว่า "CANCOPY" จะเป็นผู้ดำเนินการบริหารการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ โดยการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำ ซึ่ง CANCOPY ได้จัดแบ่งหมวดหมู่ของการอนุญาตในการทำซ้ำตามประเภทของกิจการที่จะมาขออนุญาตในการทำซ้ำ เพื่อความสะดวกของผู้รับอนุญาตและความสะดวกในการจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวกับงานที่มีการทำซ้ำ โดยได้จัดแบ่งการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำ ดังนี้

1. การให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำ สำหรับบริษัท (CANCOPY's Corporate Licence)

การให้อนุญาตในรูปแบบนี้จะครอบคลุมถึงการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์เพื่อใช้ในองค์กรและการทำซ้ำใช้ในทางการศึกษาให้แก่สาธารณชน ลูกค้า หรือนักเรียน โดยที่การทำซ้ำงานโดยพนักงานของบริษัทเพื่อใช้เป็นภายในจะเสียเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำเป็นรายปี คิดคำนวณจากจำนวนพนักงานทั้งหมดของบริษัท ซึ่งพนักงานที่นำมาคำนวณเพื่อจัดเก็บเงินค่าตอบแทนนั้น ได้แก่ พนักงานประจำของบริษัท พนักงานระดับผู้จัดการ ผู้ชำนาญการทางด้านเทคนิค เจ้าหน้าที่ฝ่ายค้นคว้าวิจัย แต่ไม่รวมถึงพนักงานในตำแหน่งเสมียนหรือพนักงานชั่วคราว เมื่อทางบริษัทได้เข้าทำสัญญาแล้วพนักงานต่างที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นก็มีอำนาจ โดยชอบในการทำซ้ำงานที่ตนประสงค์ได้ตามเงื่อนไขต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ ทุกครั้งที่มีการทำซ้ำผู้รับอนุญาตจะต้องใส่รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อผู้แต่งหนังสือและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้แต่งหนังสือไว้ที่หน้าแรกของสำเนางาน นอกจากนี้ผู้รับอนุญาตจะแจ้งให้แก่ผู้ที่นำเอาสำเนาที่ได้จากการทำซ้ำตามสัญญาไปใช้ได้ทราบว่า "สำเนางานนี้ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำจาก CANCOPY ห้ามนำเอาสำเนาไปจำหน่ายหรือทำซ้ำอีก" (This

material has been copied under licence from CANCOPY. Any resale for profit or further copying of this material is strictly prohibited) การอนุญาตในรูปแบบนี้เปิดโอกาสให้ผู้รับอนุญาตสามารถที่จะทำข้างานที่ตนต้องการ โดยไม่จำกัดว่าองค์กรธุรกิจหรือบริษัทของผู้ได้รับอนุญาตตั้งอยู่ที่ใด อีกทั้งผู้ได้รับอนุญาตก็ไม่ต้องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับงานที่มีการทำซ้ำสำหรับการใช้ภายในองค์กรของสมาชิกทุกครั้งที่มีการทำสำเนา เพียงแต่ข้อมูลดังกล่าวจะต้องมีการจดบันทึกในช่วงที่มีการสุ่มตัวอย่าง (sample period) ซึ่งมีเวลาเพียง 4 สัปดาห์เท่านั้น สัญญาอนุญาตให้มีการทำซ้ำนี้จะมีอายุเพียงหนึ่งปี และการอนุญาตดังกล่าวนี้เป็นการอนุญาตทำซ้ำเพื่อให้พนักงานในองค์กรหรือบริษัทที่ขออนุญาตทำซ้ำเท่านั้น หากปรากฏว่าการทำซ้ำดังกล่าวทำเพื่อบุคคลภายนอก หลักเกณฑ์และเงื่อนไขบางอย่างก็จะเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะคิดคำนวณจากจำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ และผู้รับอนุญาตจะต้องนำส่งค่าตอบแทนดังกล่าวปีละครั้ง ณ วันที่สัญญาหมดอายุ ทั้งนี้ผู้รับอนุญาตจะต้องแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ได้นำเอามาทำซ้ำอย่างละเอียดทั้งหมดเพื่อเป็นข้อมูลในการคิดคำนวณและจัดสรรเงินค่าตอบแทนของ CANCOPY ส่วนเงื่อนไขอย่างอื่น เช่น การแจ้งค่าเตือนเกี่ยวกับการทำซ้ำตลอดจนการแสดงให้เห็นว่าสำเนางานไปใช้ ได้เห็นว่าสำเนางานดังกล่าวได้รับการอนุญาตจาก "CANCOPY" ดังเช่นกรณีการทำซ้ำเพื่อใช้ภายในองค์กรดังกล่าวข้างต้น

2. การอนุญาตให้ทำซ้ำแก่ร้านถ่ายเอกสาร (CANCOPY's Copyshop licence)

ใบอนุญาตนี้จะออกให้แก่ร้านถ่ายเอกสารเพื่อให้มีอำนาจในการทำข้างานลิขสิทธิ์ต่าง ๆ อาทิเช่น หนังสือและนิตยสารให้แก่ผู้ที่เข้ามาใช้บริการถ่ายเอกสาร ซึ่งการขออนุญาตสารทึบร้านถ่ายเอกสารนี้ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ชำระเงินประกันการจ่ายค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เป็นการล่วงหน้า จำนวน ๒00 ในวันทำสัญญา ซึ่งเจ้าของร้านถ่ายเอกสารสามารถนำเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ตนมี

หน้าที่ต้องนำส่งแก่ CANCOPY ปีละ 4 ครั้ง* หักจากเงินประกัน จำนวน \$ 200 ก่อนนำส่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์แก่ CANCOPY ต่อไป ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เจ้าของร้านถ่ายเอกสารจะต้องนำส่งนั้นเก็บจากลูกค้าที่นำเอางานมาทำซ้ำในอัตราหน้าละ \$.05 ต่อหน้า และทุกครั้งที่ทางร้านถ่ายเอกสารมีการทำข้างงานเจ้าของร้านหรือลูกจ้างของร้านที่ทำหน้าที่ให้บริการถ่ายเอกสาร จะต้องเก็บบันทึกข้อมูลของงานที่มีการนำเอามาทำซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นรายละเอียดชื่อของผู้แต่ง สำนักพิมพ์ โดย CANCOPY จะจัดส่งแบบฟอร์มให้ร้านถ่ายเอกสารที่เป็นสมาชิกของ CANCOPY ทุกแห่ง** ซึ่ง CANCOPY จะนำข้อมูลที่ได้จากร้านถ่ายเอกสารมาเป็นข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนให้แก่เจ้าของงาน อันมีลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของ CANCOPY ต่อไป เมื่อ

*กำหนดเวลาที่เจ้าของร้านจะต้องส่งข้อมูลเกี่ยวกับการทำซ้ำและเงินค่าตอบแทนแก่ CANCOPY มีดังต่อไปนี้

ครั้งที่	ช่วงเวลา	วันครบกำหนดส่ง
1	1 มกราคม - 31 มีนาคม	30 เมษายน
2	1 เมษายน - 30 มิถุนายน	31 กรกฎาคม
3	1 กรกฎาคม - 30 กันยายน	31 ตุลาคม
4	1 ตุลาคม - 31 ธันวาคม	31 มกราคม

** CANCOPY ได้จัดพิมพ์คู่มือเกี่ยวกับร้านถ่ายเอกสารที่เป็นสมาชิกของ CANCOPY ได้เผยแพร่

ทางร้านถ่ายเอกสารได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ได้แล้ว ทางร้านจะมีสิทธิที่จะทำซ้ำงานตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. ทำซ้ำงานได้ 15% ของงานทั้งหมด
2. ทำซ้ำลงบนกระดาษหรือวัตถุโปร่งแสงหรือสไลด์
3. ทำซ้ำจากงานต่าง ๆ เช่น หนังสือ นิตยสาร วารสาร และหนังสือพิมพ์
4. ทำซ้ำงานได้ไม่จำกัดจำนวนหน้าหากปรากฏว่างานที่จะนำมาทำซ้ำนั้น

ไม่มีการจัดพิมพ์อีกแล้ว

ที่สำคัญเมื่อทางร้านได้ทำซ้ำงานลิขสิทธิ์แต่ละรายแล้วก็ต้องแสดงหรือพิมพ์ข้อความว่า "สำเนางานนี้ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำจาก CANCOPY ห้ามนำเอาสำเนาไปจำหน่ายหรือทำซ้ำอีก "This material has been copied under licence from CANCOPY Any resale for profit or further Copying of this material is strictly prohibited นอกจากนี้ผู้รับอนุญาตคือเจ้าของร้านถ่ายเอกสารแต่ละรายจะต้องนำข้อมูลที่เก็บบันทึกรายละเอียดของงานที่ลูกค้าร้านนำมาทำซ้ำรายงานให้ CANCOPY นอกจากเงื่อนไขต่าง ๆ ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว เจ้าของร้านถ่ายเอกสารก็ต้องพึงระมัดระวังโดยตรวจสอบว่างานที่ลูกค้ามาให้ทางร้านทำซ้ำนั้นเป็นงานที่อยู่ในความดูแลของ CANCOPY หรือไม่ เนื่องจากหากร้านถ่ายเอกสารได้ถ่ายสำเนาซึ่งมิได้อยู่ในความดูแลของ CANCOPY เจ้าของงานนั้นก็จะมีสิทธิที่จะฟ้องร้องดำเนินคดีได้ทั้งทางแพ่งและทางอาญาที่ผ่านมาเคยมีการฟ้องร้องร้านถ่ายเอกสารมากมายอันเนื่องมาจากกรณีที่ร้านถ่ายเอกสารไม่ได้ตรวจสอบว่าเงินที่ลูกค้าของตนนำมาทำซ้ำนั้นเป็นงานที่อยู่ในความดูแลตามการอนุญาตให้ทำซ้ำของ CANCOPY หรือไม่ ดังเช่น เมื่อปี ค.ศ. 1996 ร้านถ่ายเอกสารแห่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยโตรอนโตถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ โดย CANCOPY เป็นโจทก์ร่วมกับสำนักพิมพ์ John Wiley & Sons เนื่องจาก Copywell ซึ่งเป็นร้านถ่ายเอกสารได้จำหน่าย ได้ทำสำเนา

ทั้งหมดของหนังสือกลุ่มเล่มหนึ่งของโจทก์เพื่อจำหน่ายแก่นักศึกษา ปี ค.ศ. 1993 ร้านถ่ายเอกสารในโตรอนโต ถูกฟ้องร้องดำเนินคดีละเมิดลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำ โดยมีข้อด้วยกฎหมาย ซึ่งศาลมีคำพิพากษาให้ร้านถ่ายเอกสารจ่ายเงินค่าเสียหายให้แก่โจทก์เป็นจำนวน \$ 132,000 และ

ในปี ค.ศ. 1994 ร้านถ่ายเอกสารในออตตาวาถูกฟ้องร้องดำเนินคดีในข้อหาทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยโดยไม่ได้รับอนุญาต

นอกจากมาตรการการอนุญาตและจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวไว้ข้างต้นแล้ว CANCOPY ได้ตระหนักถึงปัญหาการหลีกเลี่ยงกฎหมายของร้านถ่ายเอกสารบางร้านที่ไม่ยอมมาขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำ โดยทาง CANCOPY ได้ว่าจ้างนักสืบเอกชนสืบหาร้านถ่ายเอกสารที่ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขตามกฎหมายก็จะดำเนินการฟ้องร้องดำเนินการทางกฎหมาย หากปรากฏว่ามีการนำเอางานของสมาชิกไปทำซ้ำ โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนและหลังไม่จ่ายเงินค่าตอบแทน

3. การให้อนุญาตในการทำซ้ำสำหรับโรงเรียน (School Licensing)

เมื่อโรงเรียนต่าง ๆ ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำจาก CANCOPY แล้ว จะทำให้ครูของโรงเรียนนั้น ๆ มีสิทธิ์ที่จะทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ที่เจ้าของเป็นสมาชิกของ CANCOPY ไม่ว่าจะโดยรูปแบบใดก็ตาม อาทิเช่น ถ่ายเอกสาร แฟกซ์ พิมพ์ การทำคู่มือ (duplicate) จากเครื่องโทรเนียว ทำซ้ำลงบนไมโครฟิล์ม หรือ สไลด์ เป็นต้น แต่การทำซ้ำตามใบอนุญาตนี้ไม่รวมหรือครอบคลุมถึงการทำซ้ำโดยคอมพิวเตอร์ หากฝ่าฝืนโรงเรียนที่ได้กระทำจะต้องถูกดำเนินคดีโดย CANCOPY และเจ้าของลิขสิทธิ์ สิ่งที่ทางโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตจะสามารถทำซ้ำได้นั้นคือสิ่งตีพิมพ์ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ นิตยสาร (Magazines) วารสาร (Journals) และหนังสือพิมพ์ แต่ไม่รวมถึงงานที่มีได้มีการตีพิมพ์เผยแพร่ งานดนตรีกรรม หนังสือคู่มือการทำงาน (workbooks) ซีรอม (CD-ROMS) สิ่งตีพิมพ์ออกมาจากซีดีรอม ภาพถ่าย

ภาพพิมพ์ สิ่งพิมพ์รัฐบาลท้องถิ่นหรือสิ่งที่ไม่สามารถตีพิมพ์ เช่น คอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์ แต่อย่างไรก็ตามการอนุญาตให้ทำซ้ำมิได้หมายความว่าโรงเรียนต่าง ๆ จะสามารถทำซ้ำงานต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นโดยปราศจากข้อจำกัดเลย กล่าวคือครูของโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำนั้นสามารถที่จะทำซ้ำงานได้เพียง 10% ของจำนวนงานทั้งหมดเท่านั้นหรือทำซ้ำได้ทั้งหัวข้อ กรณีที่บทความหรืองานที่จะทำซ้ำมีหลายบทหลายหัวข้อ เช่นครูของโรงเรียนดังกล่าวสามารถทำซ้ำบทความทั้งบทความซึ่งเป็นบทความหนึ่งของหนังสือพิมพ์หรือบทเขียนรวมของนักเรียนคนเดียวหรือหลายคน (anthology) หรือบทหนึ่งจากหนังสือที่มีอยู่หลายบท การทำซ้ำภายใต้การอนุญาตนี้โรงเรียนสามารถทำซ้ำงานให้มีจำนวนที่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนและเพิ่มอีก 2 ชุด สำหรับครูผู้สอน นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ทำซ้ำงานให้เพียงพอตามความต้องการของห้องสมุด และนอกจากโรงเรียนที่ได้รับอนุญาตในการทำซ้ำจะสามารถทำซ้ำซึ่งงานที่เป็นของผู้สร้างสรรค์ชาวแคนาดาเดียนแล้วยังสามารถที่จะทำซ้ำงานที่เป็นของเจ้าของที่อยู่ต่างประเทศได้อีกด้วย เนื่อง CANCOPY มีข้อตกลงกับประเทศต่าง ๆ ในการดูแลรักษาผลประโยชน์ในงานวรรณกรรมซึ่งกันและกันตามหลักการต่างตอบแทน

ง. ประเทศอังกฤษ

การบริหารงานของ ALCS (Authors' Licensing & Collecting Society) นั้น จะบริหารงานโดย Council of Management ซึ่งเป็นนักเขียนมีจำนวนทั้งสิ้น 8 คน 4 คนแรก ได้แก่ สมาชิกของ ALCS ที่ได้รับการคัดเลือกจากสมาชิกสามัญทั้งหมด ส่วนอีก 4 คน รับการแต่งตั้งจากสมาคมนักประพันธ์และนักเขียนแห่งเกรทบริเตน (Society of Authors and Writers' Guild of Great Britain) โดย ALCS นั้นมีวัตถุประสงค์หลักในการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เหมาะสมและสมเหตุสมผล และจะต้องดำเนินการให้ผู้สร้างสรรค์งานได้รับส่วนแบ่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ถูกต้องตามส่วน

ที่เขาควรจะได้รับ ทั้งนี้ ALCS จะมอบอำนาจให้ CLA นั้นเป็นตัวแทนในการพิทักษ์ผลประโยชน์ในงานวรรณกรรมให้แก่สมาชิกของตน พร้อมทั้งจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในนามของ ALCS และสมาชิกของ ALCS สำหรับการบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CLA นั้น อยู่ภายใต้การดำเนินงานของผู้ก่อตั้งคือ ALCS (Authors' Licensing & Collecting Society) และ PLS (The Publishers' Licensing Society) ซึ่งสมาคมมีสถานะเป็นสมาชิกของ CLA การบริหารงานของ CLA ก็จะมีเหมือนกับ RRO และบริษัททั่ว ๆ ไป ซึ่งมีคณะกรรมการที่ประกอบด้วย

1. คณะกรรมการบริหารทั้งหมด 11 คน โดยรวมประธานและรองประธาน
2. เลขานุการ
3. ที่ปรึกษา CLA ซึ่งแต่งตั้งจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายลิขสิทธิ์
4. ผู้ตรวจสอบ (auditors) เป็นบริษัทที่มีความเชี่ยวชาญทางด้านระบบการตรวจสอบ ซึ่งได้รับการคัดเลือกมาจากคณะกรรมการบริหารของ CLA

ปัจจุบัน CLA ได้มีการอนุญาตให้มีการทำซ้ำกับโรงเรียนกว่า 30,170 แห่ง โรงเรียนเอกชนกว่า 2,400 แห่ง โรงเรียนสอนภาษากว่า 350 แห่ง และยังมีการอนุญาตให้แก่องค์กรธุรกิจต่าง ๆ อีกมากมาย อาทิเช่น บริษัทที่เกี่ยวข้องกับยา 60 แห่ง และยังรวมถึงสำนักงานกฎหมายอีกกว่า 13,000 แห่ง ซึ่ง CLA ได้จัดให้มีการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำให้แก่องค์กรต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นองค์กรทางธุรกิจ หน่วยงานของรัฐ สถาบันการศึกษาระดับสูง สถาบันการศึกษา โรงเรียน ดังรายละเอียดของการอนุญาตแต่ละประเภท

1. การอนุญาตสำหรับองค์กรธุรกิจ (Business)

CLA จะให้อนุญาตแก่องค์กรธุรกิจในการทำซ้ำงานวรรณกรรมประเภทหนังสือ วารสาร (journal) นิตยสาร (periodicals) โดยผู้ใช้ (user) จะต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปี อัตราค่าธรรมเนียมรายปีจะมีความแตกต่างกันออกไปตามประเภทของธุรกิจ โดยคิดคำนวณตามจำนวนลูกจ้างของแต่ละองค์กร CLA จะกำหนดอัตราค่าตอบแทนแยกตามประเภท มีการจัดแบ่งหมวดหมู่ขององค์กรออกตามการดำเนินธุรกิจขององค์กรแต่ละประเภทและจะมีการกำหนดว่าแต่ละองค์กรสามารถทำซ้ำงานทั้งสามประเภทข้างต้นได้ในอัตรา 9 แผ่น สำหรับหนังสือ 19 แผ่น สำหรับวารสาร (journal) และ 29 แผ่นสำหรับนิตยสาร (periodicals) และค่าธรรมเนียมก็แตกต่างกันออกไปด้วย และจากการสำรวจพฤติกรรมการทำซ้ำงานของ CLA ปรากฏว่ามีการทำซ้ำในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นองค์กรธุรกิจอีกมากโดยเฉลี่ย 8 ใน 10 คน แสดงให้เห็นว่าการให้อนุญาตยังอาจจะไม่สะดวกแก่ผู้ที่ประสงค์จะขอทำซ้ำงาน CLA ซึ่งได้จัดตั้งหน่วยงานที่เรียกว่า Copywatch hotline เพื่อเป็นศูนย์ในการขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำหรือเป็นสถานที่รับแจ้งเหตุการณ์ทำซ้ำหรือทำซ้ำเนาโดยไม่ได้รับอนุญาต ในขณะเดียวกัน CLA ได้ตระหนักว่าการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ อยู่บนพื้นฐานของการแข่งขันทุกวินาที ดังนั้นการให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เร็วกว่าคู่แข่งย่อมเป็นหัวใจหลักในการดำเนินธุรกิจ CLA จึงได้หาวิธีการอนุญาตที่รวดเร็วตามความต้องการทางธุรกิจ จึงได้จัดให้มีบริการขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำแบบด่วนขึ้นโดยบริการนี้มีชื่อว่า "CLARCS" (The CLA's Rapid Clearance Service) เป็นบริการผ่านทางคอมพิวเตอร์ เมื่อผู้ใช้ประสงค์จะขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำโดยด่วนก็จะเข้าไปขออนุญาตในคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะปรากฏรายละเอียดตามนี้

นอกจากการขออนุญาตผ่านทางคอมพิวเตอร์แล้วผู้ใช้อื่นยังสามารถขออนุญาตผ่านทางโทรศัพท์หรือทางโทรสาร โดยชำระค่าธรรมเนียมผ่านทางบัญชีธนาคารจากการให้บริการดังกล่าว ผู้เขียนเห็นว่า CLA ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญในความสะดวกรวดเร็วของการติดต่อขออนุญาตอันจะเป็นการส่งเสริมให้ผู้ใช้เคารพสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดด้วย

2. การอนุญาตให้ทำซ้ำแก่หน่วยงานของรัฐบาล

CLA ได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการทำงานวรรณกรรมขององค์กรของรัฐบาลที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายด้วย จึงได้กำหนดให้มีการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำแก่หน่วยงานของรัฐบาลดังนี้

1. หน่วยงานรัฐบาลกลาง (Central Government) เมื่อได้รับอนุญาตก็จะมีสิทธิทำซ้ำงานที่ได้รับอนุญาต สำหรับการคิดคำนวณค่าตอบแทน CLA จะใช้วิธีการสำรวจจำนวนงานที่มีการทำซ้ำ แล้วนำข้อมูลที่ได้มาคิดคำนวณตามจำนวนและประเภทของงานที่มีการทำซ้ำ

2. Public Bodies เป็นการอนุญาตที่ใช้กันอย่างมาตรฐาน โดยคิดค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามจำนวนเจ้าหน้าที่ระดับสูง หรือเทียบเท่าในอัตราคนละ 12 ปอนด์

3. การอนุญาตให้ทำซ้ำสำหรับสถาบันการศึกษาระดับสูง

การอนุญาตประเภทนี้ CLA อนุญาตให้กับมหาวิทยาลัย โดยเจ้าหน้าที่ตลอดจนที่นิสิตนักศึกษาของทั้งมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยจะได้รับการอนุญาตเพื่อทำซ้ำงานวรรณกรรมประเภทหนังสือ และวารสาร (journals) ซึ่งได้จัดพิมพ์ในสหราชอาณาจักรและที่จัดพิมพ์ในต่างประเทศ ซึ่งประเทศต่าง ๆ เหล่านี้ได้มีข้อตกลงในการให้ความร่วมมือจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ กับ CLA แต่ทั้งนี้ก็มีได้

หมายความว่าเจ้าหน้าที่หรือนิสิตนักศึกษาของสถาบันทั้งสองจะสามารถทำซ้ำงานได้มีข้อจำกัด กล่าวคือแม้ได้รับอนุญาตให้ทำซ้ำก็ต้องอยู่ภายในขอบเขตของสัญญาอนุญาต แต่ละฉบับที่มีการตกลงกัน หากทำซ้ำเกินจำนวนที่กำหนดไว้ในสัญญาผู้ทำซ้ำก็จะมีผิดตามกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ แต่ทั้งนี้มหาวิทยาลัยมีสิทธิในการตัดลอกหรือทำซ้ำหนังสือหรือวารสาร (journal) เพื่อใช้ในชั้นเรียนได้ แต่งานที่มีการทำซ้ำจะต้องมีจำนวนไม่เกินจำนวนนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียน ซึ่งรายละเอียดของข้อจำกัดการทำซ้ำมีดังนี้คือ

- การทำซ้ำจากหนังสือจะต้องไม่เกิน 5% หรือหนึ่งบทในหนังสือ เว้นแต่เรื่องสั้นหรือบทกวีที่สามารถทำซ้ำได้มากกว่า 1 หน้า แต่ไม่เกิน 10 หน้า
- การทำซ้ำจากวารสาร นิตยสาร หรือบทความทางกฎหมาย สื่อสิ่งพิมพ์ฉบับหนึ่งจะทำซ้ำได้ไม่เกินหนึ่งบทความ

กรณีที่ทางมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยมีความประสงค์จะทำซ้ำโดยด่วน สถาบันทั้งสองสามารถใช้บริการการให้อนุญาตเพื่อการทำซ้ำด่วนจากบริการ "CLARC" ได้เช่นเดียวกับการอนุญาตให้ทำซ้ำโดยองค์กรธุรกิจ

จ. ประเทศญี่ปุ่น

การบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ JRRC นั้น จะดำเนินการโดยคณะกรรมการดำเนินงาน²² ทั้งหมด 24 คน โดยคัดเลือกจากกลุ่มผู้สร้างสรรค์ (authors) จำนวน 7 คน จากกลุ่มสมาคมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา (academic societies group) จำนวน 7 คน ที่เหลืออีก 3 คน มาจากนักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายลิขสิทธิ์และผู้ตรวจสอบ (auditors) สำหรับการให้อนุญาต JRRC จะให้ผู้ใช้ทำสัญญาเมื่อได้รับอนุญาต

²² รายละเอียดโปรดดูข้อบังคับของ JRRC ในภาคผนวก

ผู้ที่มีสิทธิ์ที่จะทำข้างานซึ่งได้รับอนุญาต โดย JRRC ได้กำหนดรูปแบบของสัญญา ออก 2 รูปแบบ ได้แก่

1. Individual Authorization Contracts เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างบุคคลที่มีความประสงค์จะขออนุญาตเพื่อทำข้างานไปใช้เป็นการส่วนตัว (individual use) กับ JRRC

2. Blanket Authorization Contracts เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างห้องสมุด มหาวิทยาลัย องค์กรบริหารหรือหน่วยงานของรัฐ (administration bodies) องค์กรธุรกิจ ศูนย์ถ่ายเอกสาร

ทั้งนี้เมื่อมีการทำข้างานตามสัญญาทั้งสอง ผู้ใช้ก็ต้องจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ JRRC จะจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางสมาคมต่าง ๆ ที่เจ้าของงานลิขสิทธิ์แต่ละคนเป็นสมาชิกอยู่²³ สำหรับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรมนั้นในเบื้องต้นมีการเสนอให้คิด ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรม 20 เยน ต่อการทำข้างานหนึ่งครั้ง แต่มีผู้โต้แย้งว่าค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรมที่สูงเกินกว่าที่ผู้ข้างานไปทำข้างานจะยอมรับได้และจะอาจจะทำให้มีการหลีกเลี่ยงและยากต่อการจัดเก็บ คณะกรรมการจึงได้เสนออัตราค่าธรรมเนียมใหม่เหลือเพียง 2 เยน ต่อการทำข้างานหนึ่งครั้ง เมื่อมีการปรับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรมแล้วส่งผลทำให้ JRRC สามารถเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรมหรือค่าธรรมเนียมจากการทำข้างานได้ถึง 100 ล้านบาทหรือประมาณ 25 ล้านบาทต่อปีนับเป็นเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำข้างานวรรณกรรมจำนวนไม่น้อย นอกจากค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ผู้ใช้ (user) จะต้องเสียให้แก่ JRRC ตามอัตราต่อจำนวนหน้าที่มีการทำสำเนาแล้ว ผู้ใช้ก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปีซึ่งคิดคำนวณจากจำนวนลูกจ้างและจำนวนเครื่องถ่ายเอกสาร ซึ่งการดำเนินงานของ

²³ รายละเอียดโปรดดู หัวข้อ 3.3 จ.

JRRC จะถูกกำกับดูแลภายใต้กฎหมายเกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1939" (Law on Intermediary Business Concerning Copyrights of 1939) เป็นกฎหมายที่ควบคุมการดำเนินงานขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่มีลักษณะเป็นการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นสมาคมจัดเก็บค่าใช้สิทธิ (collecting society) ในนามของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยกำหนดลักษณะขององค์กรดังกล่าวว่า หมายถึง องค์กรที่ดำเนินการเป็นตัวแทน หรือเป็นสื่อกลางการอนุญาตให้บุคคลอื่นใช้งานที่องค์กรได้รับโอนสิทธิมาจากเจ้าของลิขสิทธิ์ กฎหมายกำหนดให้ผู้ประสงค์จะดำเนินธุรกิจดังกล่าวแจ้งขอบเขตและวิธีการดำเนินงานเพื่อขออนุมัติจากคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม เมื่อได้รับอนุมัติแล้ว จะต้องได้รับการรับรองอีกครั้งหนึ่งจากคณะกรรมการขององค์กรฯ ในเรื่องข้อกำหนดเงื่อนไข หรือระเบียบการดำเนินงาน การกำหนดอัตราค่าใช้สิทธิ การแก้ไขเปลี่ยนแปลงขอบเขตและวิธีการดำเนินงานและหากคณะกรรมการขององค์กรฯ เห็นเป็นการจำเป็นอาจออกคำสั่งให้ผู้ดำเนินธุรกิจนี้ทำรายงานเกี่ยวกับธุรกิจ บัญชีการเงิน และเอกสารต่าง ๆ ได้

นอกจาก JRRC จะถูกควบคุมการดำเนินงานด้วยกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินธุรกิจสื่อกลางด้านลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1939 (Law on Intermediary Business Concerning Copyrights of 1939) แล้ว ยังมีหน่วยงานของรัฐที่เข้ามากำกับดูแลการดำเนินงานของ JRRC ด้วย คือ องค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรมได้ร่วมดำเนินงานกับคณะกรรมการที่ปรึกษาเพื่อส่งเสริมนโยบายด้านวัฒนธรรม (Advisory Committee for promoting Cultural Policy) ในองค์ประกอบด้วยศิลปิน (artists) ผู้นำด้านสถาบันบันเทิง (leaders in private enterprise) การสื่อสารและสมาคม (media and academia) มีกรรมการ (member committee) จำนวน 44 คน มีอนุกรรมการ 3 คน ทำหน้าที่ศึกษาโครงสร้างพิเศษของนโยบายทางวัฒนธรรม 3 เรื่อง ได้แก่ การสร้างสรรค์ศิลปะ วัฒนธรรมในท้องถิ่นและในชีวิตประจำวัน และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ

องค์กรเพื่อกิจการด้านวัฒนธรรม ก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ.1968 โดยการรวมตัวของสำนักงาน Cultural Bureau และคณะกรรมการ Cultural Properties Protection Commission (ซึ่งก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ.1950 ในฐานะเป็นองค์กรช่วยเหลือกระทรวงศึกษาธิการ) องค์กรฯ มีหน้าที่สนับสนุนด้านวัฒนธรรม การรักษา และการใช้ประโยชน์ทรัพย์สิน ด้านวัฒนธรรม นอกจากนั้นองค์กรฯ ยังได้รับความร่วมมือในการวางแผนนโยบายทางวัฒนธรรมจากสำนักงาน Cultural Policy Planning ซึ่งก่อตั้งขึ้นภายในส่วนงาน General Affair Division นอกจากนั้น องค์กรฯ ยังขึ้นตรงต่อรัฐมนตรีศึกษาธิการ วิทยาศาสตร์และวัฒนธรรม (Minister of Education Science and Culture) ในองค์กรฯ มีคณะกรรมการ (Commissioner for Cultural Affair) และผู้ทำการแทน คณะกรรมการมีความรับผิดชอบในเรื่องต่าง ๆ เช่น เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรม ส่งเสริมงานศิลปะ ภาษาญี่ปุ่น สำนักงานลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ ส่วนกิจกรรมทางศาสนา เป็นต้น

ฉ. ประเทศนอร์เวย์

Kopinor มีโครงสร้างการดำเนินงานที่มีระบบมีการกำหนดขอบเขตหน้าที่ของคณะทำงานของ Kopinor แน่ชัด โดย Kopinor มีคณะทำงานดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการสมาชิก (Kopinor's Member Council)
2. คณะกรรมการบริหาร (Kopinor's Executive Board)
3. คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Kopinor's Board of Distribution)
4. คณะกรรมการดำเนินงาน (Kopinor's administration)

คณะกรรมการสมาชิก (Kopinor's Member Council)

คณะกรรมการนี้จะประกอบด้วยตัวแทนจากสมาคมที่เป็นสมาชิกของ Kopinor ทั้งหมด สมาคมละหนึ่งคน โดยคณะกรรมการเหล่านี้มีหน้าที่วางกรอบในการดำเนินงาน ตลอดจนวางแผนในการให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ ตลอดจนการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่สมาชิกทั้งหมด ควบคุมการทำงานของคณะกรรมการบริหาร (Kopinor's Executive Board) และคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Kopinor's Board of Distribution) และมีหน้าที่ในการคัดเลือกผู้ที่เข้ามาดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการทั้งสองดังกล่าวข้างต้น

คณะกรรมการบริหาร (Kopinor's Executive Board)

คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยสมาชิก 7 ท่าน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการสมาชิkdังกล่าวข้างต้น และมีประธานอีก 1 ท่าน รวมเป็น 8 ท่าน โดยคณะกรรมการบริหารนี้มีหน้าที่จัดการดำเนินงานทางด้านธุรการของ Kopinor ทุกอย่าง เว้นแต่งานที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวถึงต่อไป

คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Kopinor's Board of Distribution)

คณะกรรมการดังกล่าวนี้ประกอบด้วยสมาชิก 6 ท่าน ซึ่งจำนวนสมาชิkdังกล่าวได้รวมถึงประธานด้วย โดยสมาชิกทั้ง 6 ได้รับการคัดเลือกจากคณะกรรมการสมาชิก คณะกรรมการมีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ให้แก่สมาชิกของ Kopinor โดยเร็ว และนอกจากนี้คณะกรรมการยังมีหน้าที่เป็นผู้ชี้ขาดหากปรากฏว่าคู่กรณีอื่นได้แก่ Kopinor และผู้ขออนุญาตเพื่อการทำซ้ำไม่สามารถ

จะตกลงกันได้ในเรื่องที่เกี่ยวกับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ หากข้อพิพาทดังกล่าวยังไม่สามารถที่จะระงับ โดยคำตัดสินของคณะกรรมการได้ ข้อพิพาทดังกล่าวจะถูกส่งไปให้คณะกรรมการชี้ขาดค่าสิทธิ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการสมาชิก โดยคณะกรรมการชี้ขาดนี้ประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมด 3 คน ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายลิขสิทธิ์ โดยสมาชิก 1 ท่าน ได้รับการคัดเลือกจากสมาคมตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์หรือผู้สร้างสรรค์ที่เป็นสมาชิกของ Kopinor คนที่ 2 ได้รับการคัดเลือกจากองค์กรทางด้านสำนักพิมพ์ สำหรับสมาชิกคนที่ 3 นี้ ได้รับการคัดเลือกจากสมาชิกคนที่ 1 และคนที่ 2 หากไม่สามารถตกลงกันได้ ประธานของเนติฯ แห่งนอร์เวย์จะเป็นผู้ชี้ขาด ข้อพิพาทที่เกี่ยวกับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนที่จะส่งมายังคณะกรรมการชี้ขาดจะต้องมีการพิจารณาจากคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทน ก่อนหากไม่สามารถตกลงกันได้จึงจะสามารถส่งข้อพิพาทดังกล่าวมาให้คณะกรรมการชี้ขาดเป็นผู้ตัดสิน โดยคู่กรณีจะต้องมีหนังสือมายังคณะกรรมการภายใน 2 เดือนนับจากวันที่คู่กรณีได้รับคำตัดสินจากคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทน หากเกินกำหนดเวลาดังกล่าว ข้อพิพาทนั้นเป็นอันสิ้นสุด

การบริหารการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนของ Kopinor นั้นจะอยู่ในรูปของการกำหนดให้ผู้ที่มีความประสงค์จะขอทำชิ้นงานวรรณกรรมเข้าทำสัญญาซึ่งทาง Kopinor ได้คิดรูปแบบของสัญญาที่มีความเหมาะสมกับการดำเนินงานของผู้ขออนุญาตแต่ละราย ปัจจุบัน Kopinor ได้ทำสัญญานุญาตให้แก่โรงเรียนเอกชนและของรัฐ มหาวิทยาลัยและวิทยาลัย ตลอดจนองค์กรของรัฐบาล นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงองค์กรหน่วยงานส่วนกลางและส่วนท้องถิ่น ดังเช่น องค์กรโทรทัศน์ ไซเรนดิย์ บริษัททางรถไฟ กลุ่มองค์กรร่วมภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมของนอร์เวย์ เพื่อการทำซ้ำสำเนางานกับกลุ่มบริษัทสมาชิกกว่า 11,000 บริษัท สำนักงานศูนย์กลางการร่วมมือทางการเกษตร นอกจากนี้ Kopinor ยังเข้าทำสัญญากลุ่มองค์กรและบริษัทเอกชนซึ่งส่วนใหญ่เป็นธนาคาร บริษัทประกันภัยและสถาบันทางการเงิน และสำนักงานกฎหมายกว่า 30% สำหรับอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น แต่ก่อนมีการจัดเก็บแบบเหมาจ่าย (lump sum) แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 1980 มีการเปลี่ยนแปลงมาเป็นการชำระแบบคิดจากจำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ โดยอาศัยข้อมูลจากการสำรวจทางสถิติ

3.3.2 สิทธิและหน้าที่ขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม

โดยหลักแล้วองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใดนั้น จะมีการดำเนินงานที่คล้าย ๆ กัน กล่าวคือเป็นตัวแทนในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อเก็บได้แล้วก็มีหน้าที่ในการจัดสรรให้แก่ผู้เกี่ยวข้องต่อไป หน้าที่หลัก ๆ ขององค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมในต่างประเทศ เรียกว่า องค์กรสิทธิในการทำซ้ำ หรือ Reproduction Rights Organisation (RROs) คือการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากการทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ในอาณาเขตดินแดนของที่นี่ได้แก่การทำสำเนาโดยเครื่องถ่ายเอกสารในแต่ละประเทศที่ RROs ตั้งอยู่ แล้วนำเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมที่จัดเก็บได้นี้จัดสรรแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่ถูกนำไปใช้โดยการทำซ้ำ โดย RROs ทำหน้าที่คล้ายกับธนาคาร โดยที่ธนาคารมีลูกค้ายอยู่ 2 กลุ่มคือ ผู้ฝากเงินและผู้กู้เงิน ในขณะที่ลูกค้ายของ RROs คือเจ้าของลิขสิทธิ์ และผู้นำเอางานลิขสิทธิ์ของผู้อื่นไปใช้ RROs จะเป็นศูนย์กลางในการรวบรวมสมาชิกซึ่งเป็นเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ และศูนย์กลางในการอนุญาตให้มีการนำเอางานไปใช้โดยจะจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจากผู้มาขออนุญาต ซึ่งมีรูปแบบและวิธีการดังที่กล่าวไว้ในข้อ 3.3.1

สิทธิในการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมหรือค่าตอบแทนกรณีที่มีการนำเอางานไปใช้ ปกติจะเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวแต่ในบางกรณีเจ้าของลิขสิทธิ์อาจจะมอบสิทธิในการแสวงหาผลประโยชน์ในลิขสิทธิ์นั้นให้แก่บุคคลอื่น การแสวงหาผลประโยชน์ดังกล่าว ซึ่งเป็นผลประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ (economic right) แทนตัวเองก็ได้ ดังเช่นการโอนสิทธิการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อมีการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่องค์กรบริหารการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม ซึ่งอาจจะเป็นการโอนสิทธิในตัวงานลิขสิทธิ์ทั้งหมด หรือโอนแต่สิทธิในการจัดการในสิทธิต่าง ๆ

เช่น สิทธิในการจัดเก็บค่าตอบแทนในการใช้งานให้แก่องค์กรจัดเก็บสิทธิตอบแทน ลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมตามวิสัยฉบับนี้ หรืออาจจะเป็นการโอนสิทธิของ สมาคมแต่ละสมาคม เช่น สมาคมนักประพันธ์ สมาคมนักหนังสือพิมพ์ สมาคมผู้ผลิตสื่อ การเรียนการสอน ฯลฯ อาจโอนสิทธิในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมที่ตนมีสิทธิให้แก่องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมก็ได้ หรืออาจจะเป็นการโอนกันระหว่าง RROS ในแต่ละประเทศ ก็สามารถที่จะโอนสิทธิหรือขอความร่วมมือในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรมกับ RROS ของแต่ละประเทศได้เช่นกัน ในการทำางานวรรณกรรม ซึ่งวิธีการจัดเก็บค่าตอบแทนตลอดจนวิธีการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ก็มีอยู่หลากหลายวิธีดังที่ได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 (ข้อที่ 2.3) แต่อย่างไรก็ตาม RROS ของแต่ละประเทศก็มีวิธีการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ที่เก็บได้แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมของ แต่ละประเทศ ดังรายละเอียดของวิธีการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ของ RROS แต่ละประเทศ ดังต่อไปนี้

ก. ประเทศออสเตรเลีย

ภายใต้การอนุญาตให้นำเอาางานวรรณกรรมไปทำา CAL จะต้อง พิจารณาดูว่างานใดของสมาชิกถูกนำเอาไปทำาสำเนาและคิดคำนวณเงินค่าตอบแทน ซึ่งจะมีการจัดเก็บในอัตราต่อหน้าที่มีการทำาสำเนาเมื่อจัดเก็บได้แล้วก็จะส่งมอบหรือ จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวให้แก่เจ้าของงานลิขสิทธิ์ ดังนั้นวิธีการคิดคำนวณ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการบริหารการจัดเก็บเงินค่าสิทธิหรือ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CAL ซึ่ง CAL จะต้องเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมต่อการจัด เก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าว ซึ่ง CAL ก็มีวิธีการในการจัดเก็บและ

จัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวที่เรียกว่า "Monitoring Copying" ซึ่งวิธีนี้ผู้ได้รับอนุญาตจาก CAL (CAL's licencees) จะต้องเป็นผู้จัดข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับงานที่มีการทำซ้ำไม่ว่าจะเป็นชื่อเรื่อง ผู้แต่ง สำนักพิมพ์ และจะต้องมีการจดบันทึกว่าในแต่ละครั้งที่มีการทำซ้ำหรือทำสำเนา นั้นมีจำนวนเท่าไรอย่างละเอียด และส่งรายงานการบันทึกข้อมูลดังกล่าวให้แก่ CAL เพื่อ CAL จะได้นำข้อมูลที่ได้จากการทำบันทึกของผู้ใช้งานมาตรวจสอบกับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ผู้ได้รับอนุญาต หรือผู้ใช้งานได้นำส่งว่ามีความถูกต้องตรงกันหรือไม่เพียงใด เพื่อทำการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องตามความเป็นจริงต่อไป ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้จะเป็นวิธีที่ให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับเอกสารและจำนวนงานที่มีการทำสำเนาได้อย่างถูกต้องและแม่นยำวิธีหนึ่ง

แต่ในทางปฏิบัติแล้วผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้นำเอางานไปทำซ้ำ (user) เป็นจำนวนน้อยที่จะบันทึกข้อมูลของงานที่มีการทำซ้ำทั้งหมดและมักจะละเลยในการแจ้งข้อมูลที่ถูกต้องแท้จริงในการทำซ้ำแต่ละครั้งไม่ว่าจะเป็นข้อมูลหรือรายละเอียดที่เกี่ยวกับชื่องาน ชื่อผู้แต่ง ตลอดจนจำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ ทำให้ CAL ประสบกับความยากลำบากในการคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ อีกทั้งการจดบันทึกข้อมูลดังกล่าวเป็นการจดบันทึกของผู้ใช้งานหรือผู้ได้รับอนุญาต ซึ่งคงปฏิเสธไม่ได้ว่าบางครั้งผู้ที่นำเอางานไปทำสำเนานั้นก็ไม่อยากที่จะให้ข้อมูลที่ถูกต้องแท้จริงกับ CAL เนื่องจากจะกระทบถึงเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ผู้ใช้จะต้องจ่ายในจำนวนที่สูงหากทางผู้ใช้หรือผู้ได้รับอนุญาตแจ้งข้อมูลที่แท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลที่เกี่ยวกับจำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ จึงก่อให้เกิดการแจ้งข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ส่งผลกระทบโดยตรงถึงจำนวนเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้น้อยกว่าความเป็นจริง ทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของ CAL มิได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามความเป็นจริง

เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวทางรัฐบาลกลาง ของออสเตรเลีย (Federal Government) จึงได้คิดมาตรการใหม่ในการจดบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำที่ตรงกับความเป็นจริงอันได้แก่ วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling System) เพื่อเป็นทางเลือกในการคิดคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตลอดจนการจัดเก็บและจัดสรรเงิน

คำตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าวว่า ผู้ใช้ควรที่จะต้องจ่ายเงินคำตอบแทนให้แก่ CAL เป็นจำนวนเท่าไรจึงจะถูกต้องแม่นยำและเป็นธรรมทั้งฝ่ายผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์และฝ่ายผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้ใช้งาน ซึ่งวิธีการชำระคำตอบแทนโดยการสุ่มตัวอย่างนี้ได้รับการยอมรับจากผู้ได้รับอนุญาตมากกว่าวิธีการจับบันทึกด้วยตัวเอง ภายใต้ระบบการสุ่มตัวอย่างนี้ CAL จะทำการสำรวจการทำซ้ำกับกลุ่มองค์กรที่มีข้อตกลงสัญญาในการทำซ้ำกับ CAL เป็นระยะเวลาสั้น ๆ ของแต่ละปี ในการสำรวจแต่ละครั้งจะมีกลุ่มโรงเรียนประมาณ 25 - 30 โรงเรียนเข้าร่วมการสำรวจดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ตลอดจนกระทรวง ทบวง กรม และสถาบันต่าง ๆ ที่จะต้องมีการนำเอางานวรรณกรรมไปใช้โดยการทำให้ความร่วมมือในการสำรวจดังกล่าวด้วย โดยผู้ใช้งานลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำก็ต้องให้ความร่วมมือในการแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับงานลิขสิทธิ์ที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำให้ทาง CAL ได้รับทราบ CAL จะนำข้อมูลที่ได้จากผู้ใช้งานไปคำนวณคำตอบแทนลิขสิทธิ์ตามข้อมูลที่ได้จากสถาบันต่าง ๆ ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการทำซ้ำเพื่อจัดสรรเงินคำตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์ที่ต้องต่อไป

ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ส่วนใหญ่จะพบว่าในทางปฏิบัติแล้ว เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์โดยการทำซ้ำนั้นจะสามารถทำการบันทึกชื่องานและจำนวนสำเนางานที่มีการทำซ้ำได้ทั้งหมดและก็เป็นไปไม่ได้ที่ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์จะแจ้งข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำว่ามี การทำสำเนาเป็นจำนวนมากน้อยเท่าไร ซึ่งบางครั้งมีการถ่ายสำเนาหลายงานและเป็นจำนวนมากแต่ผู้ใช้ก็หลีกเลี่ยงที่จะให้ข้อมูลที่ถูกต้องเนื่องจากข้อมูลดังกล่าวจะทำให้เขาต้องจ่ายเงินคำตอบแทนลิขสิทธิ์ขึ้นตามจำนวนที่มีการทำซ้ำ* ซึ่งภายใต้ระบบการสุ่มตัวอย่างนี้จะทำให้ผู้ได้รับอนุญาตหรือผู้ใช้งานมีภาระในการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับปริมาณงานที่มีการนำเอามาทำซ้ำน้อยลง หรือไม่ต้องมีการจับบันทึกเลย และระบบดังกล่าวนี้ยังให้ผลในการคำนวณคำตอบแทนและข้อมูลที่แม่นยำมากกว่าการจับบันทึกโดยตัวผู้ใช้งานเองตามระบบ "Monitoring Copying" ดังนั้นผู้ใช้งาน

* การคิดคำนวณคำตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นจะคิดต่อหน้าที่มีการทำซ้ำ

ลิขสิทธิ์จึงมีความประสงค์ที่จะให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลแก่ CAL เนื่องจากไม่ต้องเสียเวลาในการบันทึกข้อมูลทุกครั้งที่มีการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปทำซ้ำ

ระบบการสุ่มตัวอย่างนี้จะให้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำและประหยัดค่าใช้จ่ายและเวลาในการหาข้อมูล เพื่อนำมาคำนวณและจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ทำให้สมาชิกของ CAL ได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในจำนวนที่มากขึ้น เนื่องจากไม่ต้องถูกหักค่าใช้จ่ายในการหาข้อมูลซึ่งการสุ่มตัวอย่างเพื่อการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้ทาง CAL ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสถิติเป็นผู้ดำเนินการจัดเก็บข้อมูลเพื่อนำมาประเมินว่าสถานที่ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ เช่น โรงเรียน มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หน่วยงานของรัฐ ตลอดจนร้านค้า เอกสารมีการทำซ้ำ โดยการทำสำเนาเฉลี่ยแล้วเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด รวมตลอดทั้งรายละเอียดหรือข้อมูลของงานที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำ ซึ่งได้แก่ ชื่องาน ผู้แต่ง ประเภทของงานที่มีการทำซ้ำ ซึ่งจะเห็นได้ว่าข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะทำให้ CAL สามารถที่จะจัดสรรเงินในจำนวนที่ถูกต้องให้แก่เจ้าของงานวรรณกรรมที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำ โดยทางสำนักงานสถิติ เอกชนจะขอความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เลือกชำระเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างในการให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสำนักงานสถิติ เพื่อเป็นข้อมูลในการสำรวจ เพื่อเป็นการสุ่มตัวอย่างโดยใช้เวลาประมาณ 4 ปี ถึง 6 ปี กลุ่มหน่วยงานเหล่านี้จะต้องเก็บข้อมูลที่เกี่ยวกับการทำซ้ำของตนในระหว่างเวลาที่มีการสำรวจ โดยทางสำนักงานสถิติ เอกชนและ CAL จะให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการจัดเก็บข้อมูลการทำซ้ำเพื่อให้ข้อมูลที่ได้รับมีความถูกต้องแม่นยำมากที่สุด ตลอดจนแจ้งให้หน่วยงานที่เข้าร่วมการสำรวจได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ในการนำเอาข้อมูลที่ได้จากการสำรวจไปใช้

นอกจากนี้ CAL ก็จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์และข้อจำกัดในการให้ความคุ้มครองตามสัญญาที่ทาง CAL เป็นผู้ทำและในระหว่างที่มีการสำรวจข้อมูลในหน่วยงานต่าง ๆ สำนักงานสถิติและ CAL ก็จะจัดส่งเจ้าหน้าที่ของตนไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ที่เข้าร่วมการสำรวจข้อมูลเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของจำนวนงานที่ถูกทำซ้ำและตรวจดูมิเตอร์ของเครื่องถ่ายเอกสารว่าในแต่ละวันมี

การทำซ้ำในแต่ละหน่วยงานมากนัก้อยเพียงใด จะเห็นได้ว่าทาง CAL และสำนักงานสถิติเอกชนได้จัดวางมาตรการในการป้องกันความคลาดเคลื่อนของข้อมูลเกี่ยวกับการทำซ้ำ อันอาจจะเกิดจากความตั้งใจหรือความบกพร่องของหน่วยงานต่าง ๆ ข้อมูลที่ได้รับมาจึงมีความถูกต้องแม่นยำ เมื่อได้ข้อมูลข้างต้นแล้ว CAL ก็จะไปเก็บข้อมูลดังกล่าวไว้ในคอมพิวเตอร์เพื่อเป็นฐานข้อมูล (database) เพื่อนำมาประเมินความถูกต้องของข้อมูลที่ได้จากการสำรวจอีกครั้ง เมื่อมั่นใจว่าข้อมูลที่ได้มีความถูกต้องแน่นอนแล้ว CAL ก็จะนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. คำนวณเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้สร้างสรรค์ตามจำนวนหน้าที่มีการทำซ้ำ
2. นำข้อมูลทางด้านชื่องาน ชื่อผู้แต่ง ชื่อสำนักพิมพ์ มาเป็นข้อมูลเพื่อทำการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้ที่มีสิทธิโดยชอบอย่างถูกต้องนับได้ว่าข้อมูลจากการสำรวจมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง นอกจากข้อมูลในการทำซ้ำที่สำรวจได้จะนำมาใช้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ทั้งสองข้อข้างต้นแล้ว ผลจากการสำรวจยังสามารถเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของแต่ละแห่งว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด เช่น มีการถ่ายสำเนางานประเภทอะไรมากที่สุด และมีจำนวนเท่าไรเพื่อประโยชน์ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์และกำหนดอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่สอดคล้องกับความเป็นจริงต่อไป

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์

เมื่อทาง CAL ได้ใช้สิทธิในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากผู้ขออนุญาตมาได้แล้ว CAL ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่ผู้ที่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายต่อไป เนื่องจากเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ CAL ใช้สิทธิเรียก

เก็บมาได้นั้นเป็นการใช้สิทธิในนามของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้มอบหมายให้ตนเป็นผู้จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าว โดย CAL จะหักค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการดำเนินงานจากค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ได้รับจากผู้รับอนุญาตในการทำซ้ำตามสัญญาอนุญาต (Licence Agreement) ซึ่งเป็นการอนุญาตโดยสมัครใจ (Voluntary Licence) และจากสถาบันต่าง ๆ อาทิเช่น สถาบันทางการศึกษาที่นำเอางานไปทำซ้ำภายใต้การอนุญาตตามกฎหมายบัญญัติ (Statutory licence) หรือที่เรียกว่าการอนุญาตโดยไม่สมัครใจ (Non-Voluntary Licence)²⁴

โดย CAL จะนำข้อมูลที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง โดยการสำรวจ (Sampling System) และการบันทึกการทำซ้ำ (Monitoring Copying) มาเป็นข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนให้แก่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งงานสร้างสรรค์ของเขาได้ถูกบันทึกว่ามีการนำเอาไปทำซ้ำ ซึ่งเงินค่าตอบแทนที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนได้รับนั้นจะไม่คงที่และไม่สม่ำเสมอ เนื่องจากหากไม่มีข้อมูลว่างานวรรณกรรมของเขาถูกนำเอาไปทำซ้ำทำให้ในบางปีผู้สร้างสรรค์ถึงกับไม่ได้รับเงินค่าตอบแทนเลยก็มี ปกติแล้วการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เก็บได้จะมีเป็นประจำทุกปี ซึ่งทาง CAL จะพิจารณาจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้เฉพาะแก่ผู้สร้างสรรค์ที่เป็นสมาชิกของ CAI เท่านั้น ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่แล้วจะเป็นผู้สร้างสรรค์ผลงานนั้น ๆ อันนับว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์แท้จริง การที่จะพิจารณาว่าผู้ใดเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นกฎหมายลิขสิทธิ์ของออสเตรเลียได้วางหลักเกณฑ์ไว้แล้ว แต่ในทางปฏิบัติแล้วลิขสิทธิ์เป็นสิทธิที่สามารถโอนหรืออนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วนก็ได้ จึงก่อให้เกิดปัญหาในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กับ CAL ทั้งนี้ CAL จะต้องพิจารณาอย่างรอบครอบว่าผู้ใดควรจะเป็นผู้ได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการบริหารของ CAL มีนโยบายที่ชัดเจนว่าทาง CAL จะจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ให้เฉพาะแก่ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของ CAL

²⁴ รายละเอียดโปรดดูบทที่ 2.

เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามเมื่อเจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับเงินค่าตอบแทนจาก CAL แล้ว อาจจะต้องนำเงินดังกล่าวไปแบ่งให้แก่ผู้ที่มีสิทธิในเงินค่าตอบแทนดังกล่าวด้วย หากมีข้อเท็จจริงปรากฏว่าเขาเหล่านั้นมีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนเช่นเดียวกับตน เช่น สำนักพิมพ์

ในทางปฏิบัติ CAL จะส่งหนังสือแจ้งไปยังผู้ที่ทาง CAL มีข้อมูลระบุว่า เขาเป็นเจ้าของงานลิขสิทธิ์ที่มีการนำเอาไปทำซ้ำ ซึ่งหนังสือแจ้งดังกล่าวจะมีรายละเอียดเกี่ยวกับงานที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำ จากข้อมูลที่ CAL เป็นผู้จัดเก็บเพื่อให้เจ้าของลิขสิทธิ์มารับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ นอกจากนี้เจ้าของลิขสิทธิ์อาจจะได้รับหนังสือแจ้งจาก CAL อีก หากปรากฏว่า

1. เจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ได้มารับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จาก CAL ภายใน 6 ปี หรือกรณีหากปรากฏว่าเจ้าของลิขสิทธิ์มิได้มาขอรับเงินค่าตอบแทนจนมีจำนวนรวมกันมากกว่า Australian \$ 50

2. สมาชิกของ CAL มิได้มาติดต่อขอรับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์งานที่ CAL ได้มีหนังสือแจ้งให้มารับเมื่อครั้งก่อน

3. CAL ไม่สามารถที่จะมาติดต่อได้ในครั้งก่อน หรือสมาชิกของ CAL มีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากองค์อื่น อาทิเช่น AMCOS (The Australasian Mechanical Copyright Owner Society Limited) หรือ RROs ของประเทศอื่น โดย CAL จะหักค่าดำเนินการจากเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนจะได้รับ แต่อย่างไรก็ตามก่อนที่ CAL จะจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์จะต้องเข้าทำสัญญากับ CAL ก่อน (Distribution Agreement) โดยมีเงื่อนไขและข้อตกลงดังต่อไปนี้

1. รับรองว่าตนเป็นผู้ที่มีสิทธิในการแสวงหาผลประโยชน์ในงานวรรณกรรมโดยการทำซ้ำ

2. ตนเป็นผู้มีสิทธิที่จะเรียกร้องและรับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากงานที่แสดงไว้ในเอกสารแนบท้ายสัญญา

3. จะจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของร่วมหรือผู้มีส่วนได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ตามข้อตกลงที่ตนได้ทำไว้กับบุคคลอื่น ในอัตราส่วนที่ได้กำหนดกันไว้ก่อนหน้า

จากการที่ CAL มีนโยบายที่จะจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิกของ CAL เท่านั้น ส่งผลให้เจ้าของลิขสิทธิ์ส่วนใหญ่สมัครเป็นสมาชิกของ CAL ซึ่งการสมัครดังกล่าวไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งนี้ที่ CAL ได้อนุมัติการเป็นสมาชิก หากปรากฏว่ามีผู้นำเอางานลิขสิทธิ์ของสมาชิกผู้นั้นไปทำซ้ำ เมื่อถึงกำหนดการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์สมาชิกรายนี้ก็จะได้รับการจัดสรรด้วย ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่าในบางครั้งสมาชิกของ CAL ก็จะต้องเป็นผู้จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ได้รับมาแบ่งให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องรายอื่นด้วย และ CAL จะจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงเพียงผู้เดียว ดังนั้นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาว่าใครคือเจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงสำหรับงานลิขสิทธิ์แต่ละงานจึงมีความสำคัญมาก ซึ่งภายใต้บทบัญญัติกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ของออสเตรเลียได้วางหลักเกณฑ์ทั่วไปว่า ผู้สร้างสรรค์งานเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้น แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าบางกรณีผู้สร้างสรรค์งานก็มีใช่เจ้าของลิขสิทธิ์²⁵ ดังจะเห็นได้จากกรณีที่สำนักพิมพ์อาจจะมีข้อตกลงกับผู้สร้างสรรค์งานในการแบ่งเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีที่มีการนำเอางานที่ได้ตีพิมพ์ไปทำซ้ำ โดยทางปฏิบัติทางการค้ามักจะมีการทำสัญญาระหว่างสำนักพิมพ์กับผู้สร้างสรรค์กำหนดเรื่องผลประโยชน์ตอบแทนต่าง ๆ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วทางสำนักพิมพ์จะมีข้อได้เปรียบ และได้ประโยชน์มากกว่าผู้สร้างสรรค์งาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำนักพิมพ์ขนาดใหญ่ ๆ แต่ก็มีบางกรณีที่สำนักพิมพ์ไม่ได้ประโยชน์จากผู้สร้างสรรค์เหมือนกับกรณีทั่ว ๆ ไป ดังเช่นกรณีที่ผู้สร้างสรรค์ได้ส่งบทความของตนไปลงในวารสาร ซึ่งโดยปกติแล้วการจัดทำวารสาร ผู้จัดทำจะอนุญาตให้สำนักพิมพ์มีสิทธิในการจัดพิมพ์

²⁵ รายละเอียดโปรดดู กฎหมายลิขสิทธิ์ ออสเตรเลีย ค.ศ. 1968.

บทความต่าง ๆ ในวารสารได้ แต่ผู้สร้างสรรค์ไม่ได้อนุญาตหรือให้สิทธิอย่างอื่น แก่สำนักพิมพ์ เช่น สิทธิในการทำซ้ำ หากปรากฏว่าบทความในวารสารของผู้ สร้างสรรค์ถูกนำไปทำซ้ำผู้สร้างสรรค์เท่านั้นที่จะได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำ ซ้ำมิใช่สำนักพิมพ์

ดังนั้นก่อนที่ CAL จะทำการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่สมาชิก รายใดรายหนึ่งจะต้องใช้ความระมัดระวังและพิจารณาอย่างรอบคอบว่าผู้ที่ จะได้รับเงินค่าสิทธิหรือค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น เป็นผู้มสิทธิที่แท้จริงหรือไม่ มิฉะนั้น เจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงจะได้รับความเสียหายและอาจจะทำการฟ้องร้องผู้ที่ได้นำ เองงานของเขาไปทำซ้ำ โดยมีได้รับอนุญาตและมีได้จ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ให้แก่ตน หากมีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง จะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิก ของ CAL ไม่มีความเชื่อถือในประสิทธิภาพการดำเนินงานของ CAL ส่งผลให้ การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ อีกทั้งจะทำให้สมาชิกเกิดความเบื่อหน่ายและไม่อยากที่จะ เข้าร่วมการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กับ CAL ในส่วนของผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ที่ได้ ทำสัญญาอนุญาตกับ CAL ก็ไม่ยากที่จะทำสัญญาอนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์ให้แก่ CAL อีกต่อไป เนื่องจากเกิดความไม่มั่นใจว่าหากตนได้ติดต่อขอ อนุญาตในการทำซ้ำกับทาง CAL แล้วตนจะได้รับความคุ้มครองให้รอดพ้นจาก การถูกฟ้องร้องในข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมหรือไม่ แม้ว่า ในสัญญาการอนุญาต (licence agreement) จะมีเงื่อนไขให้ CAL จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับอนุญาตหากปรากฏว่ามี การฟ้องร้องเกิดขึ้นก็ตาม

ข. ประเทศสหรัฐอเมริกา

The Copyright Clearance Center (CCC) ได้จัดตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นองค์กรตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำซึ่งงานวรรณกรรม โดยการอนุญาตให้มีการทำซ้ำในนามของเจ้าของงานลิขสิทธิ์ ซึ่ง CCC จะจัดทำสัญญาอนุญาตตามประเภทของผู้ใช้งานและจะมีการกำหนดเงื่อนไขต่าง ๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ข้อจำกัดที่เกี่ยวกับจำนวนในการทำซ้ำ และอัตราค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ซึ่งจะคิดตามจำนวนหน้าของงานที่นำเอามาทำซ้ำ ส่วนอัตราค่าตอบแทนจะถูกกำหนดโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ก็จะมีการรวมตัวกันและมีคณะกรรมการในการกำหนดอัตราค่าตอบแทน เมื่อ CCC ได้เก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์แล้วก่อนที่จะนำเอาเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าว จัดสรรแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ CCC จะทำการหักค่าใช้จ่ายเท่าที่จำเป็นในการบริหารจัดการจัดเก็บ สำหรับวิธีการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เก็บได้ CCC จะนำจ่ายให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย ซึ่งจะได้ค่าตอบแทนดังกล่าวไม่เท่ากัน เนื่องจาก CCC จะทำการจัดสรรเงินให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ก็ต่อเมื่องานลิขสิทธิ์ของเจ้าของแต่ละรายถูกนำเอาไปใช้ ซึ่ง CCC จะได้ข้อมูลการทำซ้ำจากการสุ่มตัวอย่างตามหลักการสถิติว่ามีงานลิขสิทธิ์ใดบ้างที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำ และมีจำนวนเท่าไรและจำนวนเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ในแต่ละปีนั้นมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นทุกปี

ค. ประเทศแคนาดา

ตามที่ CANCOPY ได้ใช้สิทธิในนามเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจากองค์กรต่าง ๆ ที่นำเอางานลิขสิทธิ์ของสมาชิก CANCOPY ไปใช้ตามสัญญาอนุญาต ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ในหัวข้อ 3.3.1 เมื่อเก็บรวบรวมเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้แล้ว CANCOPY ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าว CANCOPY จะต้องมีข้อมูลที่แสดงว่างานลิขสิทธิ์ที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำนั้นเป็นงานลิขสิทธิ์ของผู้ใด และทำซ้ำจำนวนเท่าไร ข้อมูลดังกล่าวจึงมีความสำคัญต่อ CANCOPY อย่างมาก

สำหรับวิธีการให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำนั้นจะต้องอาศัยเวลาในการเก็บและผู้ดำเนินการจัดเก็บที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น CANCOPY จึงได้ว่าจ้างหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญด้านการเก็บข้อมูลเพื่อบริการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการสุ่มตัวอย่างการทำข้างงานวรรณกรรม
2. บันทึกข้อมูลการทำซ้ำในสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นศูนย์ดังต่อไปนี้

ห้องสมุดหรือร้านหนังสือในมหาวิทยาลัย

3. ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับส่วนแบ่งตลาดของงานที่มีการทำซ้ำ

หากไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลจากการทำซ้ำได้

4. จัดหาข้อมูลรายชื่อห้องสมุดที่มีส่วนในการทำซ้ำ กรณีที่รู้ว่าจะงานที่มีการทำซ้ำมาจากแหล่งใด แต่วิธีการดังกล่าวนี้ ไม่สามารถทราบถึงจำนวนงานที่มีการทำซ้ำ

แต่อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลที่เกิดจากการทำข้างงานวรรณกรรม อาจจะได้มาจากการรายงานข้อมูลจากผู้ใช้งานเอง ดังเช่นกรณี ร้านถ่ายเอกสารที่เจ้าของจะต้องนำข้อมูลที่เก็บบันทึกรายละเอียดงานที่ถูกค่านำมาทำซ้ำให้ CANCOPY ทราบปีละ 4 ครั้ง นอกจาก CANCOPY ได้พัฒนาอุปกรณ์เก็บบันทึกข้อมูลของงานที่มีการทำซ้ำเพื่อนำเอาไปติดตั้งเรื่องถ่ายเอกสารเพื่อเก็บข้อมูลงานที่มีการทำซ้ำ ทำให้ CANCOPY ได้ข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์อีกทางหนึ่งแต่ก็ได้หมายความว่า CANCOPY จะไม่นำข้อมูลจากการรายงานของผู้ใช้มาพิจารณาเลย หากแต่จะนำข้อมูลทั้งสองแหล่งมาพิจารณาคู่กันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง

โดยสรุปแล้วสิทธิและหน้าที่หลักของ CANCOPY คือ การจัดเก็บและจัดสรรเงินให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ให้มีประสิทธิภาพและครบถ้วนมากที่สุด และต้องทำให้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดเก็บค่าตอบแทนมีจำนวนต่ำที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ซึ่งในระยะ 4 ปีแรกที่มีการดำเนินงานนั้น CANCOPY มีรายจ่ายในการดำเนินการเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์สูงถึง 70% ในขณะที่มีเงินได้จากค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เพียง 5.7 ล้านเหรียญแคนาดา ซึ่งค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานคิดได้ 3.6 ล้านเหรียญ

แคนาดา นับว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงมาก ต่อมาในปีที่ 5 ของการดำเนินการจัดเก็บ ค่าตอบแทนค่าใช้จ่ายในการบริหารการจัดเก็บได้ลดลงเหลือเพียง 40% ของ ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ ในปี 1997 CANCOPY จะรักษาระดับค่าใช้จ่ายในการ บริหารจัดเก็บให้เหลือเพียง 17% ของยอดรายรับ ซึ่งก็หมายความว่า CANCOPY สามารถจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้ถึง 83% และในปีต่อไป CANCOPY จะทำให้ ยอดค่าใช้จ่ายลดลงเหลือเพียง 15%

ทั้งนี้หลักเกณฑ์การจัดสรรเงินค่าตอบแทนของ CANCOPY นั้นจะต้อง จัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่งานของเขาถูกนำเอาไปใช้เท่านั้น CANCOPY ไม่ สามารถนำเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น แต่อย่างไร ก็ตาม CANCOPY ได้จัดตั้งกองทุนสำรองไว้เพื่อนำเงินสำรองดังกล่าวนี้ไปใช้ในกรณี ที่ในบางเดือน CANCOPY จัดเก็บเงินค่าตอบแทนได้น้อยกว่ารายจ่ายที่เกิดจากการ บริหาร การจัดเก็บโดยเงินที่อยู่ในกองทุนนั้นได้มาจากเงินที่สมาชิกสมทบเข้ากองทุน หรือไม่ได้ใช้สิทธิรับเงินค่าตอบแทน ตั้งแต่มีการจัดตั้ง CANCOPY ขึ้น CANCOPY สามารถจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้เพิ่มขึ้นทุกปี ดังรายละเอียดข้างใต้นี้

ปี	เงินได้ (เหรียญแคนาดา)
1989 - 1990	27,000
1990 - 1991	71,000
1991 - 1992	2,700,000
1992 - 1993	2,850,000
1993 - 1994	4,700,000
1994 - 1995	8,500,000
1995 - 1996	12,775,000
1996 - 1997	14,150,000
1997 - 1998	16,300,000

ง. ประเทศอังกฤษ

เมื่อ CLA ได้จัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ตามลิขสิทธิ์ที่ได้รับอำนาจจาก ALCS แล้ว ก็มีหน้าที่ในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนที่จัดเก็บได้ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ตามสัดส่วนที่มีการนำเอาไปทำซ้ำ การคิดคำนวณจำนวนเงินค่าตอบแทนนั้น CLA จะอาศัยข้อมูลจากการสุ่มตัวอย่างตามหลักการทางสถิติข้อมูลของผู้ได้รับอนุญาต ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะบอกให้ CLA ได้ทราบว่างานที่มีการทำซ้ำนั้นเป็นของผู้ใด และมีจำนวนมากน้อยเท่าไร ทั้งนี้ข้อมูลที่เกี่ยวกับเจ้าของงานลิขสิทธิ์นั้นทาง ALCS จะเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ CLA อีกทางหนึ่งในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าว โดย CLA จะจัดสรรเงินให้แก่ ALCS เพื่อนำไปจัดสรรให้แก่สมาชิกของตนต่อไปค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ ALCS ได้รับนั้น CLA ได้แบ่งให้แก่ผู้ที่มีส่วนร่วมในการแบ่งเงินแล้วก็คือ สำนักพิมพ์ โดย PLS (Publishers Licensing Society) แล้วครึ่งหนึ่ง ดังนั้นเงินที่ ALCS ได้รับจาก CLA ที่จะนำไปจัดสรรให้แก่สมาชิกจึงไม่ต้องมีการแบ่งให้บุคคลอื่นอีก แต่ทั้งนี้เงินที่ CLA จะจัดสรรเงินให้แก่ ALCS เพื่อจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็นสมาชิคนั้นจะต้องมีจำนวนไม่น้อยกว่า 10 ปอนด์ หากปรากฏว่าเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ CLA เก็บได้ยังไม่ถึงอัตราขั้นต่ำ 10 ปอนด์ CLA ก็จะไม่จัดสรรให้แต่จะเก็บรวบรวมจนกว่าจะมีจำนวนครบ 10 ปอนด์ เพื่อเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายในการดำเนินการเกี่ยวกับการจัดสรรเงินค่าตอบแทน

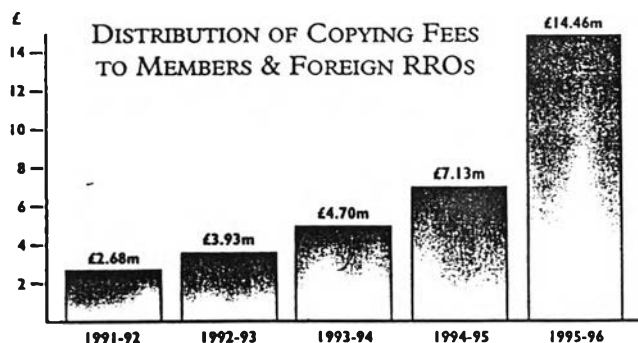
ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นว่าวิธีการจัดสรรเงินและการคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นจะอาศัยข้อมูลการทำซ้ำที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนงานที่มีการทำซ้ำดังนั้นในบางปี เจ้าของลิขสิทธิ์บางคนจะไม่ได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานของตน เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากการสำรวจการทำซ้ำไม่ปรากฏข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานของเขาจากการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งการสุ่มตัวอย่างนี้เป็นการสุ่มแบบหมุนเวียน ทำให้ในบางโอกาสแม้ว่างานวรรณกรรมของเจ้าของลิขสิทธิ์รายนั้นจะมีการทำซ้ำขึ้นบ่อย ๆ หากการสำรวจมิได้จัดทำในเขตพื้นที่ที่มีการทำซ้ำก็จะมีข้อมูลว่างานวรรณกรรมรายนั้นถูกทำซ้ำ จึงทำให้การจัดสรรเงิน

ค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่มีความผันผวนไปตามการสำรวจดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อในการสำรวจได้กระทำโดยหมุนเวียนจนครบทุกพื้นที่แล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำก็จะมี ความชัดเจนมากขึ้น

การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นทำให้ CLA มีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในการดำเนินงานไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายในการสำรวจส่วนตัวอย่างในการทำซ้ำ งานวรรณกรรมตามที่ต่าง ๆ สำหรับแหล่งเงินที่ CLA จะนำมาเป็นค่าใช้จ่ายนั้นได้จากเงินค่าธรรมเนียมรายปีจากสมาชิกและค่าคอมมิชชั่นจากการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ แต่ทั้งนี้ CLA ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะลดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน เพื่อทำให้เจ้าของงานลิขสิทธิ์แต่ละรายได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่เต็มเม็ดเต็มหน่วย CLA สามารถจัดเก็บเงินค่าตอบแทนได้เพิ่มขึ้นทุกปีดังปรากฏตามแผนภูมิข้างใต้

DISTRIBUTION OF COPYING FEES

Distributions to rightsholders accelerated during 1995-1996 and CLA distributed £14.46 million to UK members and foreign reproduction rights organisations (RROs) with whom the CLA has bilateral or reciprocal agreements, an increase of £7.33 million (102.7%) over the £7.13 million distributed in the previous 12 months.

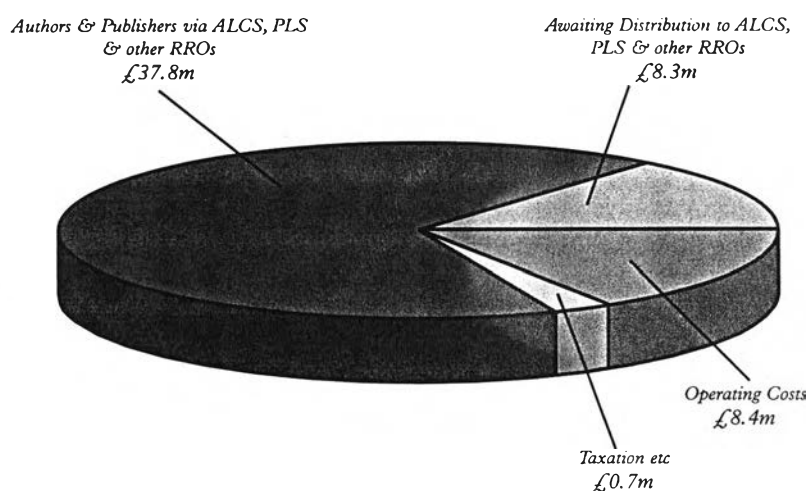
MEMBERS' FUND CARRIED FORWARD

The balance of members' fund carried forward at 31 March 1996 was £8.20 million, a reduction of £1.84 million over the equivalent figure for 1994-95. The surplus arises because the fees received by the Agency in any given year cannot be distributed to members and other RROs until the work of analysing the copying which has taken place over the period has been completed. CLA is thus always in the position of being obliged to hold substantial sums which are in the process of being allocated to its members and foreign RROs. The reduction is an indication of increased productivity in CLA's surveys and distribution department.

โดยเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่จัดเก็บได้ข้างต้นจะถูกนำมาจัดสรรเป็นส่วน
ตามรายละเอียดแผนภูมิข้างใต้

WHERE THE MONEY GOES...

Since CLA began issuing licenses in May 1984 the Agency has collected over £55 million in photocopying fees etc.

นอกจาก CLA จะต้องทำการจัดสรรเงินให้แก่สมาชิกในประเทศแล้ว
CLA ยังมีพันธะในฐานะสมาชิกของ IFRRO และมีความผูกพันตามสัญญาต่างตอบแทน
ในการจัดเก็บและจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่ RRO ของประเทศอื่นอีกด้วย
ซึ่ง CLA ได้มีข้อตกลงตามหลักต่างตอบแทนกับประเทศต่าง ๆ เช่น ออสเตรเลีย
แคนาดา นอร์เวย์ สหรัฐอเมริกา เป็นต้น

จ. ประเภทญี่ปุ่น

เมื่อ JRRC ได้ใช้สิทธิในนามเจ้าของลิขสิทธิ์ทำการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำางานวรรณกรรม ก็มีหน้าที่จัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านสมาชิก²⁶ ของ JRRC โดย JRRC จะหักค่าดำเนินการจากเงินค่าตอบแทนจำนวน 30% ก่อนที่จะจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ผ่านทางสมาชิกต่อไป โดยการจัดสรรจะต้องอาศัยข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำเพื่อนำมาคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนที่เจ้าของแต่ละรายควรจะได้ แต่ก็เป็นการยากที่ JRRC จะทราบว่าจะงานใดบ้างที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำ และงานที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำนั้นแต่ละงานมีจำนวนเท่าไร ซึ่ง JRRC ได้แก้ ปัญหาโดยจัดการสำรวจ (survey) การทำซ้ำสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ กับบริษัทที่ได้รับอนุญาตจาก JRRC เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาเป็นฐานในการจัดสรรเงินค่าตอบแทนให้สมาชิกเพื่อสมาชิกจะได้นำไปจัดสรรให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ที่ถูกต้องต่อไป นอกจากการสำรวจที่ JRRC ได้จัดทำขึ้นแล้ว JRRC ยังอาศัยข้อมูลจากวิธีการจัดเก็บเงินค่าตอบแทน²⁷ มาเป็นข้อมูลในการจัดสรรเงินค่าตอบแทน

สำหรับวิธีการคิดคำนวณค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้น JRRC มีวิธีการคิดอยู่ 3 ประเภท ขึ้นอยู่กับผู้ใช้จะเลือกว่าตนมีความประสงค์อย่างไร แต่ทั้งนี้ผู้ใช้ที่เลือกวิธีใดวิธีหนึ่งแล้ว หากมีความประสงค์จะขอเปลี่ยนวิธีการก็สามารถทำได้แต่จะต้องขอเปลี่ยนก่อนวันครบกำหนดอายุต่อสัญญา รายละเอียดของวิธีการคิดคำนวณมีดังต่อไปนี้

1. วิธีคิดตามจำนวนที่มีการใช้จริง (Actual Amount Method)

วิธีนี้ผู้ใช้จะต้องให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำทั้งหมดแล้วรายงานให้แก่ JRRC และจ่ายเงินค่าตอบแทนตามจำนวนที่ปรากฏในบันทึกการทำซ้ำ

²⁶ รายละเอียดโปรดดู หัวข้อ 3.3

²⁷ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วใน หัวข้อ 3.3.1

2. วิธีคิดตามจำนวนที่สำรวจได้ (Fixed Amount Method)

โดยจะมีการทำสำรวจ ณ สถานที่ต่าง ๆ ของบริษัท เช่น สำนักงานใหญ่ โรงงาน และสำนักงานขาย จำนวนสำเนางานที่มีการทำซ้ำจะได้รับ การประมาณการเพื่อคิดคำนวณค่าตอบแทนที่เหมาะสมต่อไป

3. Summary Fixed Amount Method

วิธีจะคิดคำนวณจากจำนวนที่มีการทำซ้ำ โดยการประมาณ ตามประเภทของธุรกิจ

ฉ. ประเทศนอร์เวย์

Kopinor ได้จัดตั้งขึ้นมาเพื่อให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ ในการแสวงหาประโยชน์ที่เกิดจากงานลิขสิทธิ์ที่เขาได้สร้างสรรค์ขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ เมื่องานลิขสิทธิ์ของเขาถูกนำเอาไปทำซ้ำ ทำให้ Kopinor มีหน้าที่หลัก ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบที่พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นตัวกลางในการทำสัญญาอนุญาตให้นำเอางานไปทำซ้ำกับองค์กรต่าง ๆ ที่ต้องการขออนุญาต
2. ทำหน้าที่ในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมจากผู้ที่มาขออนุญาตและทำสัญญากับ Kopinor
3. จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมให้แก่กลุ่มเจ้าของลิขสิทธิ์ชาวนอร์เวย์ และต่างประเทศตามจำนวนงานที่มีการทำซ้ำ
4. ส่งเสริมและสนับสนุนให้สาธารณชนเลือกซื้อต้นฉบับงานไปใช้แทนที่จะนำเอาไปทำซ้ำ
5. จัดหาข้อมูลและให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการทำสำเนาและลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้ใช้และเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตามความเคลื่อนไหวพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยี เพื่อพัฒนาสัญญาการอนุญาตให้มีการทำซ้ำลิขสิทธิ์กับงานที่ไม่ได้มีการจัดพิมพ์ในรูปแบบธรรมดา กล่าวคือ การอนุญาตให้มีการทำซ้ำสำหรับงานลิขสิทธิ์ที่อยู่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์

สำหรับหน้าที่ที่สำคัญที่สุดที่ RRO ทุกประเทศจะต้องทำก็คือหน้าที่ในการ
 จัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำ ซึ่งเป็นหัวใจหลักของการจัดตั้ง RRO
 ของหลาย ๆ ประเทศ และโดยที่การจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวเป็นเรื่องที่
 ค่อนข้างละเอียดและสลับซับซ้อน มีวิธีการที่แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสม
 ของแต่ละประเทศ แต่โดยภาพรวมแล้ว RRO ในพื้นที่คือ Kopinor จะต้องจัดสรรเงิน
 ค่าตอบแทนดังกล่าวให้ถึงมือเจ้าของลิขสิทธิ์อย่างถูกต้องครบถ้วนและเร็วที่สุดเมื่อไป
 ปรากฏว่างานลิขสิทธิ์ของเขาถูกนำเอาไปทำซ้ำ ซึ่ง Kopinor ทำหน้าที่ในการ
 จัดสรรเงินค่าตอบแทนให้แก่สมาชิกกว่า 21 องค์กร ซึ่งเป็นของชาวนอร์เวย์ และ
 ของเจ้าของลิขสิทธิ์ต่างประเทศอีกจำนวนหนึ่ง Kopinor จะจัดสรรเงินค่าตอบแทน
 ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ตามข้อมูลที่ได้รับจากการสำรวจทางสถิติ ซึ่งการสำรวจทาง
 สถิตินี้จะอำนวยความสะดวกให้แก่ Kopinor ในการดำเนินการจัดเก็บและจัดสรร
 เงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ การสำรวจทางสถิติดังกล่าวนี้จะกระทำ
 โดยสถาบันอิสระที่มีความชำนาญในการทำการสำรวจข้อมูล ซึ่งสถาบันดังกล่าวจะ
 ทำการเก็บข้อมูลของงานที่มีการทำซ้ำ โดยใช้เวลา 3 - 4 สัปดาห์ และสถิติของงาน
 ที่ถูกนำเอาไปทำซ้ำจะถูกรวบรวมและนำมาประเมินผลจำแนกเป็นรหัสเพื่ออำนวยความสะดวก
 ประมวลผล โดยพนักงานของสถาบันสถิติที่ได้รับการฝึกฝนมาเพื่อทำการสำรวจ
 โดยเฉพาะ ซึ่งรหัสจะถูกกำหนดโดย Kopinor และการสำรวจทางสถิติดังกล่าวจะ
 ทำทุก ๆ 3 - 5 ปี ผลของการสำรวจจะทำให้ Kopinor ได้ทราบว่ามียานลิขสิทธิ์
 ประเภทใดที่มีการนำเอาไปทำซ้ำบ้างและมีจำนวนเท่าไร อีกทั้งผลของการสำรวจ
 นั้นจะสามารถบ่งบอกได้ว่างานที่มีการทำซ้ำนั้นเป็นงานของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่เป็น
 ชาวนอร์เวย์หรือของต่างชาติ Kopinor จะนำข้อมูลที่ได้ไปจัดสรรเงินค่าตอบแทน
 ลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของที่ถูกต้องต่อไป ทั้งนี้การจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ดังกล่าว

จะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทน* ซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการจัดทำระบบการจัดสรรให้มีความคล่องตัวมากที่สุดแก่เจ้าของงานลิขสิทธิ์ชาวนอร์เวย์ สำหรับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ชาวต่างชาตินั้นอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการบริหารของ Kopinor หน้าที่ของคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Kopinor's Board of Distribution) มีดังต่อไปนี้

1. ดำเนินการจัดเก็บและสร้างความมั่นใจในการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ให้แก่สมาชิกของ Kopinor
2. ไกล่เกลี่ยข้อพิพาทที่เกิดจากการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์
3. ชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่ไม่สามารถไกล่เกลี่ยได้
4. กำหนดรหัสงานลิขสิทธิ์ที่มีการทำซ้ำเพื่อใช้ในการสำรวจทางสถิติ

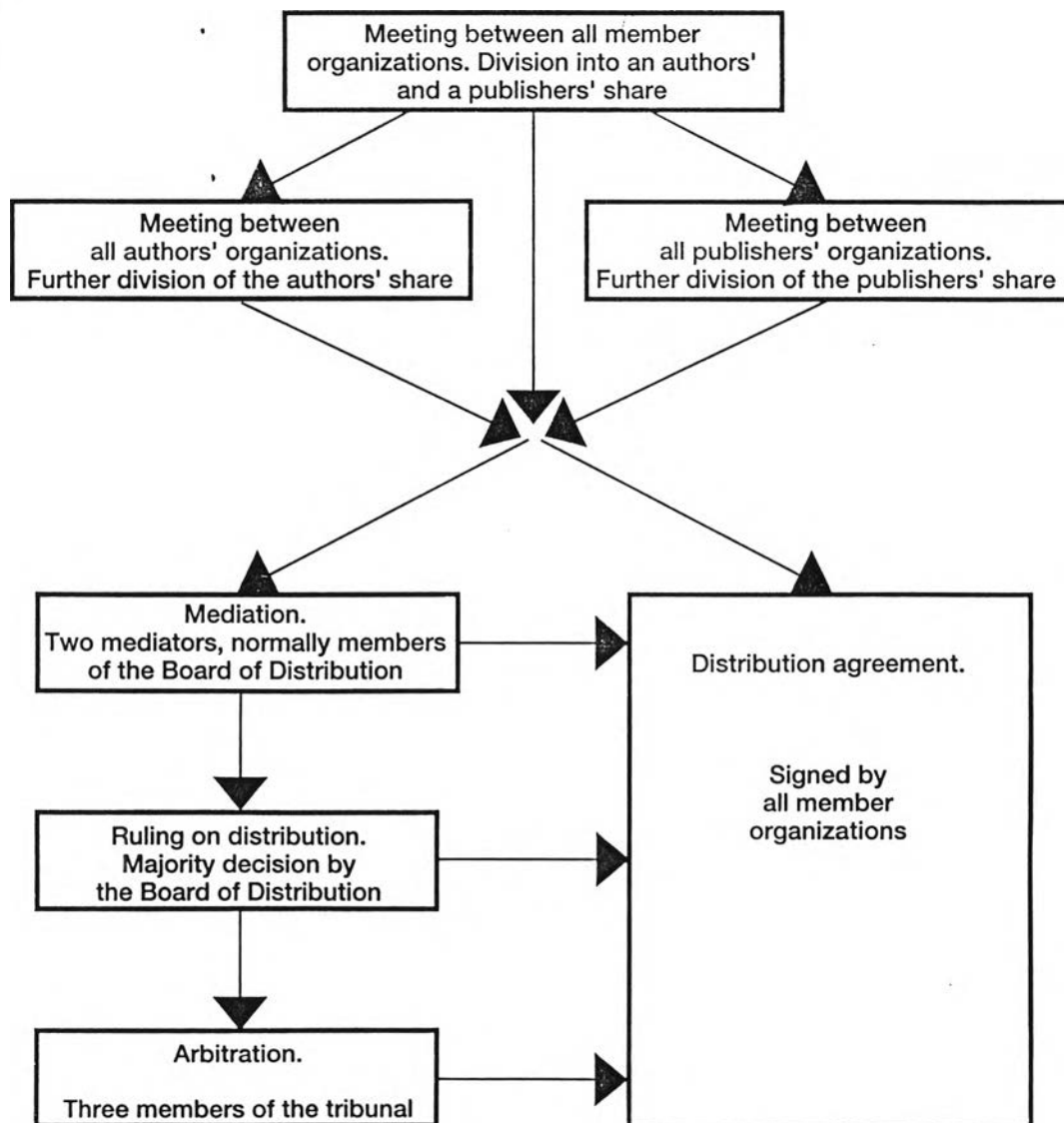
* คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นั้นประกอบด้วย กรรมการ 6 ท่าน 2 ท่านมาจาก สมาคมนักเขียนวรรณกรรมที่มีชีวิตในนิยาย (Non-Fiction) และผู้แปลชาวนอร์เวย์ (Norwegian Association for Non-Fiction Writers and Transtators) และจากสมาคมผู้พิมพ์ แห่ง นอร์เวย์ (Norwegian Publishers' Association) กรรมการที่เหลืออีก 4 ท่านมาจากการเลือกตั้งจากองค์กรตัวแทนเจ้าของลิขสิทธิ์

วิธีการจัดสรรเงินค่าตอบแทน

Kopinor จะจัดให้มีการประชุมเพื่อการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ โดยมีสมาชิกของ Kopinor เข้าร่วมการประชุมดังกล่าวเพื่อจัดส่วนแบ่งให้แก่ผู้สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์ เมื่อผู้สร้างสรรค์และสำนักพิมพ์ได้รับเงินส่วนแบ่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์มาแล้วก็ต้องจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าวให้แก่ผู้ที่มีสิทธิได้รับส่วนแบ่งร่วมกับตนอีกครั้งหนึ่ง และการประชุมเจรจาเพื่อจัดสรรเงินส่วนแบ่งนี้จะอยู่ในความควบคุมดูแลของ Kopinor หากการประชุมเจรจาสามารถตกลงกัน องค์การต่าง ๆ ที่จะได้รับการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำจะเข้าทำสัญญาการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ (Distribution Agreement) หากตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของส่วนแบ่งเงินค่าตอบแทน คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะต้องเข้ามาเป็นผู้ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท โดยคณะกรรมการฯ จะแต่งตั้งผู้ไกล่เกลี่ยขึ้น 2 ท่าน ซึ่งเป็นสมาชิกของ Kopinor ปกติแล้วจะเป็นฝ่ายผู้สร้างสรรค์ 1 ท่าน และฝ่ายสำนักพิมพ์อีก 1 ท่าน ปกติแล้วผู้ไกล่เกลี่ยจะส่งข้อเสนอการไกล่เกลี่ยให้แก่คู่กรณีที่ได้พิจารณาว่ายอมรับในผลของการไกล่เกลี่ยหรือไม่ แต่ก็มีบางกรณีที่ผู้ไกล่เกลี่ยส่งข้อเสนอที่ตนเองได้ไกล่เกลี่ยแล้วให้แก่คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เลย หากปรากฏแน่ชัดว่าคู่กรณีไม่ยอมรับผลของการไกล่เกลี่ย กรณีที่คู่กรณีไม่ยอมรับผลของการไกล่เกลี่ย คู่กรณีหรือผู้ไกล่เกลี่ยมีสิทธิที่จะนำข้อพิพาทดังกล่าวส่งให้คณะกรรมการฯ ทำการชี้ขาดโดยทำเป็นหนังสือหรือบอกกล่าวด้วยวาจา ในกรณีที่คู่กรณียังคงไม่ยอมรับคำชี้ขาดของคณะกรรมการฯ ข้อพิพาทดังกล่าวจะถูกส่งไปให้คณะกรรมการชี้ขาดเป็นผู้ตัดสิน (Arbitration Tribunal) หรือหากมีกรณีว่าผลการออกเสียงของคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนมีเสียงที่เท่ากัน ทำให้ไม่สามารถหาข้อยุติสำหรับกรณีพิพาทนี้ได้หรือคณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนมิได้ทำการชี้ขาดข้อพิพาท คู่กรณีก็สามารถที่จะเลือกปฏิบัติตามข้อตกลงที่เคยมีการเจรจากันไว้หรือปฏิบัติงาน ผลของการไกล่เกลี่ยโดยผู้ไกล่เกลี่ย คู่กรณีก็มีสิทธิที่จะนำข้อพิพาทดังกล่าว เสนอให้คณะกรรมการชี้ขาด

เป็นผู้ตัดสิน และแม้ว่าคู่กรณีมิได้ส่งข้อพิพาทที่ยังไม่ยุติดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการ
ชัชาติ คณะกรรมการจัดสรรเงินค่าตอบแทนก็ต้องยื่นข้อพิพาทดังกล่าวให้แก่
คณะกรรมการชัชาติ

คณะกรรมการชัชาติของ Kopinor (Kopinor's Arbitration Tribunal) ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านลิขสิทธิ์สามท่าน โดยกรรมการ 2 ท่าน
แรกนั้นได้รับการคัดเลือกจากสมาคมผู้สร้างสรรค์งาน (Authors' Association) และสมาคมสำนักพิมพ์ (Publishers' Association) และกรรมการทั้งสองท่านนี้
ก็จะเป็นผู้คัดเลือกกรรมการที่เหลืออีก 1 ท่าน คำตัดสินของคณะกรรมการชัชาตินี้ให้
ถือว่าผูกพันคู่กรณีและไม่สามารถที่จะยื่นอุทธรณ์ได้ ในส่วนของค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น
ระหว่างที่ข้อพิพาทได้ส่งมาที่คณะกรรมการชัชาติให้คู่กรณีเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายดังกล่าว
ทั้งสิ้นเพื่อความเข้าใจขั้นตอนวิธีการจัดสรรเงินค่าตอบแทน โปรดดูแผนภูมิข้างใต้

ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่าการจัดสรรเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ Kopinor นั้น จะใช้การประสมกันระหว่างผู้ที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้สร้างสรรค์หรือสำนักพิมพ์ต่างก็มีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนตามสัดส่วนที่ตนควรจะได้รับ โดยสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้ได้ถูกกำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของนอร์เวย์ว่า "บุคคลผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม งานวิทยาศาสตร์ หรืองานศิลปะ ย่อมมีสิทธิในทางทรัพย์สินในงานที่ได้สร้างสรรค์ขึ้น ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิในค่าตอบแทนที่เกิดจากการทำซ้ำซึ่งงานต่าง ๆ" นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ยังให้ผู้สร้างสรรค์งานมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะทำสำเนางานหรือทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนก็ได้ สิทธิดังกล่าวนี้ยังครอบคลุมถึงการแปลด้วย

ในส่วนของสำนักพิมพ์นั้นก็มีสิทธิที่จะได้รับส่วนแบ่งจากเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์โดยผลของ Marketing Act ซึ่งกฎหมายดังกล่าวห้ามมิให้กระทำการใด ๆ อันเป็นการต่อต้านขีดขวางธุรกิจการค้าที่ได้ดำเนินการโดยชอบธรรม ดังกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันอันไม่เป็นธรรม เช่น หากมีบุคคลนำเอางานที่สำนักพิมพ์ได้ลงทุนเกี่ยวกับการพิมพ์ไปทำซ้ำ ทำให้สำนักพิมพ์สูญเสียรายได้ในการจำหน่ายงานของตน เนื่องจากการทำสำเนา งาน ดังนั้นเพื่อความไม่เป็นธรรมแก่สำนักพิมพ์ตาม Marketing Act และในส่วนของการแข่งขันอันไม่เป็นธรรม สำนักพิมพ์ก็ควรที่จะได้รับค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จากการทำซ้ำด้วย ทาง Kopinor ได้เคยกำหนดอัตราส่วนแบ่งค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ตามประเภทของงานดังนี้

ที่มา	ผู้สร้างสรรค์	สำนักพิมพ์
ตำราวิชาการ มหาวิทยาลัย	60%	40%
ส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด	50%	50%
หนังสือที่ไม่ใช่วรรณกรรม โรงเรียน	75%	25%
มหาวิทยาลัย	60%	40%
ส่วนอื่นที่เกี่ยวข้องทั้งหมด	70%	30%
หนังสือเพลง ดนตรี	60%	40%
แผ่นบทเพลง	50%	50%
นวนิยาย, บทกวี		
หนังสือ, ละคร		
วรรณกรรม, กวีนิพนธ์	60%	40%
วารสาร		
หนังสือพิมพ์, สิ่งพิมพ์ทางการค้า, วารสารรายสัปดาห์	70%	30%
การ์ตูน	50%	50%
สารานุกรม	50%	50%
สื่อสิ่งพิมพ์อื่น ๆ	50%	50%

นอกจากนี้สำนักพิมพ์ที่จะได้รับส่วนแบ่งเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำสำหรับงานแปลที่จัดพิมพ์ในนอร์เวย์ด้วย โดยมีสิทธิในส่วนแบ่งในอัตราที่เท่ากับงานวรรณกรรมของนอร์เวย์ ตามประเภทของงานที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น ในส่วนของผู้สร้างสรรค์เมื่อได้รับเงินค่าตอบแทนในส่วนที่เหลือจากการแบ่งให้กับสำนักพิมพ์แล้ว จะนำมาแบ่งครึ่งให้แก่ผู้สร้างสรรค์ชาวนอร์เวย์ (ผู้แปล) อีกส่วนหนึ่งก็จะแบ่งให้แก่ผู้สร้างสรรค์ต่างชาติ สำหรับวิธีการคิดคำนวณเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์และการจัดสรรเงินค่าตอบแทนดังกล่าว Kopinor จะใช้วิธีการสำรวจทางสถิติ ซึ่งการสำรวจดังกล่าวจะทำทุก ๆ 3 - 5 ปี ตามประเภทของการอนุญาตที่ได้กล่าวไว้แล้ว การสำรวจจะทำให้ Kopinor ได้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนหน้าของงานที่มีการนำเอาไปทำซ้ำ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวนี้จะนำไปใช้อ้างอิงสำหรับการจัดสรรเงินค่าตอบแทน การสำรวจในแต่ละครั้งจะใช้เวลา 3 - 4 สัปดาห์ ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจในแต่ละครั้งจะถูกจัดส่งไปยังสำนักงานสถิติอิสระเพื่อทำการตีพิมพ์และนำมาวิเคราะห์ต่อไป ตัวอย่างข้อมูลที่ได้จากการจัดเก็บข้อมูลในการสำรวจทางสถิติ ได้แก่ จำนวนงานที่ถูกนำไปทำซ้ำ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ ประเภทเจ้าของงานที่มีการทำซ้ำ ประเภทงานที่มีการทำซ้ำ เช่น บทกวี วรรณกรรมที่ไม่ใช่นวนิยาย ข้อมูลสุดท้าย คือ แหล่งงานที่ถูกนำเอามาทำซ้ำ เช่น หนังสือพิมพ์ ดิกชันนารี หนังสือเพลง ฯลฯ Kopinor ได้ประมาณการว่าในแต่ละปีจะมีงานลิขสิทธิ์ที่ถูกทำซ้ำมากกว่า 600 ล้านฉบับ เป็นจำนวนที่ค่อนข้างมาก ส่งผลทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับความเสียหายจากการกระทำดังกล่าว ดังนั้นการจัดเก็บและการจัดสรรเงินที่มีประสิทธิภาพจะสามารถช่วยบรรเทาความเสียหายของเจ้าของลิขสิทธิ์ได้

3.4 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม

การจัดเก็บเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมนั้น มีผลโดยตรงต่อผู้ใช้งานจากเดิมที่มีความคุ้นเคยกับการใช้ ในที่นี้คือการทำซ้ำโดยไม่ต้องขออนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ดังนั้นปัญหาสำคัญที่องค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมของทุกประเทศได้ประสบเมื่อมีการจัดตั้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือ เสียงคัดค้านจากผู้ใช้งาน ดังเช่นกรณีของประเทศแคนาดา ในขณะที่มีการจัดตั้ง CANCOPY เมื่อปี ค.ศ. 1988 นั้น ก็ได้รับการคัดค้านจากผู้ใช้งานส่วนใหญ่ เนื่องจากมีความคุ้นเคยกับการใช้งานโดยไม่ต้องขออนุญาตและจ่ายเงินค่าตอบแทนแก่เจ้าของลิขสิทธิ์

CANCOPY ก็ได้ทำการติดต่อประสานงานกับรัฐบาลท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ดูแลรับผิดชอบโรงเรียนในเขตพื้นที่เพื่อให้ทำการขออนุญาต กับ CANCOPY เพื่อการทำซ้ำงานวรรณกรรม และในปี 1991 โรงเรียนที่ใหญ่ที่สุดในมลรัฐออนตาริโอก็เข้าทำสัญญากับ CANCOPY แต่อย่างไรก็ตามเงินค่าตอบแทนที่เก็บได้แม้จะได้น้อยแต่ก็เป็นไปอย่างสม่ำเสมอ จากการที่โรงเรียนในมลรัฐออนตาริโอได้ให้การยอมรับหลักการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้ทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ได้รับเงินค่าตอบแทนที่เหมาะสม อีกทั้งยังทำให้โรงเรียนต่าง ๆ ให้การยอมรับ CANCOPY และเข้าทำสัญญาอนุญาตเพื่อการทำซ้ำงานวรรณกรรม

ในขณะที่ CANCOPY ทำการเจรจากับโรงเรียนต่าง ๆ ให้เข้าทำสัญญาอนุญาตจนประสบผลสำเร็จแล้วก็เริ่มทำการหาแนวทางเพื่อให้มีการอนุญาตเพื่อการทำซ้ำสำหรับมหาวิทยาลัย แต่ก็ได้รับการคัดค้านจากมหาวิทยาลัย ซึ่งต่อมามีการเจรจาทกลงกันระหว่าง CANCOPY และตัวแทนของสมาคมมหาวิทยาลัยในแคนาดา

ได้รับหลักการและปฏิบัติตามแนวทางการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CANCOPY จากการที่หลักการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ของ CANCOPY ได้รับการยอมรับจาก โรงเรียนตลอดจนมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทำให้ปัญหาการตัดค้านลดน้อยลง CANCOPY ได้รับการยอมรับเพิ่มขึ้น และที่สำคัญ CANCOPY ได้รับแรงการสนับสนุนจากรัฐบาล กลางแคนาดา โดยการเข้าทำสัญญาอนุญาตเพื่อการทำซ้ำของหน่วยงานรัฐบาล¹ ต่อมาหน่วยงานรัฐบาลท้องถิ่นก็ดำเนินการตาม ทำให้การจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ได้รับการยอมรับจากผู้ใช้งานมากขึ้น ทำให้ปัญหาการไม่ยอมรับ CANCOPY หดไป จากการยอมรับดังกล่าวทำให้ CANCOPY สามารถทำการจัดเก็บเงินค่าตอบแทน ลิขสิทธิ์จากผู้ใช้งานรายอื่น ๆ ได้อีก เช่น องค์กรธุรกิจ

โดยสรุปปัญหาและอุปสรรคในการจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ ที่ประเทศต่าง ๆ ได้ประสบก็คือ การไม่ยอมรับของผู้ใช้งาน ซึ่งแต่ละประเทศมี แนวทางในการแก้ไข คือ การสร้างความเชื่อถือและให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป เกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ และให้การเคารพสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาของบุคคล อื่น ๆ และสร้างความมั่นใจให้แก่ผู้ขออนุญาตใช้งานลิขสิทธิ์ว่าหากได้ทำการขออนุญาต แล้ว ผู้ใช้จะสามารถทำใช้งานวรรณกรรมได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย จากการศึกษา พบว่าในสัญญาอนุญาตเพื่อการทำซ้ำของ RRO แต่ละประเทศจะกำหนดเงื่อนไขว่า "หากผู้ใช้ถูกฟ้องร้องอันเนื่องมาจากการใช้งานลิขสิทธิ์ขออนุญาต RRO จะเป็น ผู้รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น" ทำให้แรงต่อต้านคัดค้านของผู้ใช้งานลดน้อย ลง และมีการยอมรับให้มีการจัดเก็บและจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์มากขึ้น และขยายการจัดเก็บได้เพิ่มขึ้นและเป็นที่นิยมแพร่หลายในปัจจุบัน

3.5 ประโยชน์ที่จะได้รับจากองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรม

ระบบการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ได้ถูกสร้างขึ้นมาเพื่ออำนวยความสะดวกในการบริหารการใช้สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ อันเนื่องมาจากข้อจำกัดในความสามารถของเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายที่ไม่สามารถควบคุมดูแลการใช้งานของตนได้อย่างถึง ปรกอบกับจำนวนผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก และยิ่งในปัจจุบันมีการพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ ให้มีความทันสมัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือในการทำซ้ำและระบบการติดต่อสื่อสารที่สะดวกสบายรวดเร็วทันใจยิ่ง ทำให้มีการละเมิดลิขสิทธิ์มากเป็นทวีคูณ การเยียวยาด้วยกระบวนการตามบทบัญญัติลิขสิทธิ์ด้วยการฟ้องร้องมิได้ทำให้การละเมิดลิขสิทธิ์ลดน้อยลง ระบบการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์เมื่อมีการนำเอางานลิขสิทธิ์ไปใช้น่าจะเอื้อประโยชน์มากกว่าการดำเนินการฟ้องร้องต่อศาลซึ่งสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่าย จากการศึกษาพบว่าการจัดตั้งองค์กรการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ที่นำมาเป็นมาตรการเสริม เพื่อให้การคุ้มครองลิขสิทธิ์ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่เจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ใช้งานดังนี้

ก. เจ้าของลิขสิทธิ์ สามารถควบคุมการใช้งานลิขสิทธิ์ได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังได้รับเงินค่าตอบแทนลิขสิทธิ์กรณีที่มีการนำเอางานมาทำซ้ำ ไม่ต้องสิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายในการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อศาล นอกจากนี้เจ้าของลิขสิทธิ์จะมีอำนาจต่อรองและจัดเก็บค่าตอบแทนได้มากกว่าการจัดเก็บโดยเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละราย

ข. ผู้ใช้งาน สิ่งที่ผู้ใช้งานจะได้รับจากการจัดตั้งองค์กรบริหารจัดการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานวรรณกรรมที่เห็นได้ชัดที่สุดก็คือ การทำซ้ำดังกล่าวจะไม่ถือว่าผู้ใช้ได้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์แต่อย่างใด ที่สำคัญองค์กรบริหารจัดการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะเป็นศูนย์กลางที่เจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละรายจะรวบรวมงานของตนและแจ้งให้องค์กรได้ทราบว่างานวรรณกรรมที่ประสงค์จะให้องค์กรดำเนินการบริหารสิทธิในการทำซ้ำมีงานอะไร ซึ่งจะ เป็นการสะดวกต่อผู้ใช้ที่ไม่ต้องสิ้นเปลือง

เวลาและค่าใช้จ่ายในการติดตามสืบหาตัวเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อขออนุญาตในการทำซ้ำ อีกทั้งยังเป็นการลดข้อพิพาทที่จะเกิดจากการที่เจ้าของลิขสิทธิ์ฟ้องร้องผู้ใช้ข้อหาละเมิดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำอีกด้วย ซึ่งจะช่วยให้สิ้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายในการดำเนินได้

นอกจากนี้การจัดตั้งองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์นี้ จะมีส่วนช่วยส่งเสริมและรณรงค์ให้ประชาชนได้ให้ความสำคัญในการเคารพของผู้สร้างสรรค์งาน กล่าวคือ ทางองค์กรจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์จะให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาควบคู่กับการจัดเก็บค่าตอบแทนลิขสิทธิ์ เมื่อผู้ใช้งานตลอดจนประชาชนทั่วไปมีความรู้ความเข้าใจถึงสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ส่งผลทำให้การคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายลิขสิทธิ์ ตลอดจนบทบัญญัติแห่งข้อตกลงระหว่างประเทศสัมฤทธิ์ผลและได้ง่ายขึ้น และการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในรูปแบบใหม่ๆ จะมีการสร้างสรรค์ขึ้นในอนาคตก็จะได้รับการยอมรับจากผู้ใช้งานง่ายขึ้น